COBAI

ALEXANDRU & VLAD LEPĂDATU
1 9 9 9

C A P I T O L U L 1

Maria Martinez s-a sculat încet de pe scaun şi s-a apropiat de mine:

- Te faci că nu înțelegi despre ce este vorba?

Am privit-o pe sub sprâncene: era o femeie care-şi arăta cei 50 de ani pe care-i avea. Uşor încărunțită, cu cearcăne şi riduri destul de evidente, solidă - se putea spune chiar grasă - scundă.

Era îmbrăcată legal, cu o sari cenuşie, lungă până la pământ. În picioare purta sandale de sfoară.

- Cred că Chany o să fie de acord cu părerea mea, i-am răspuns. Rămâne doar să-i povestesc...

- Te faci că nu pricepi ? E atât de clar că tu vei putea rezolva mult mai bine ca mine... Sau ca o altă femeie... şi nu cumva să-i spui ceva lui Chany...

- Uite că mi se mai întâmplă şi mie să nu pricep câte ceva! şi dacă o să afle Chany, o să aibă o surpriză... Mamă, mamă!... Înțelege că eu trebuie să respect Legea. Vreau şi trebuie s-o respect.

- Nu fi prost să-i spui lui Chany ceva... O să se supere şi Horwath, a spus Maria Martinez luând un stromac din castronul de plastix aflat pe măsuța de lânga mine.

Maria Martinez s-a mai foit în jurul meu, a mai înfulecat un stromac, a mormăit printre dinți o înjurătură şi s-a îndreptat spre usă:

- O să se supere şi Horwath, a repetat strecurându-se pe lângă mormanul de lucruri azvârlite pe jos. O să am grijă să afle că nu vrei să mă ajuți...

A apăsat clanța şi s-a făcut nevăzută în spatele panoului din plastix. Paşii i s-au mai auzit câteva secunde pe hol, apoi...

Linişte.

Mi-am întins picioarele până la crăpătura cea mare din duşumea şi m-am proptit în poziție de aşteptare. Mi-ar fi fost simplu să iau cuțitul de sub saltea şi să-i comunic că m-am săturat de ele, de bulinele astea cu gust de peşte stricat "*Stromac pentru stomac*", de toți şi de toate, de ea, de Horwath, de Chany...

Ce prostii puteam să gândesc!

Mi-am făcut stea în cerul gurii, cu limba: "Iartă-mă Chany că am gândit rău despre tine!"

...Să-i fac un cep în burta umflată, apoi să plec...

Unde?... Unde?

Poate în Europa?... Sau în Africa?

Mai erau câteva zile pâna când începea anul în care voi avea acces în Sectorul Galben.

Iza, sora mea, trecuse cu bine testul în urmă cu doi ani, dar ea, ca reprezentantă a sexului privilegiat, avea la dispoziție cinci zile în Sector, față de mine, numai una.

Am apucat cu vârful degetelor hârtia de orez pe care o lăsasem lângă castronul cu stromac şi am recitit cele câteva rânduri scrise cu un cropix roşu:

" *Semi-omule, acest act îți dă dreptul la intrarea pe teritoriul oamenilor. Ai dreptul să petreci o zi pe an în Sectorul Galben, cu conditia ca în restul anului să munceşti perfect, să dovedeşti respect total fată de oameni, să execuți imediat orice comandă primită de la un om. În caz contrar, ți se ridică pe viață dreptul de a intra în Sectorul Galben.*"

Documentul era semnat "*Comisia de atestare a semi-oamenilor*".

L-am împăturit cu grijă şi l-am azvârlit sub pat.

M-am lăsat pe spate, pe plastixul zgrumturos al saltelei, am închis ochii şi mi-am închipuit că sunt undeva... pe un câmp verde, aşa cum îmi povestea mama cu ani în urmă...

Poveşti aflate de la bunicul ei.

Într-o noapte, puțin înainte să împlinesc 9 ani, când mai era încă o săptămână şi terminam Casa Zero, mama s-a aşezat lângă mine, m-a mângâiat pe cap şi mi-a spus:

-" Eşti mare, Alec... Peste câteva zile vei trece în Casa Unu. Eu nu voi mai putea să te văd cel puțin 4 ani... Dacă voi mai trăi până atunci. Să ții minte că eu te iubesc la fel cum iubesc oamenii, dar să nu spui niciodată, nimănui, cuvintele astea. Poate doar copilului tău, dacă vei primi aprobarea să ai... şi dacă vei putea să stai lângă el... Oricum, ține minte că şi tu poți fi om, ca toți ceilalti oameni. Poate că vei ajunge să trăieşti clipa când şi femeile albe vor fi recunoscute ca egale celor galbene, poate chiar şi cele negre să primească măcar statut de semi-oameni. şi atunci bărbații nostri vor obține, poate, unele drepturi, asa cum a fost înainte..."

-" Înainte de...?"

Mama a tăcut şi am văzut-o cu lacrimi în ochi.

A fost prima dată când mi-am dat seama că şi o femeie, chiar de semi-oameni, poate avea sentimente. Credeam că numai bărbaț, sexul slab, puteau plânge...

La Casa Unu m-au selecționat imediat pentru învățătură, deoarece am răspuns bine la toate testele pe creier.

Hen, cel mai bun prieten al meu, de fapt singurul, a fost selecționat pentru grupa de sex; era mult mai voinic ca mine, înalt, dar la testele aritmetice nu obținuse nici măcar 100 de puncte. Eu - şi asta m-a surprins de-a binelea - realizasem 11250 puncte, mult peste media băieților semi-oameni.

Seara, în puținele ocazii când era planificată lumina electrică, răsfoiam revista care reprezenta averea mea cea mai de preț, o revistă făcută din hârtie subtire, cam şifonată şi îngălbenită la margini, cu imaginile colorate destul de şterse şi textul scris cu litere negre.

Înțelegeam aproape toate cuvintele, dar mi-era foarte greu să cred că ceea ce scria putea fi real: se spunea de egalitate între bărbat şi femeie, de egalitate între oameni şi semi-oameni... Chiar aveam impresia că pe pământ existau mai mulți semi-oameni de rasă albă decât oameni galbeni, iar sclavii negri apăreau în poze printre semi-oameni şi oameni, ca şi cum nimeni nu era deranjat că stau împreună, de multe ori chiar atingându-se unii cu alții.

Un alt fapt care mă mirase foarte mult şi care de atunci nu-mi dădea pace, era senzația că cei importanți erau bărbații, majoritatea femeilor apărând doar ca însoțitoare, ori pentru a-şi arăta îmbrăcămintea sau corpul.

Chiar şi limba în care era scrisă mi se părea mult mai apropiată de anglică, cea învățată în copilărie, față de limba în care vorbeau oamenii şi în care ne fuseseră predate lecțiile la Casa Zero.

Cu o săptămână înainte să fiu testat, aflasem de la Silv că mi se va face un control în lucrurile personale, ca de altfel tuturor celor pentru care existau intenții de utilizare specializată. Am ascuns revista în colectorul de resturi, sub placa de plastix. După câteva zile nu mai era acolo. Nici acum nu am aflat dacă a găsit-o vreo femeie semi-om sau o supraveghetoare om.

Reuşita de la test m-a catapultat într-o categorie râvnită de mulți semi-oameni, aceea de secondant. Aveam dreptul să stau mai aproape de oameni şi, când aceştia doreau, să-i şi ating fizic: suprema satisfacție a celor din care făceam parte.

Mi-am băgat mâna sub pernă şi am strâns în palmă mânerul de lemn al cuțitului. Prin minte au început să mi se perinde amintiri din perioada când, la Casa Zero, învățasem să mă joc cu ceilalți băieți de-a cusutul hainelor, de-a îngrijitul copilului abia adus de la incubator în rezervație, de-a preparatul mâncărilor...

Parcă un fior mi-a străbătut fibrele şi m-am apucat să tai aerul în jurul meu, cu o poftă nebună să-l înfig într-un masiv şobolan de crescătorie, pe care să-l transform în strecurătoare de nisip, să-i simt sângele scurgându-i-se în pulsații pe mâinile mele...

Mi-am impus să-mi scot din minte chestiile astea şi să mă gândesc la lucruri mai plăcute, la rezolvarea unei ecuatii de gradul trei cu funcții trigonometrice.

Emisiunea din difuzorul aflat deasupra uşii s-a întrerupt brusc:

- Alec Sand să vină la Casa Doi!

M-am ridicat imediat şi mi-am aranjat salopeta cenuşie. Mi-am pus gluga obligatorie şi mănuşile, apoi am trântit uşa.

Cele doua etaje ale blocului le-am străbătut în câteva secunde şi am ieşit în stradă.

Nu era multă lume. În fața mea mergeau aplecate trei femei îmbrăcate în sariuri negre, deci erau sclave. Mi-ar fi plăcut să le dau vreun ordin, doar aşa, de chestie, ca să-mi demonstrez că am statut valabil de semi-om, dar nu aveam timp, aşa că am trecut repede printre ele, forțându-le să se lipească brusc de un zid. Am străbătut în viteză cele câteva străzi care mă despărțeau de sediul local al Casei Doi şi m-am oprit în fața porții.

"*NUMAI PENTRU SEMI-OAMENI AVIZATI*"

Era prima oară când intram în Casa Doi, dar ştiam cum se procedează din relatările fetelor care fuseseră chemate aici. Mi-am aşezat palma deasupra orificiului pătrat aflat în dreapta şi am apăsat uşor: cu un fâşâit abia auzit, poarta cenuşie s-a tras într-o parte şi am pătruns în interiorul clădirii.

- La subsol, camera 2, s-a auzit lângă mine o voce de femeie.

Am salutat regulamentar, fără să mă întorc pentru a vedea cine a vorbit; ştiam că este o paznică galbenă. Am coborât cele câteva trepte spre stânga şi am înaintat pe culoarul luminat cu felinare. În dreptul unei uşi am văzut scris numărul căutat. M-am oprit şi am apăsat uşor cu palma dreaptă pe dreptunghiul mat.

După câteva clipe s-a auzit un semnal şi uşa a glisat într-o parte, lăsându-mă să intru în camera de interviu. Nu exista altă mobilă în afară de un fotoliu scund, acoperit cu un material cenuşiu, destul de uzat. Avea pe brațe câte două coliere metalice, iar în partea superioară un fel de cască: "Pălăria Adevărului".

M-am aşezat, am introdus mâinile în colierele de pe mânere şi capul în interiorul căştii. Am simțit cum mişcă şi se reglează la dimensiunile mele, chiar strângându-mă puțin, dar fără să mă deranjeze.

O moleşeală plăcută mi-a cuprins tot corpul, după care nu am mai ştiut nimic...

Când m-am trezit, colierele erau lărgite şi casca ridicată.

- La camera 17 ! s-a auzit o voce dintr-un difuzor aflat undeva, în lateral.

M-am ridicat şi, după ce am străbătut câteva culoare, am găsit camera respectivă.

Era tapetată cu nişte figuri geometrice curbe, pe fond albastru, iar în mijloc se găseau o masă şi două fotolii. M-am aşezat pe unul din acestea şi am aşteptat regulamentar.

- Cine este Maria Martinez? m-a întrebat o voce de femeie.

Am privit-o cum se apropia cu paşi mărunți, până s-a asezat pe fotoliul din fata mea.

Ieşise parcă din zid. Era îmbrăcată într-un sari galben strâns pe talie cu o bandă

împletită din fire de mai multe culori, cu părul negru strâns în coc, în creştetul capului. Era o galbenă. În ochii căprui îi citeam o indiferență deloc disimulată.

- Este o femeie semi-om. Are număr de cod... nu i l-am reținut. M-a vizitat astăzi şi mi-a cerut să lucrez şi pentru Grupa S-O-118, din care face parte.

- Ce să lucrezi?

- Calcule matematice... Grafice de producție, desene plane şi spațiale pentru salopete, şi alte haine ... Mă rog, matematică...

- Ai un coeficient Pascal foarte bun, chiar exagerat de bun, a spus femeia. Stai mai slab la psiho-perceptie... De ce ai refuzat?

- Nu am refuzat, pur şi simplu i-am spus că nu pot face față la toate îndatoririle: zece ore la Grupa M-13 şi apoi la cealaltă grupă... Nu cred că aş fi rezistat onorabil.

- Îți dai seama că nu ai respectat ordinul unei femei? ştii că eşti obligat să execuți toate dispozițiile. Ar fi trebuit să raportezi lui Horwath, şefa grupei tale.

- N-am avut timp! Aş fi făcut-o mâine dimineață.

- La scanarea gândurilor, pe care ți-am făcut-o acum câteva minute, nu am găsit nici o idee contrară Legii, aşa că... discuția despre acest subiect este închisă.

Am înclinat capul, în semn de mulțumire.

- Diagrama ta psihică, a continuat femeia galbenă, mă face să te propun pentru o şedință test la Centrul K.

Am rămas împietrit: cine nu auzise vorbindu-se de Centrul K ?

Acolo erau promovate numai femei semi-oameni cu calități şi capacități deosebite.

Rareori, unele din ele se reîntorceau în zona din care plecaseră, dar nu-şi mai aminteau mare lucru din ce făcuseră în Centru. Tot ce le rămăsese în memorie erau mesele îmbelşugate, fără pastile de stromac, pe care le primiseră periodic. Nu puteau identifica, însă, ce anume feluri de mâncare le fuseseră date. Nici nu erau în stare să povestească ce făcuseră acolo, unde şi ce lucraseră.

Uitaseră tot, chiar şi gândurile. Nici măcar nu erau în stare să identifice locul în care se găsea Centrul K, ştiind doar că este în zona exclusivă a galbenelor.

De când se năşteau extrem de puțini copii de sex masculin, femeile ajunseseră să reprezinte cam 95 % din populație. Bărbații oricărei rase erau selecționați cu grijă, cei mai mulți pentru reproducție şi foarte puțini, printre care şi eu, pentru diverse munci uşoare.

Centrul K!

Ce şansă formidabilă să scap de monotonie, de rutina zilnică, de calcule şi de... Stromac...

- Zâmbeşti, mi-a spus femeia foarte serioasă. Crezi că asta înseamnă vreo avansare? Te înşeli. Viața ta va continua pe aceleaşi coordonate. Nu vei şti niciodată

ce se va întâmpla cu tine... Degeaba te bucuri.

- Nici nu-mi închipuiam altceva, am răspuns. Doar că...

- Doar că?

- Este totuşi o schimbare, ceva nou. Mă gândesc ...

- N-ai voie să gândeşti!

- Iertaţi-mă, nu m-am exprimat corect. Vroiam să spun că rutina zilnică va fi perturbată de...

- Da, bine... Pierdem timpul. Treci la camera 21, etajul 2.

M-am ridicat, m-am înclinat regulamentar şi am ieşit din încăpere. După ce m-am plictisit căutând liftul, m-am decis să o iau pe scări.

Camera respectivă avea uşa într-o nişă, în partea stângă. Am intrat. Singura mobilă era un fotoliu prevăzut cu, normal, coliere şi cască. M-am aşezat.

Fără să-mi dau seama cum, în faţa mea a apărut un perete cenuşiu. După câteva secunde culoarea a început să se absoarbă, rămânând un disc de un alb strălucitor.

Timp de câteva minute s-au perindat în această oglindă-ecran, nu ştiu de fapt ce era, diferite imagini statice sau mobile. Toate prezentau femei şi bărbati de semi-oameni şi sclavi, fără îmbrăcăminte, în diverse poziţii, unele mai curioase decât altele. Se îmbrăţişau, se sărutau, apoi, aşezaţi unul peste altul, se mişcau ritmic. În sfârşit, a revenit culoarea cenuşie a ecranului gol şi s-a auzit o voce subtire, plăcută:

- Instinct sexual corespunzător, sub rangul maxim admis de cinci procente. Subiectul să meargă la camera 10.

M-am ridicat, am coborât un etaj şi am deschis uşa camerei cu numărul respectiv.

După ce-am păşit prin cadru, uşa s-a închis în spatele meu, lăsându-mă într-o beznă totală. Am mişcat mâinile în jurul meu, dar, aşa cum îmi închipuisem, nu am dat de nici un obiect. Era mai precaut să stau pe loc.

Aşteptarea a durat; o perioadă mi-am numărat pulsul, pe post de cronometru, apoi am pierdut şirul, m-am încurcat.

Mă odihneam când pe un picior, când pe celălalt. O clipă am simțit podeaua tremurând, mişcându-se în sus şi în jos, o vibrație fină dar deranjantă. Apoi s-a oprit. În față a apărut o geană de lumină care a crescut în intensitate. Se vedea cadrul unui dreptunghi, dar lumina nu difuza în lateral, restul rămânând în bezna de mai înainte.

În sfârșit, s-a auzit o voce foarte subțire:

- Treci prin poarta de lumină, a spus în dialectul galben.

C A P I T O L U L 2

Până la intrarea în Casa Zero, aşa cum încă se mai proceda pe vremea aceea, locuisem într-un apartament dintr-un bloc exterior, împreună cu mama şi bunica.

Cele câteva crăpături rămase din timpul Exploziei erau periodic astupate cu diverse materiale: pietre de diferite mărimi, cârpe, hârtii vechi. Deasupra lipeam fâşii de carton tăiate din cutiile în care primeam săptămânal ratiile de stromac, acele sfere de aproximativ doi centimetri diametru, făcute din concentrat de peşte, alge, plancton şi încă alte câteva componente, mâncarea cea mai obişnuită a semi-oamenilor.

Uneori, în special sâmbăta, mama aducea de la fabrica de salopete, unde lucra, o cutie plină cu făină gri. O răsturna cu grijă pe un platou de lemn şi, adăugând putină apă pusă de o parte din ratia zilnică, frământa un aluat care era apoi copt pe reşoul electric din coltul camerei, cu mare grijă să nu depăşim cota de energie electrică alocată. Primeam fiecare câte o bucată din pâinea care rezulta, drămuindu-ne-o în portii pentru toată săptămâna următoare.

Câteodată, în timp ce camera se umplea de mirosul plăcut al aluatului încins, bunica îmi povestea istorii fantastice despre înaintaşii noştri:

- Când eram de vârsta ta, lumea arăta altfel decât astăzi. Casele de locuit şi spatiile de productie erau toate sub pământ, iar dacă trebuia să mergem în altă parte, aveam nevoie de aprobarea Consiliului, nu doar de viza supraveghetoarei şefe. Mi-aduc aminte, atunci când am fost în vizită la mama, într-un oraş din nord, am fost îmbarcată, împreună cu alte zece femei semi-om, într-un vagon închis ermetic. Abia se reparaseră unele căi ferate. Tot timpul cât a durat călătoria, aproape trei zile, am stat într-un semi-întuneric străpuns greu de razele slabe ale unui bec electric atârnat în tavan. Eram atât de speriate să nu intre de afară aer ucigător, încât atunci când coltul unei şipci s-a mişcat din loc datorită zdruncinăturilor, am sărit trei-patru femei să astupăm gaura. Am avut timp să văd mai bine imaginea dezolantă de afară: un deşert cenuşiu, neîntrerupt, până la orizont, de nici o formă de viată. Acesta era solul Americii sau ce mai rămăsese din el.

- Ce înseamnă America? am întrebat.

- America, a răspuns dupa câteva clipe bunica, era o câmpie verde, din care răsăreau, ici-colo, pâlcuri de copaci, numite păduri. În câmpii erau oraşe, unde oamenii ieşeau pe străzi sub cerul liber. Soarele îşi arunca razele în timpul zilei şi nu murea nimeni din cauza asta, iar noaptea, mii de stele şi luna creau o feerie. Pe vremea aceea existau foarte multi bărbati pe pământ, aproape la fel de multi ca femeile. Nu o să-ti vină să crezi, dar ei, bărbatii, conduceau aproape toate treburile societătii. Mai mult, pe pământul Americii nu se făcea nici o deosebire între galbeni, semi-oameni albi şi sclavii negri. Toti erau egali atât în drepturi, cât şi în obligatii. Existau chiar şi familii formate din oameni de culoare diferită. Copiii erau liberi să se joace pe străzi şi prin parcuri, nişte locuri pline de iarbă şi verdeată, aflate chiar între blocurile de locuit. America era tara cea mai puternică, cea mai bogată şi cea mai frumoasă de pe fata pământului. Asta până la Explozie...

- Cum a fost? Povesteşte-mi, bunico...

- Ti-am mai spus şi ai promis că nu o să vorbeşti cu nimeni... ştii că nu e voie să amintim nimic de... Război, se numea pe vremuri...

- Îti promit! Ai văzut că mă tin de cuvânt.

Bunica şi-a şters o lacrimă cu dosul palmei şi a rămas cu ochii atintiti în gol. M-a mângâiat uşor pe cap, aranjându-mi firele rare şi scurte. Părul des era apanajul femeilor.

- Dumnezeu s-a supărat pe oameni şi i-a părăsit...

- Cine a fost Dumnezeu?

Bunica a făcut nişte mişcări cu mâna dreaptă la frunte şi umeri, aşa cum o mai văzusem câteodată, mai ales când era supărată.

- Dumnezeu era... şi eu cred că încă mai este, cel ce a făcut lumea, oamenii... După chipul şi asemănarea Lui... Dar să nu vorbeşti de El... Galbenele spun că lumea a făcut-o Galbena de Aur.

- Dumnezeu era galben?

- Dumnezeu era precum cel ce credea în El: galben pentru galbeni, alb pentru albi, negru pentru negri... Apoi oamenii s-au răzvrătit împotriva Lui. Nu mai aveau nimic sfânt, nici o constrângere morală nu mai actiona. Totul era sex, droguri, luptă continuă şi , de multe ori imorală, pentru câştiguri materiale, egoism atroce... şi... El i-a părăsit. Atunci a început Războiul. Cei mai multi bărbati au plecat peste apa cea mare care se găseşte undeva, spre răsărit. Dar peste putin timp a venit Explozia şi au dispărut trei sferturi din oameni...

- Dar semi-oamenii?

- Ti-am spus că toti erau egali pe vremea aceea. Pe urmă albii şi negri care mai rămăseseră în viată au început să decadă, ajungând ca animalele, în căutare numai de hrană şi... Atunci au venit de peste marea apă dinspre apus multi oameni galbeni şi ne-au înrobit. Pe ei, Explozia îi afectase mai putin... Culoarea pielii a devenit prioritară în definirea statutului social al fiintei.

- Tu ai văzut toate astea?

- Eu, a răspuns bunica, am venit pe lume la câtiva ani după Explozie. Bunicul meu - tata murise în timpul Exploziei - m-a învătat să scriu şi să citesc în limba anglică, căci pe vremea aceea nu se înfiintase Casa Zero. Încă se mai găseau cărti şi reviste scrise şi cu desene şi poze în ele, dar marea lor majoritate ne-a fost luată de galbene, odată cu invazia lor, nu peste mult timp. Se spune că le-au distrus, pentru ca noi să nu mai putem avea o cultură proprie, să nu mai gândim în felul nostru, ci să luăm totul de la ele: învătătura, limba, obiceiurile. Cei câtiva bărbati care cunoşteau câte una sau mai multe meseri au fost luati dintre noi şi puşi să lucreze pentru galbene. Nu i-am mai văzut niciodată. Ceilalti, care rămăseseră într-un număr foarte mic, au fost păstrati şi ocrotiti de galbene pentru a asigura reproducerea. După un timp, am început să ieşim din locuintele subterane şi să reparăm câteva din casele rămase la suprafată, nedistruse complet. Unele dintre noi plecau din ce în ce mai departe ca să găsească locuri în care pământul mai putea fi lucrat. Deja începuseră să scadă

rezervele de plante comestibile, animalele erau din ce în ce mai putine, iar păsările erau foarte greu de prins. Dar majoritatea mureau din cauza unei boli necunoscute care exista în aerul liber. Totuşi, datorită galbenelor a început să fie mai usor: noi munceam ce ne cereau ele, primind în schimb ratii de mâncare. La una din sărbătorile Galbenei de Aur ne-au comunicat că unele din noi, cele mai sănătoase, aveam voie să cerem mutarea într-o zonă mai caldă, spre sud. M-am înscris şi eu. După ce am venit aici, mi s-a aprobat să am un copil. Mi-am ales un bărbat de la Centrul de Împerecheri şi am stat cu el aproape trei săptămână... Ce frumos a fost... Aşa s-a născut mama ta.

Bunica a tăcut. Mama, care tocmai îmi dregea capişonul, fără de care era periculos să stai mult timp afară, şi-a şters o lacrimă şi a spus încet:

- Nici eu nu voi uita niciodată acele zile petrecute cu tatăl lui Iza, sora ta şi apoi cu tatăl tău, când am primit aprobarea să am copii. şi încă de doua ori... Ar fi bine pentru tine să fii selectionat pentru împerechere...

- De ce?

- Pentru că astfel vei avea drept la mâncare mai bună, îngrijire medicală, exercitii fizice coordonate...

- şi dacă nu mă aleg?

- Asta este în functie de testele de la sfârşitul Casei Zero. Altfel, s-ar putea să treci la Casa Unu pentru îngrijirea copiilor, confectionarea de haine, matematică, artă sau ce-o mai fi... Dar, fiind foarte putini băieti, o să fiti atent selectionati şi protejati.

- De ce suntem atât de putini?

- După Explozie, o perioadă de câtiva ani s-au născut numai fete. Nu ştiu care a fost cauza, dar aşa s-a întâmplat. Apoi au început să vină pe lume şi băieti, dar în proportie foarte mică. Asta este valabil şi la oamenii galbeni, nu numai la semi-oameni şi sclavi...

Mi-am amintit când am văzut prima dată o femeie galbenă: eram în Casa Zero o grupă de cinci băieti , din care eu eram cel mai scund. Când a intrat galbena, educatoarea noastră, o femeie semi-om brunetă, micută şi sveltă, a poruncit, luând ea însăşi pozitia regulamentară, cu mâinile încrucişate pe piept şi capul aplecat:

- Salutati!

Ne-am ridicat în picioare şi am luat într-o clipă aceeaşi pozitie.

- Repaos! a spus printre buze galbena.

Părea de aceeaşi vârstă cu mama. Era îmbrăcată cu un sari violet, ceea ce însemna că are atributii deosebite. Părul negru, acoperit în parte de un capişon roşu, îi cădea pe spate, legat într-o coadă subtire şi lungă, până aproape de brâu. Tinea în mâna stângă un sul de hârtie de orez, iar la gât îi atârna pe un lant auriu, o mică sculptură reprezentând-o pe Galbena de Aur, acea zeită atotputernică care îi salvase de la disparitie pe galbeni şi le dăduse conducerea lumii.

S-a oprit în fata noastră şi ne-a privit intens, încercând, parcă, să intre în mintea noastră. Ne-a strigat pe fiecare pe nume.

Am luat automat pozitia de drepti şi am privit-o în ochii negri, răi. O clipă am

simtit că îmi cercetează toate gândurile, chiar şi cele pe care nu le avusesem încă. Toti ceilalti băieti au căzut în genunchi, cu fruntea aplecată aproape de podea şi palmele întinse în fată.

Privirea galbenei mi-a provocat o greutate pe umeri şi în creştetul capului, aproape să mă încovoaie. Am reuşit să nu mă mişc. Peretii cenuşii ai camerei în care ne aflam mă striveau, iar mesele şi scaunele din jurul meu încercau să mi se suie în creştet.

- Ăsta merge cu mine, i-a spus galbena educatoarei.

Am urmat-o aproape mecanic, până într-o sală în care nu mai intrasem până atunci, aflată la subsol. Peretii aveau o culoare bleau, foarte palidă şi câteva crăpături abia vizibile, dar care mi-au rămas întipărite în minte din momentul în care le-am văzut. Puteai crede că este un desen special făcut pentru a-ti atrage atentia. În mijloc se afla un aparat pe care nu-l mai văzusem niciodată: deasupra unui fotoliu căptuşit cu un material de culoare închisă atârna ceva strălucitor, ca o pălărie de circa un metru în diametru, având câteva beculete de diverse culori, care pâlpâiau. În partea stângă era un ecran verde, ce emitea o lumină vagă. Nişte manete, întrerupătoare, roti şi indicatoare, erau vizibile în mijlocul peretelui din partea dreaptă. Galbena s-a apropiat şi a apăsat pe un buton verde, a tras de două sau trei manete şi mi-a făcut semn să mă aşez în fotoliu. Este ultima mişcare pe care mi-o mai aduc aminte că am făcut-o, apoi...

De-a doua zi am fost trecut la grupa specială de matematică şi nu am mai avut voie să merg în zona W-2, unde locuisem până atunci. Nu le-am mai văzut niciodată pe bunica, pe mama şi pe Iza.

C A P I T O L U L 3

Sao Pag, o femeie galbenă foarte tânără, cam de vârsta mea, s-a aplecat deasupra patului în care mă găseam şi mi-a strecurat printre buze o pipetă cu un lichid incolor, amar.

- Înghite tot, a spus ea foarte serioasă.

Nu-mi aminteam cum ajunsesem în această cameră cu peretii de un alb mat, fără nici o fereastră. Sus, în mijlocul tavanului, un tub electric îşi arunca razele anemice deasupra unui pat simplu, unde, acoperit cu un pled galben, stăteam întins eu.

După ce se recomandase, Sao Pag începuse să toarne în mine tot felul de lichide, să mă frece pe creştetul capului cu o substantă verzulie şi să îmi injecteze în vena de la mâna stângă tot felul de substante.

Când am văzut-o că se ridică de pe marginea patului şi, apucând cu amândouă mâinile tava pe care erau medicamentele, se îndreaptă spre uşă, am oftat încet.

- Nu te speria, a spus înainte să iasă, mă întorc imediat.

Locul în care eram semăna cu o cameră de spital, asa cum îmi fusese descrisă

de diverşi semi-oameni, dar ştiam că spitalele se găsesc numai în Sectoarele Galbene, iar eu nu aveam încă dreptul să intru acolo. Am tras concluzia că nu sunt la spital, ci în altă parte.

În linistea perfectă care mă înconjura, am auzit, deodată, un zgomot scurt, neidentificabil.

Era ca un tic-tac de ceasornic, dar neregulat, urmat din când în când, aleator, de o lovitură mai puternică, seacă. A durat tot timpul celor câteva minute în care a lipsit Sao Pag. Nu puteam să-mi dau seama din ce directie se aude.

Am încercat să ridic mâna dreaptă în intentia de a-mi astupa urechea, pentru a determina directia sunetului, dar mişcarea mi-a fost oprită de un colier prins de încheietură. N-am putut să întorc capul pentru a vedea despre ce este vorba: alt colier mi-l tinea nemişcat. Am încercat să schimb pozitia picioarelor, pe rând, dar şi ele erau blocate.

Uşa s-a deschis.

- Peste câteva minute va trebui să dormi... Bea asta, a spus Sao Pag ducându-mi la gură o fiolă cu un lichid verzui.

O însotea o femeie trecută de 40 de ani, cu fata plină de riduri. De sub boneta cenuşie i se vedea părul rar, încăruntit. S-a uitat cu atentie în ochii mei şi apoi i s-a adresat lui Sao Pag:

- Înainte să-l adoarmi fă-i o injectie cu CH-8 şi... Pe urmă, SV-4, trei prize la fiecare oră, câte un flacon. Înainte de schimbarea turei, îi faci o pulsie cu AW-2.

Un fior m-a fulgerat prin tot corpul. Eram bolnav?

- Dar... De ce?... Sunt bolnav de ceva?

- N-ai voie să pui întrebări. Vei urma întocmai instructiunile lui Sao. Mâine după amiază, i s-a adresat infirmierei, căci asta trebuia să fie, mi-l aduci la control.

S-a aplecat deasupra mea şi în ochii negri i-am observat o sclipire... Ceva care m-a cutremurat: parcă se uita la un animal supus condamnării la moarte. Instantaneu mi s-a făcut frică şi am simtit cum inima începe să-mi galopeze. Ce aveau cu mine? Ce boală îmi identificaseră? Nu mă simtisem deloc rău... Oare la teste îmi descoperiseră ceva de care nu ştiam? Sau gândurile îmi răbufniseră la suprafată tocmai când eram cuplat la aparate?

A P A R A T ! - Am simtit că mă înfior: eram cuplat şi acum la un aparat, iar eu gândeam ce nu trebuie!

Am închis ochii în clipa când femeia s-a întors cu spatele şi s-a îndreptat spre uşă.

Mi-am impus: VID ! Reuşisem să-mi educ creierul ca, la această comandă, să-mi dispară, practic, orice gând. Aveam senzatia că mă scufund, sau mă înalt, într-un tunel negru, o groapă fără dimensiuni, fără timp şi fără substantă... Doar când am simtit împunsătura acului în antebratul stâng, am revenit instantaneu la realitate.

Sao Pag îmi cuplase aparatul de perfuzie şi un lichid incolor picura dintr-un flacon destul de mare.

Câteva secunde am fost atent la presiunea uşoară a cercului metalic: pe frunte, la tâmpla stângă, în ceafă, şi la tâmpla dreaptă... Reuşisem şi altădată să blochez sesizoarele mintale în timpul testelor, controlându-mi creierul pentru a nu emite decât gânduri comforme cu Legea.

Această distractie o încercasem prima dată atunci când, în Casa Unu, ne fusese testată reactia la imagini cu semi-oameni goi: cu toate ca femeia care apăruse pe ecran era de o frumusete desăvârşită, reuşisem să blochez fluxul şi parca "înghitisem" excitarea puternică ce mă cuprinsese. Din această cauză, am fost obligat ulterior să mă "blochez" de câte ori eram în fata unei femei frumoase.

Doar Moma, sclava care mă vizita săptămânal în "cuşca" mea, putea depune mărturie despre puterile sexuale ce le aveam.

Venea noaptea, ascunzându-se pe lângă zidurile caselor dărăpănate, deoarece sclavii nu aveau voie să circule decât între anumite ore, numai ziua. Îşi arunca gluga şi salopeta, căzând în genunchi în fata mea, sărutându-mă până o apucam de subsuori şi o ridicam în picioare. Îi apăsam capul de umărul meu, în timp ce mă mângâia uşor. Pe urmă... În patul tare... Dacă ar fi rămas însărcinata, ar fi fost exilată în Exo... şi eu la fel. Adică am fi fost condamnati la moarte... Dar mă asigurase că ştie cum să se ferească.

Pulsul mi se normalizase. Am întredeschis ochii şi am privit fiola atârnată deasupra mea: mai era putin lichid. Cât timp trecuse? Nici nu-mi dădusem seama...

Mi-am controlat mintal organele principale: inima, plămânii, ficatul, rinichii, testiculele, muşchii şi oasele, încercând să stabilesc asupra cărui organ actionează lichidul din fiolă. Nu am simtit nimic deosebit.

Sao Pag se aşezase pe un scăunel şi privea undeva, pe deasupra mea, spre perete. Avea pupilele mărite, nemişcate. Cred că făcea "repaos mintal", asa cum practică galbenii, cu toate că nu luase pozitia corespunzătoare a corpului, cu picioarele încolăcite şi palmele sprijinite pe genunchi, cu fata în sus.

Era o femeie de înăltime mică, ca mai toate galbenele, slăbută, cu părul negru strâns în coc sub un plastix cenuşiu, de aceeaşi nuantă cu sariul. Deasupra sânului stâng - cred că îi avea mici şi tepoşi - era agătat un contor alb de radiatii, fapt ce dovedea că iese câte odată în aer liber.

Bătrâna care fusese înainte în cameră avea contor roşu, deci stătea un timp apreciabil în afara constructiilor protejate. Noi, semi-oamenii, nu aveam nici un fel de contor, dar eram anual controlati, spre deosebire de sclavi, de care nu-i păsa nimănui. De aceea în rândul sclavelor era un procent de disparitii destul de mare. Azi o vedeai şi mâine nu-şi mai amintea nimeni de ea.

În momentul când s-a scurs ultima picătură de lichid, Sao Pag a tresărit, s-a ridicat şi mi-a scos acul din venă. Am simtit că-mi lipeşte un plasture şi am auzit-o trăgând stativul lângă perete.

Nu m-am mişcat cât timp a mai stat în cameră. I-am urmărit activitatea cu ochii întredeschişi, după sunete, sau chiar după mişcarea aerului pe epiderma mea. şi-a

pregătit instrumentele de pulsie şi a ieşit din cameră, închizând încet uşa.
O clipă mi s-a părut că a mai rămas cineva lângă mine. Doar o clipă.
Am adormit?

M-au trezit nişte şoapte:
- Pregăteşte-l! Peste zece minute mi-l aduci jos, am auzit vocea bătrânei care mă consultase mai devreme.
- Mi-ar trebui o ajutoare, a spus Sao Pag.
- N-am!
Paşii bătrânei s-au îndreptat spre uşă. Sao Pag a înclinat cumva tăblia patului, până aproape de verticală. Corpul mi-era prins în coliere. A tras de o pârghie şi patul s-a fracturat în trei părti, devenind un fel de fotoliu.
A adus de undeva un mecanism cu roti, pe care l-a băgat sub mine. S-a auzit un declic şi Sao Pag a început să împingă tot ansamblul, devenit un cărucior.
Am ieşit pe culoar şi a luat-o la dreapta. Nici nu a vorbit, nici nu m-a privit. Cînd s-a deschis uşa liftului, a băgat căruciorul înăuntru şi a apăsat un buton din partea inferioară a panoului. După o scurtă zdruncinătură, liftul a început să coboare cu uşoare trepidatii.
Camera în care m-a introdus era zugrăvită într-un alb strălucitor, iar pe jos, dalele gri erau şlefuite ca oglinda. A tras căruciorul în stânga, lângă un piedestal de marmură. Deasupra era ataşată o maşinărie, o combinatie între o "cască de vise" şi un "cititor de gânduri".
Sao Pag m-a ridicat în brate fără nici un efort vizibil şi m-a întins pe masă, potrivindu-mi mâinile, picioarele şi gâtul în dreptul colierelor. De unde atâta putere în fătuca asta?
Chiar deasupra mea, o farfurie opacă, cu un diametru de circa un metru, a început să coboare încet, fără zgomot.
Undeva, spre stânga, Sao Pag a făcut nişte zgomote, de parcă ar fi lovit ceva şi apoi a venit lângă mine.
Am simtit în antebratul drept o întepătură.
Altă injectie. Ce aveam? Ce aveau cu mine?

M-am trezit în pat. Nu ştiam cât timp trecuse...
De ce albastru ?
M-a copleşit senzatia că plutesc. Parcă nu mai aveam greutate.
Am ridicat putin capul, atât cât mi-a permis colierul şi mi-am văzut, prin

cearşaf, degetele picioarelor. Le-am mişcat.

Le-am mai mişcat o dată...

Parcă au trecut minute, ore, până să le văd coborându-se încet, sub cearşaf.

Saliva o simteam sărată. Am înghitit de câteva ori.

Vertijul mi-a plesnit instantaneu creierul. Undeva, sus de tot, în beznă totală...

În coşul pieptului mi-a năvălit, ca un ciocan de strivit gunoaie, o senzatie de sufocare din ce în ce mai puternică. Nu vedeam, nu auzeam, nu mai aveam nici o legătură cu lumea exterioară, eram un atom pierdut în imensitatea universului.

Timpul se oprise, ori se derula în alte dimensiuni.

O explozie de culori m-a aruncat într-o directie nedefinită, apoi în alta şi am simtit prin toti porii corpului o excitatie, de parcă cineva îmi freca pielea cu o sută de perii din sârmă.

Pluteam.

După un interval nedefinit am revenit în real.

Eram singur în cameră şi nu mai simteam nici un colier.

O lumină difuză, odihnitoare, îmi dovedea că în timpul...

Oare dormisem şi visasem? În cameră fuseseră aduse încă câteva aparate, pe care nu le mai văzusem niciodată. Atentia mi-a fost atrasă de o teavă mică, aflat pe un suport rotund, chiar lângă capul meu.

Deasupra mesei pe care eram întins era un aparat cilindric, care avea în partea anterioară ceva ca un ochi. Din când în când, în interiorul acestui orificiu se vedea o străfulgerare. Parcă fără să vreau, privirea mi s-au fixat în acest punct.

Din nou... Senzatia de plutire...

- Hei! Tu!

M-a readus la realitate o strângere puternică pe antebratul drept. Am deschis ochii şi am privit-o pe Sao Pag. Avea o mină foarte serioasă.

- Trezeşte-te !

- Sunt treaz, am spus încet.

- Trezeşte-te bine, a spus Sao Pag şi, deodată, o palmă puternică mi-a zdruncinat maxilarul.

- Nu mai da, sunt treaz.

- De ce să nu dau ? Pot să te bat cât vreau...

- Sunt treaz. Pot să mă şi ridic, dacă îmi dai voie.

- Eşti nebun ? Nu ai voie să te dai jos...

Am tăcut şi am privit-o fără jenă.

- Ce te uiti aşa ? m-a întrebat.

- Eşti frumoasă. Eşti una din galbenele cele mai frumoase pe care le-am văzut, am spus încet.

- Nu-ti permit să-mi vorbeşti aşa, semi-omule! Taci din gură. Dacă mai zici un cuvânt, te pedepsesc.

Începând cu vârful degetelor de la picioare şi de la mâini, am simtit nişte

furnicături, mai întâi uşoare, apoi din ce în ce mai puternice.

Am privit din nou în sus, la ochiul opac al aparatului, încercând să observ luminitele anterioare.

Sao Pag s-a depărtat spre perete şi s-a auzit un huruit. Am privit cu coada ochiului: trăgea spre mine un alt aparat, format din câteva pârghii, stative şi balonaşe pline cu nişte lichide colorate.

- Nesimtitule! mi-a spus cu ură Sao Pag. Te-ai pregătit de moarte? Lasă că vezi tu, când te-o lua la experientă doamna Mio...

- Ce experientă? am întrebat încet.

- O să vezi, a continuat Sao Pag, ciupindu-mă tare de obraz. Asta pentru că eşti obraznic şi vorbeşti fără să ceri voie.

- Mă laşi să-ti mai pun o întrebare?

- Zi!

Sao Pag mi-a înfipt un ac în venă şi a potrivit ritmul picăturilor.

- Sunt bolnav de ceva?

- Pe dracu! Eşti sănătos tun, mai sănătos ca mine, poate.

- Atunci ce mi se întâmplă?

Sao Pag m-a privit, cu o sclipire în ochi:

- Nimic care să te intereseze. Eşti semi-om şi aşa o să rămâi pentru totdeauna. Nu te mai mişca, că rupi acul.

Mi-am oprit uşoara tremurătură a mâinii. Era mai mult un spasm, o vibratie inconştientă.

- Pot să beau putină apă? am cerut.

- După câte lichide am băgat în tine, cum de-ti mai este sete?

- Nu mi-e sete, am o amăreală în gura.

- Înghite-ti saliva şi nu mai cere nimic. Tot n-o să-ti dau decât ce mi s-a spus...

- Doamna Mio este medic?

- E şi medic şi fizician şi... Iar vorbeşti neîntrebat, semi-omule? Nu am voie să-ti spun toate astea, aşa că nu mă mai întreba.

- Iartă-mă, nu am vrut să te supăr.

- Norocul tău că nu eşti pocit ca majoritatea semi-oamenilor, că altfel nu mai stăteam de vorbă cu tine. Câti ani ai?

- Pe 30 decembrie, peste două zile, am să împlinesc 18 ani.

Sao Pag m-a privit surprinsă şi a spus:

- Când se spune că semi-oamenii sunt proşti... Nici măcar nu ştii în ce zi ne aflăm? Suntem pe 16 ianuarie.

Furtuna s-a dezlăntuit în mintea mea la aceste cuvinte. Ce mi se întâmplase în ultimele două săptămâni? Doar nu dormisem atât?

Sao Pag a terminat de potrivit aparatele şi a ieşit pe uşa aflată într-o latură pe care nu o vedeam, în spatele capului meu.

Traisem - oare trăisem? nişte zile de inconştientă...

Când eram în Casa Zero am fost pedepsit cu trei zile de recluziune deoarece nu observasem o galbenă şi ieşisem pe uşă în fata ei. Atunci, în fundătura de la subsol unde am fost închis, timpul îşi pierduse valoarea. Mi s-a părut că trecuseră mult mai multe zile, orele şi minutele se dilataseră necontrolat. La terminarea pedepsei slăbisem câteva kilograme şi abia mă puteam tine pe picioare. Suferisem încă câteva săptămâni, ratiile de stromac nefiind suficiente. În multe nopti avusesem halucinatii, vise urâte... A fost un coşmar prelungit.

Aveam deja optsprezece ani...

Puteam să intru în Sectorul Galben.

Poate că eram chiar în Sectorul Galben. Puteam să fiu într-un spital, în casa unei galbene sau... Nu mai ştiam ce să cred.

CAPITOLUL 4

- Pompează încă putină solutie, am auzit o voce răguşită.

O uşoară arsură s-a făcut simtită pe pielea antebratului drept şi un val de căldură mi-a străbătut corpul.

Am încercat să deschid ochii, dar ceva nu îmi dădea voie să ridic pleoapele. Tot capul îmi era tinut nemişcat. Aceeaşi situatie se vădea la brate şi la picioare.

- Potriveşte generatorul exact în punctul stabilit de doamna Mio şi spune-mi când eşti gata, ca să-i dau drumul, a continuat aceeaşi voce.

- Cred că acum e bine, a spus Sao Pag.

- Mai verifică încă o dată.

- E bine.

- Sao, nu te juca. O abatere de o zecime de milimetru poate să dea peste cap totul...

- E bine.

- Vezi că-i dau drumul...

Aşteptam să se întâmple ceva. Aşteptam... Nu am simtit nimic.

- L-am pornit.

- Măresc puterea?

- Vezi să nu depăşească dunga roşie pe aparatul din stânga.

- E chiar înainte de ea.

- Tine-o aşa.

Câteva secunde a fost linişte, apoi am auzit ceva, ca o bufnitură şi o exclamatie a lui Sao Pag:

- A căzut cablul!... A crescut brusc peste linie!

- Opreşte!... Opreşte!

O săgeată mi-a străbătut creierul atât de repede, că nici nu am avut timp să

sufăr, smulgându-mi un geamăt întârziat.
- Ce s-a întâmplat?
- Nu ştiu, a răspuns Sao Pag. Indicatorul a sărit peste linia roşie imediat după ce s-a desfăcut colierul ăsta mic. Eu nu ma-m atins de nici un buton...
- Cât arăta cronometrul?
- Două minute treizeci şi opt...
- Ah ! Mai erau câteva secunde... Ce s-o fi întâmplat?
- O chemăm pe doamna Mio?
- Aşa ar trebui, a spus vocea răguşită şi am auzit paşi depărtându-se.
N-am mai încercat să mă mişc, ştiam că este inutil. Nu aveam nici o senzatie deosebită, nici sete, nici foame. Oare de când nu mai mâncasem nimic? Nici măcar apă nu mai băusem de nu ştiu când.
Ce aveau cu mine? Ce-mi făceau? Ce boală aveam? Unde eram?
Sentimentul de panică a apărut brusc şi mi-a inoculat în tot corpul o stare de nesigurantă, de parcă nu-mi mai apartineam. La un moment dat am simtit că încep să plutesc, că nu mai am greutate.
Parcă mă extrăgeam din corp şi mă ridicam uşor în aer. Bezna care mă înconjura a început să se spargă şi m-am văzut, din ce în ce mai clar, aşezat pe o masă de piatră, gol, cu tot felul de fire şi aparate cuplate pe cap, mâini şi torace. O multime de coliere. M-am liniştit brusc.
Pluteam deasupra mea şi nu-mi mai simteam nici un fel de corp fizic. Eram ceva, ceva care vedea, gândea, auzea... Dar atât. M-am uitat de jur împrejur să mă zăresc în noua ipostază. Nimic. Eram întins pe masă, iar eu, cel care mă priveam, practic, nu existam.
Nimic. Nimic... NIMIC!
Mă aflam undeva, aproape de tavan, iar dedesubt, Sao Pag se aplecase peste corpul meu şi îmi apăsa pielea de sub sânul stâng, privind ecranul unui aparat aflat lângă ea. Capul nu mi se vedea, fiind băgat într-o cască din care ieşea un mănunchi de fire. Erau legate la diversele aparate ce se găseau în jurul meu.
Uşa s-a deschis şi a intrat în fugă doamna Mio, urmată de o galbenă solidă. S-a repezit şi a luat în fiecare mână nişte obiecte rotunde, cu mânere micute. Le-a frecat de câteva ori, apoi mi le-a pus pe torace şi am văzut cum un spasm mi-a străbătut corpul. Eu n-am simtit nimic.
Deodată, am sesizat aparitia unei forte care mă depărta de cele ce se aflau sub mine. Era o senzatie de parcă eram supt... Ce bine mă simteam... Asta da fericire...
Doamna Mio a pus din nou mâinile pe toracele meu şi forta şi-a schimbat directia spre masa pe care eram întins. O durere intensă în tot capul. Am intrat iarăşi în beznă.
Timpul... Ce este timpul?
Vocea mi-a pătruns în creier clară şi puternică:
- N-a reuşit. Nu ştiu ce s-a întâmplat, dar n-a reuşit. Cred că am calculat greşit

coeficientul de absorbtie sau gradul de încărcare al celulelor.
- Sau electrodul emitător a fost împlantat greşit. Chiar şi o fractiune de milimetru e de ajuns, am auzit altă voce.
- Poate ar fi trebuit să încercăm mai întâi pe un sclav şi apoi pe semi-om.
- Ai văzut reactiile şobolanilor. Au fost exact cum le prevăzusem. Oricum, nu e mare catastrofă distrugerea unui semi-om. Am citit undeva că, pe vremuri, animalele folosite la experiente erau numite cobai. Avem şi noi cobaii noştri...
- Curios că nu a murit...
- Mio a intervenit la timp. Dacă mai întârzia câteva secunde, ne-ar fi trebuit altcineva pentru experientă.
- Crezi că îl mai putem folosi pe ăsta?
- Dacă tot îl avem aici şi avem aprobare pentru el, poate că o să încercăm încă ceva...
- Ce?
- Aş vrea să planific o distorsiune de memorie cu el.
- Când am încercat-o pe sclavul ăla, ai văzut ce s-a întâmplat: a devenit ca un nou născut, fără nici o amintire. A uitat chiar să şi vorbească.
- Atunci a fost chestie de identificare a centrului nervos. ştii că Xa Ma nu făcuse punctia în locul unde trebuia.
- Da, o diferenta de doi milimetri. Oricui i se putea întâmpla.
- Dar a anihilat un sclav bun pentru experiente. Dacă era o sclavă, parcă nu mi-ar fi părut rău, dar masculii sunt atât de rari...
- Ăla nu era bun de multiplicare.
- Ca şi ăsta.
- Dar ăsta are coeficientul fantastic de mare pentru un semi-om.
- Ti-aduci aminte de semi-omul de acum două luni, care a murit în timpul experientei?
- Da. şi el avea un coeficient bun.
- Păcat că Mio nu a ajuns la timp pentru a-l scoate din comă.
- Uite că a reuşit acum. Cât crezi că o să mai fie în starea asta?
- Ştiu eu?
- Am văzut pe electroencefalogramă că au crescut unele intensităti, în timp ce altele au scăzut foarte mult.
- Ritmul cardiac este bun.
- Da. Am să-i spun lui Mio să-l decupleze progresiv, să vedem reactia.
- Mi se pare cam lentă asistenta Sao Pag. Poate c-ar trebui să punem pe cineva mai cu experientă.
- Lasă, să învete şi ea. Oricum, cazul ăsta cred că este fără viitor, nu mai are ce strica.
- Ar trebui să cerem deja, de la comisie, atribuirea altui semi-om.
- Ai dreptate. Să pregătim actele pentru comisia de joia viitoare.

Cele două femei s-au depărtat şi am auzit o uşă trântită.

Încet, milimetru cu milimetru, am deschis ochii: eram în camera unde mă trezisem atunci când trecusem prin poarta de lumină.

Totul părea neschimbat, cu exceptia unui ecran aflat lângă capul patului: era de culoare verde şi pe el se desenau, în ritmul unui sunet ascutit, nişte linii mai mici şi mai mari. Nişte sinusoide, frânte, aiurite.

Eram acoperit până la piept cu o pătură galbenă, iar bratele lăsate descoperite, le aveam întinse pe lângă corp. În afară de o fâşie de cauciuc strânsă pe antebratul stâng şi o pastilă lipită de piele, nu mai exista nici un alt aparat cuplat.

Nu-mi era nici cald, nici frig, iar aerul era uscat. Simteam o senzatie neplăcută în fundul nasului. Mi-era sete. Pe măsuta aflată cam la un metru de pat, am văzut un pahar cu un lichid incolor. Părea să fie apă.

Am întins mâna dreaptă: mai îmi trebuiau douăzeci de centimetri ca să ajung la el. Trebuia să mă răsucesc, dar mă deranja tensiometrul de pe brat. L-am desfăcut destul de uşor şi m-am dat jos din pat.

Eram gol.

Am mirosit lichidul din pahar şi l-am gustat cu vârful limbii: apă. Cu o plăcere deosebită, am dat continutul peste cap şi m-am întors în pat, prinzându-mi la loc tensiometrul.

Voi mai ieşi vreodată de aici?

Şi dacă voi ieşi, am să mai fiu bun de ceva? Oare ce-mi făcuseră? Ceva care nu reuşise...

Ce urma să mi se întâmple în viitor? Dar, mai aveam viitor?

Mă foloseau la experiente... Care experiente? De ce tocmai eu?

Întrebări, întrebări fără un răspuns imediat.

Mi-am făcut un control mintal al întregului corp, dar n-am găsit nimic deosebit. Îmi dispăruse amăreala din fundul gâtului şi senzatia de uscăciune din nas. Parcă unii muşchi erau slăbiti, dar nu cine ştie ce. Asta, poate, din cauza nemişcării.

Nu mă deranja ideea de moarte. Văzusem multe cadavre până acum şi eram obişnuit cu imaginea lor. Este adevărat că trecerea în cealaltă dimensiune mă speria putin, dar nu aveam mare lucru de pierdut în această existentă efemeră, încât să-mi pară rău. Eram un animal cu ceva inteligentă, oricum, mai multă ca a animalelor şi sclavelor, dar nu reprezentam cine ştie ce valoare, aşa cum erau galbenele.

Niciodată nu-mi făcusem idei despre modul în care aveam să-mi petrec restul vietii. Era bine că respiram, că aveam ce mânca, iar atunci când mi se acorda posibilitatea să citesc o carte adevărată, aveam impresia că este tot ce puteam cere mai mult de la viată.

Îmi plăceau, îndeosebi, cărtile cu subiecte istorice. Se refereau la anii grei parcurşi de galbeni pentru a reuşi organizarea unei societăti moderne, spre triumful inteligentei creatoare. Evocând marile realizări ale epocii contemporane, cărtile aruncau, totuşi, o perdea de negură asupra anilor dinaintea colonizării teritoriului

Amera.

Erau unele mici contradictii cu cele aflate când eram mic de la bunica şi mama. Poate ele nu ştiau prea bine, sau uitaseră adevărul.

Până spre anul 2000, aici trăiau nişte triburi de semi-oameni, care aveau drept ocupatie principală producerea de obiecte inutile, foarte putine din ele legate de hrana zilnică.

Sclavi existau şi înainte, dar se ocupau mai mult de muzică şi dans.

Nenorocirea a venit atunci când un semi-om a construit o maşină care elimina rapid din viată mari cantităti de semi-oameni şi sclavi. De aceea galbenii au fost nevoiti să-i pedepsească pe semi-oameni şi să-i determine prin fortă să-şi recunoască inferioritatea, aliniindu-se regulilor multimilenare ale existentei pe întreaga planetă.

Legile Galbenei de Aur au devenit universale şi a fost bine pentru toată lumea: sclavii au fost absolviti de obligatia de a gândi, iar semi-oamenii au primit acele sarcini care li se potriveau cel mai bine organismului lor neevoluat.

Aflasem că, undeva în lume, mai existau triburi care aveau caracteristici formate din combinarea sclavilor cu semi-oamenii, dar erau putine la număr şi neelocvente pe plan social. De altfel, galbenii aveau un program strict de exterminare a celor care nu corespundeau fizic şi psihic noilor cerinte, program pe care-l aplicau încă de la naşterea copilului.

Un fâşâit mi-a atras atentia spre peretele din dreapta.

C A P I T O L U L 5

Tic-tacul unui ceasornic spărgea liniştea în semiobscuritatea camerei. În nări mi se insinua un uşor miros de arsură. Am privit în jurul meu şi am încercat să identific sursa, dar nu am găsit-o.

M-am ridicat din pat şi am răsucit butonul aflat lângă uşă. Becul din mijlocul tavanului a început să arunce o lumină palidă, mult mai slabă decât cea cu care mă obişnuisem în clădirea galbenelor.

Dar eram la mine acasă.

Difuzorul de deasupra uşii a început să emită obişnuitele cântece de slavă. Deci era dimineată.

Sosisem aseară, putin înainte de stingere.

Drumul de la Casa Doi îl făcusem în grabă, stresat de pâcla care se lăsase peste oraş: era acea ceată plină de molecule radioactive care, din când în când, ne amintea că nu este bine să circuli în aer liber fără glugă şi mănuşi.

De fapt, în acele situatii nu era bine să circuli deloc.

Îmi scosesem salopeta, mănuşile, gluga şi sandalele şi le aruncasem în curătitorul de la intrarea blocului. Am urcat scările până la camera mea şi am intrat.

Pătura de pe pat era dată la o parte. Parcă nu o lăsasem aşa şi nici dulapul nu-l

uitasem cu uşita deschisă. Un strat gros de praf se aşternuse pe masă şi pe lucrurile aruncate ici, colo.

M-am trântit pe pat aşa cum eram, gol şi am adormit imediat.

Oare cât timp dormisem?

Am dat putin la o parte draperia groasă şi am privit prin geamul semi-opac: afară era ceva lumină. Mi-am pus pe mine un şort tăiat dintr-o salopetă uzată şi am bătut la uşa Coreliei, aflată pe acelaşi culoar.

S-a auzit un foşnet şi câteva zgomote surde, după care uşa s-a deschis şi în prag a apărut Corelia, cu ochii împăienjeniti de somn:

- Alec! Ce faci? Unde ai fost atâtea zile?

- La Casa Doi... Câte zile spui că am lipsit?

- Peste o lună... Dar tu nu ştii? Hai înăuntru să bem nişte apă împreună.

Am intrat şi m-am tolănit pe fotoliul enorm, mobila cea mai de pret a Coreliei, chiar dacă avea un mâner rupt şi îmbrăcămintea tăiată în unele locuri, lăsând să se vadă ce mai rămăsese din umplutura interioară.

Corelia şi-a aruncat pe ea un sari cenuşiu şi a adus din dulap două pahare din plastix, pe care le-a umplut cu apă dintr-o butelie din plastix transparent. S-a aşezat pe marginea patului strâmt aflat lângă perete şi m-a privit cu interes:

- Acum spune, unde ai fost?

- Ti-am spus: la Casa Doi.

- Dar de ce ai stat atâta timp?

- Întâi m-au testat şi pe urmă se pare că am fost... bolnav de ceva...

- Ce boală? Ce-ai avut?

- Nimic. Eu mă simteam bine tot timpul, dar mi-au făcut un fel de tratament... Nu ştiu nici eu pentru ce boală...

- Dar la Casa Doi nu au şi spital... Au doar laboratoare.

- În orice caz, eu acolo am intrat şi tot de acolo am ieşit, pe aceeaşi poartă. Dar mie mi s-a părut că am stat doar câteva zile şi tu vorbeşti de o lună...

- Ai văzut uraganul care a trecut acum două săptămâni?

- Nu ştiu nimic de el...

- Da... A fost un uragan de cea mai mare frumusete. A dărâmat câteva clădiri în partea de vest a oraşului, a stricat pasarela mică de lângă zidul Sectorului Galben şi a omorât-o pe Nay Tynn.

Nay Tynn, una din cele mai feroce supraveghetoare galbenă din cartierul semi-oamenilor... Alata pe care nu o putea suferi Maria Martinez.

- Cum a murit?

- I-a căzut un perete în cap. Un perete întreg, pe la mijlocul străzii numărul 5.

- Pe unde locuieşte Maria Martinez?

- Da, cam pe acolo.

- Horvath ce părere a avut?

- Ea n-a spus nimic, doar a ajutat să o scoatem pe Nay Tynn dintre cărămizi şi

bucăti de beton.

- Şi Martinez a fost?

- Maria Martinez este cea care a găsit-o pe Nay Tynn şi care a alertat Biroul de supraveghetoare din oraş, imediat după uragan.

Deci, în loc de Chany, a fost Nay Tynn. Până la urmă, o să dăm de dracu`...

După ce am mai băut o gură de apă, m-am lăsat pe spate cu ochii închişi.

Am simtit-o pe Corelia cum se apropie şi se apleacă peste mine. Dacă ne-ar fi prins supraveghetoarele...

După zece minute m-am întors în camera mea şi am început să fac un pic de curătenie.

Eram singurul bărbat din grupă, restul fiind semi-oameni femei.

Clădirea în care se găsea sediul grupei era la mai putin de un kilometru distantă de blocul în care locuiam, aşa că am ajuns destul de repede. În momentul în care am deschis uşa şi am intrat, cele şase femei şi-au desprins ochii din caiete şi mi-au zâmbit. Horwath s-a ridicat de pe scaun şi a venit spre mine. M-a prins cu ambele mâini de umeri, m-a privit în ochi şi mi-a spus:

- Bine ai venit înapoi, Alec. Unde ai fost?

I-am povestit în câteva cuvinte ce făcusem - sau ce mi se făcuse, după care m-am aşezat la locul meu şi mi-am scos caietul de calcule din sertar.

Horwath mi-a pus în fată câteva coli de hârtie:

- Asta e treaba ta în zilele următoare. Caută să termini cât mai repede, avem multă treabă.

Mi-am aruncat ochii pe o temă de lucru: erau calcule simple, doar câteva necesitau atentie mai mare. Nişte ecuatii mi-au atras atentia fără să vreau. Mi s-a părut că ştiu pe loc rezolvarea, fără să mai fac calculele respective. Am luat cropixul, am efectuat toate calculele ca la carte. Dădea exact cât ştiusem de la început.

Ştiusem! Ştiusem exact ce valoare se va obtine!

M-am prostit de-a binelea!

Am luat o altă temă, am privit-o şi am scris cu cropixul rezultatul care îmi apăruse în minte pe un colt de pagină. Am luat apoi traseul de calcul normal şi, după o jumătate de oră, scriam rezultatul. Acelaşi cu cel pe care îl ştiusem fără să calculez.

Am repetat sistemul de lucru pentru toate cele cinci teme şi, de fiecare dată, stabileam rezultatul prin calcule, exact atât cât SIMTISEM că o să obtin.

Întâmplare? Nu se putea să fie o simplă întâmplare de atâtea ori la rând.

M-am ridicat şi am pus teancul de coli în fata lui Horwath.

- Ai terminat aşa de repede?

- Da, erau calcule simple. Mai aveti şi altceva sau pot să plec?

- Unde să pleci? Ai lipsit atâtea zile şi ai şi obosit? a întrebat Horwath, uitându-se la mine pe sub sprâncenele groase. O să îti dau şi altele... Aşteaptă putin, să termin radicalul ăsta.

Am privit distrat pe hârtia ce o avea în fată şi am ştiut că o să obtină 35.334. Au

trecut câteva secunde până a oftat uşurată şi a subliniat rezultatul: 35.324.

- S-ar putea să fie o greşeală la cifra zecilor, am spus fără să-mi dau seama că o pot supăra, deoarece mă bag în vorbă fără să cer voie.

- Greşeală? Eu nu greşesc! şi un bărbat...

- Ia mai verifică încă o dată, a intervenit Alia râzând, şi dacă nu a avut dreptate să te corecteze, ai motiv să-l pedepseşti pe nesexualul ăsta. Ce dracu, am avut şi noi baftă să lucrăm împreună cu un singur bărbat... şi ăsta să fie nesexuat...

Horwath a verificat rapid calculul şi a pălit. A mai verificat o dată, a lăsat cropixul pe masă şi m-a privit:

- Cum ai ştiut că am greşit? Doar tu nu făcuseşi calculul ăsta!

- Nu ştiu, am răspuns. Pur şi simplu am intuit că e greşit.

Următoarea jumătate de oră, ea şi Alia m-au fortat să fac calcule mintale.

Cine m-a pus să fac pe deşteptul? Acum exista riscul să mă utilizeze doar pe mine pe post de calculator, iar celelalte să se odihnească toată ziua.

Trebuia să dau răspunsuri corecte doar la exercitiile foarte simple. Pe măsură ce mi se părea că abuzează de răbdarea mea, am început să răspund voit greşite cam la toate întrebările, până m-au lăsat în pace.

- Nu crezi că ar trebui să spunem cuiva despre felul în care calculează Alec? a întrebat Alia.

- Nu încă, a răspuns Horwath. Întâi să ne convingem noi că este ceva deosebit. Mâine, a continuat Horwath întorcându-se spre mine, o să mai facem câteva testări, să vedem cum calculezi direct în minte. Să fii odihnit. Acum du-te acasă şi culcă-te.

Am salutat femeile cu o plecăciune regulamentară şi am ieşit.

Aerul mi se părea destul de curat, aşa că nu mi-am ridicat gluga şi nu mi-am pus mănuşile.

În dreptul unui bloc în ruină, nelocuit, m-a trecut o senzatie de neapărată necesitate. M-am uitat împrejur: nu se vedea nimeni. Din doi paşi eram în spatele peretelui dărăpănat, unde mai intrasem de câteva ori pentru aceleaşi motive. Am păşit peste câteva mizerii şi m-am înfundat pe un culoar urât mirositor.

Undeva, la dreapta, am auzit un zgomot şi m-am oprit. Linişte.

Am mers mai departe, până în dreptul unei uşi prin care cred că nu mai trecusem niciodată. Am împins-o încet şi am intrat.

O încăpere la fel de murdară ca celelalte. Am căutat un loc mai curat unde să mă uşurez în linişte şi m-am aşezat pe vine.

Când mi-era lumea mai dragă, am auzit nişte voci care parcă veneau de jos, de sub podea. După ce m-am curătat cum am putut, am aplecat urechea pe ciment şi vocile s-au auzit mai bine, dar fără a putea, totuşi, întelege cuvintele. În coltul din

stânga al încăperii cimentul era crăpat. M-am târât cu atentie, să nu fac nici un zgomot şi am ascultat din nou.

Acum am identificat o voce subtire, moale, cu accent de sclavă:

- Atunci, aşa să rămână. Ne întâlnim peste trei zile.

Au urmat nişte zgomote uşoare şi s-a făcut linişte.

Ce putea să fie ?

De fapt, nu era treaba mea.

C A P I T O L U L 6

Am lăsat ratia de stromac pe masă, în punga de plastix în care o primisem de la sediul grupei.

Iar stromac, numai stromac, mereu stromac.

Mi-era dor de o mâncare ca la mama acasă, pe timpuri.

Înainte se mai puteau face excese cu mâncare dar, de când un grup de sclave fuseseră descoperite cultivând plante comestibile în afara oraşului, se interziseseră orice abateri de la Lege, oricât de nesemnificative.

Singura hrană pe care eram lăsati să o consumăm în cantitate mai mare, era apa. Aveam în spatele scaunului o butelie cu apă proaspătă, de numai patru zile. O luasem de la izvorul unu, a doua zi după ce mă întorsesem de la Casa Doi.

Trei zile la rând, până azi dimineată, Horwath şi Alia mă chinuiseră cu tot felul de calcule, pe care mă puneau să le efectuez mintal. Luasem hotărârea ca la cele destul de simple să dau răspunsuri corecte, iar la celelalte să dau cifre aiurea. Azi, înainte de terminarea programului, Alia concluzionase:

- E deştept băiatul, dar nu e ceva genial, cum credeai acum trei zile. şi mai e şi nesexuat...

- Da, spusese Horwath, oricum, ştiam că are un coeficient Pascal bun. Câteodată pică pe rezultat mai uşor ca noi.

- Poate de aia a vrut Maria Martinez să i-l împrumuti...

- Rahat! Dacă ieşea cu o pungă de stromac, i l-aş fi împrumutat. Poate i-l făceam şi cadou...

- Egoisto! Cu două pungi...

- Nesătulo! Uite-te la tine, că ai început să faci fundul cât un butoi de atâta mâncare. N-ai nici măcar douăzeci şi cinci de ani şi arăti de parcă ai putea dărâma un bloc cu o lovitură de coapsă...

- Bine, şefa! Tu hotărăşti, a spus Alia îmbufnată. Dacă află doamna Chany că-ti bati joc de persoanele cu fundul mare, ai încurcat-o.

- De la cine să afle ?

Alia i-a aruncat o privire pe sub sprâncene şi s-a aşezat la locul ei.

Acum, în semi - obscuritatea camerei mele, m-a bufnit râsul, amintindu-mi de ultima dată când supraveghetoarea Chany, Doamna Chany, cum îi plăcea să i se spună, ne făcuse o vizită.

Era foarte scundă, lătimea corpului ei depăşind proportiile obişnuite. Avea o fată rotundă, cu două sau trei rânduri de guşi şi nişte ochi mici, răi, de tăciune. Sprâncenele îi lipseau aproape cu desăvârşire, în schimb deasupra buzelor avea o grămadă de fire de păr negre, rare, caraghioase.

De obicei umbla îmbrăcată în portocaliu.

N-o văzusem niciodată fără capişon. Nici nu ştiam ce culoare de păr are, sau dacă are păr.

Când intrase în cameră, nu observase o şipcă desprinsă la un capăt din podea şi se împiedicase de ea, aproape să cadă. Vânătă de furie, o pedepsise pe Horwath să nu primească o săptămână portia de stromac, deoarece nu reparase la timp podeaua.

Cu toate că galbenele aveau un creier mai evoluat ca al semi-oamenilor, atunci când se înfuriau, vorbeau de multe ori greşit limba semi-oamenilor, aşa că, în aceste situatii, ne bălăcăreau în dialectul galben.

Tipase apoi la noi că lucrăm prea încet, că nu ne merităm mâncarea pe care o primim, că o să ne pedepsească pe toate.

De fapt chiar ne pedepsise, căci Horwath tot mânca o ratie întreagă de stromac zilnic, dar din portiile noaste. Fusese o săptămână de foamete generală pentru noi şi de îmbuibare pentru Horwath.

Mi-am fixat privirea pe un păianjen care stătea cuminte într-o margine a pânzei pe care şi-o tesuse în coltul tavanului. Era mare şi negru, dar nu era comestibil. Mi-am pus în gând că, atunci când voi număra până la zece, o să se mişte la dreapta. Era un joc pe care îl mai încercasem, dar nu câştigasem decât rareori.

Când am ajuns cu numărătoarea la nouă, i-am strigat în gând: "Mişcă-te!".

Am rămas perplex: exact peste o secundă şi-a ridicat un piciorуş, apoi altul şi, încet, încet, a pornit de-a lungul pânzei abia vizibile spre... DREAPTA.

Întâmplare. Pură întâmplare. Dar am hotărât că merit un stromac peste rând, udat din belşug cu toată apa dintr-un pahar.

Am luat o cârpă, m-am întins şi am strivit păianjenul de perete. Pata gălbui-maronie care a rămas întipărită pe tencuială lângă alte două identice, dovedea că păianjenii aveau o atractie deosebită fată de acel colt.

Pivnita din casa în ruină...

Trecuseră trei zile de când auzisem conversatia şi era termenul când vocile îşi dăduseră întâlnire. Merita să merg până acolo?

Tot nu aveam ce face până la stingere.

Clădirea mă aştepta exact în locul în care o lăsasem, cu aceleaşi ruine şi cu

aceleaşi mirosuri.

Am trecut prin camerele dărăpănate şi am ajuns în locul cu pricina. Mirosul greu, de mizerie, era aici şi mai puternic.

Am curătat cu mâna praful aşternut pe jos şi mi-am aşezat urechea pe crăpătură.

Câteva secunde nu am auzit nimic, apoi mi s-a părut că percep un murmur de voci. Vorbeau cu accentul sclavelor, mult mai încet ca acum trei zile, încât abia puteam întelege câte un cuvânt disparat.

Mi-am lipit urechea mai puternic de cimentul rece. Dacă aş fi putut să fiu în pivnită...

Un fior rece m-a străbătut şi am avut senzatia că mă prăvălesc în abis.

Nu am mai ştiut nimic.

Când mi-am revenit, eram întins pe jos.

M-am ridicat şi m-am scuturat de praf. Ce avusesem? Parcă leşinasem, la fel ca atunci când făcuseră pe mine experiente la Casa Doi. Era mult mai întuneric decât atunci când venisem. Cât timp o fi trecut? Eram total derutat.

M-am aplecat din nou peste crăpătură, dar aceasta nu era de găsit. Am pipăit cu mâinile: nimic.

Gata, distractia s-a terminat, hai să ne întoarcem acasă.

Dar unde era deschizătura prin care intrasem? Am bâjbâit în stânga şi în dreapta până am găsit o uşă pe jumătate deschisă, în spatele căreia am văzut nişte scări.

Înainte nu fuseseră acolo, deci găsisem o altă ieşire.

Undeva tot ajungeam. Am urcat treptele cu margini teşite, am făcut câtiva paşi printr-un coridor şi m-am pomenit în culoarul mizerabil prin care venisem. Am reintrat în cameră şi am văzut foarte surprins crăpătura unde ascultasem cu urechea. Oare cum ajunsesem dedesubt ? Să fi căzut prin crăpătura de nici doi milimetri lătime? Asta era imposibil. Aiuram.

Un zgâriat uşor în uşă mi-a atras atentia.

- Cine este? am întrebat somnoros.

Cred că adormisem, cu toate că mai era până să se dea stingerea.

Uşa s-a deschis încet şi în cadrul ei a apărut Moma.

Era o femeie micută, slăbută, ca aproape toate sclavele şi era îmbrăcată cu pelerină neagră. Ochii îi străluceau sub capişonul lăsat peste sprâncene.

A privit speriată în jur şi a intrat în cameră.

- Nu m-a văzut nimeni... Sigur.

- Ce cauti aici în mijlocul săptămânii? Abia peste trei zile este duminică...

- Nu ştiam ce e cu tine. Am mai trecut de două ori, dar uşa era blocată.

- Am lipsit...
- S-a întâmplat ceva?
- Nu neapărat...
- Eşti bine?
- Cât se poate...
- Mă laşi să mă apropii?

Am zâmbit.

- Hai, vino lângă mine.

Moma a păşit încet şi s-a aşezat timidă pe marginea saltelei. şi-a lăsat pe spate capişonul şi s-a desfăcut la pelerină. Pe dedesubt nu avea nimic, decât pielea de abanos şi curbe plăcute la vedere.

I-am atins cu vârful degetelor unul din sfârcurile excitate şi apoi, i-am prins în palmă întregul sân. Era ca de piatră.

S-a lăsat pe spate şi a închis ochii. Respira sacadat şi mici broboane de sudoare îi apăruseră pe marginea fruntii.

- Mi-ai lipsit, a spus încet.

Dintii mici şi foarte albi - avea obiceiul curios de a şi-i freca cu unghiile în fiecare zi, îi erau încadrati de buzele aprinse, care cereau sărutări...

Multe sărutări şi...

După ce ne-am liniştit, a rămas cu capul pe pieptul meu. Îi simteam respiratia fierbinte înfiorându-mi pielea şi am mângâiat-o încet pe păr.

- Eşti un semi-om bun, a spus abia auzit. Nu m-ai lovit niciodată. Eşti atât de bun...
- Cât timp eşti ascultătoare, nu am de ce să te lovesc. De fapt, dacă stau bine şi mă gândesc, nu cred că am lovit vreodată o sclavă.
- Ştii? ... Acum câteva zile, o femeie semi-om m-a bătut rău...
- De ce?
- N-am observat-o şi am atins-o cu pelerina...
- Lasă, că trece. De fapt nu am văzut nici o urmă pe pielea ta.
- Ştii că m-am spălat? Se vede?

Sigur că se vedea şi se simtea. Nu mirosea aproape deloc, spre deosebire de toate celelalte sclave.

- De unde ai luat atâta apă?
- Am să-ti arăt şi tie. Este un loc cu un isvoraş mic, dar cu apă curată.
- În oraş?
- Da, în subsolul unei clădiri vechi. Apa iese dintr-o teavă care atârnă în tavan.
- Să mă duci şi pe mine să văd.
- Când doreşti.
- Acum.

Mai era putin până la lăsarea întunericului. Moma mergea cu paşi mici, repezi şi capul plecat. Eu o urmam pe trotuarul de vis-a-vis.

N-am întâlnit multe trecătoare. Era aproape de stingere şi mai toate se retrăseseră în case.

Moma a depăşit câteva clădiri dărăpănate. După ce a aruncat în spate o privire fugară, ca să vadă dacă o mai urmez, a intrat printre două ziduri cu betonul sfâşiat de crăpături.

Am urmat-o după câteva secunde. Nu ne văzuse nimeni.

La câtiva metri de la stradă, zidul din stânga avea o portiune lipsă, în dreptul căreia Moma se oprise. Mi-a făcut semn să merg mai repede şi a dispărut în spatele betonului înnegrit.

Deasupra mea, printre peretii în cea mai mare parte distruşi, se vedea o pâclă putin roşiatică datorită reflexelor soarelui aflat spre asfintit.

Blocurile lângă care ne aflam nu păreau a fi locuite nici de sclavi, nici de semi-oameni. Din cauza abandonării, erau într-o stare deplorabilă. Păreau să fi avut peste patru etaje în timpurile bune, dar acum nu se mai ridicau deasupra nivelului trotuarului decât unul sau două caturi dărăpănate.

Putin mai departe, pe partea cealaltă a străzii, era o ruină ceva mai înaltă, cu unul din peretii laterali rămas ca prin minune în picioare pînă pe la etajul trei.

- Hai, Alec, am auzit încet vocea Momei.

Am păşit prin gaura din zid şi am ajuns într-o cameră din care se deschidea într-o parte ceea ce mai rămăsese din cadrul unei foste uşi, iar în cea opusă începea să coboare o scară din beton. Vocea Momei s-a auzit din nou:

- Coboară cu atentie, că sunt câteva trepte stricate...

După câtiva paşi a trebuit să mă sprijin de perete, întrucât balustrada din lemn dispăruse de mult, arsă în cine ştie ce cameră.

Am ajuns într-o încăpere strâmtă şi lungă, nu prea înaltă.

Peretii erau acoperiti cu mucegai, verde şi maroniu, iar de tavan atârna o lampă metalică, descompletată. Pe jos mizeria era la ea acasă. Într-un colt era aşezată o făclie ce scotea o lumină slabă şi un fum intens, lăsându-mă să văd două sclave aşezate pe jos, cu capetele aplecate. Când m-au simtit, au sărit în picioare.

Lângă ele, Moma mă privea, aşteptând să vorbesc.

- Bună viata, am spus înclinând uşor din cap, ca şi cum m-aş fi adresat unor femei semi-om.

Le-am văzut tresărind. Au ridicat pe rând capetele şi au privit spre mine. Pe fetele lor era vizibilă o urmă de zâmbet, lucru extrem de rar la sclave.

- Viată lungă, bărbate semi-om. Sclavele îti stau la dispozitie.

Fantastic, mi se adresau de parcă aş fi fost galben...

- Dacă dorinta ta este să iei loc, îti oferim această bucată de rogojină, a spus una

dintre ele trăgând în dreptul meu ceva care, pe vremuri, fusese o carpetă.

M-am aşezat cu picioarele încrucişate şi le-am spus:

- Purtati-vă cum vreti, eu nu doresc nici un fel de formalism în adresare.

- Vedeti că este altfel decât celelalte? a spus Moma trântindu-se pe jos, în fata mea.

Vroiau sex? Le povestise Moma de intimitătile noastre? Cum să reactionez?

Dacă erau nişte provocatoare? Dacă credeau că vor primi recompensa pentru denuntarea unui semi-om neregulamentar?

Am aşteptat să vorbească, dar ele continuau să tacă.

Trebuia să spun ceva, altfel erau în stare să rămână aşa până mâine...

- Moma mi-a spus de un isvor cu apă curată... Vorbiti!

- Este în cealaltă cameră, a spus una din sclave, arătând cu mâna spre dreapta.

Era o deschidere în perete, o gaură neagră.

- Iar asta este apă bună de băut, a continuat sclava, întinzându-mi o sticlă de plastix aflată lângă perete.

Am gustat... Dumnezeule, vorba lui bunica, era o apă cum nu mai băusem de mult: rece, curată, fără gustul obişnuit de leşie. Am pus sticla de-o parte şi m-am uitat la ele:

- Cine mai ştie de asta?

- Numai noi... Noi trei şi cu tine, a răspuns Moma. Rămâne ca tu să decizi dacă vei mai spune cuiva.

- Nu înteleg de ce mi-ati spus şi mie? N-am auzit ca cineva care are asemenea noroc să-l împartă şi cu altii... De fapt, nici nu am mai auzit de un asemenea noroc...

- Moma a spus că eşti foarte deştept... De fapt, te rugăm să ne dai un sfat...

- Dacă pot, cu plăcere.

- Vrem să plecăm...

- Plecati, eu nu mă opun.

- N-ai înteles! Vrem să plecăm din oraş.

Clar, erau trei nebune şi eu... printre ele. Unde să plece?

- Unde să plecati?

- Oriunde... Oriunde putem fi libere...

Femeia s-a oprit înspăimântată de ceea ce spusese şi şi-a pus mâna la gură.

M-au privit speriate şi apoi şi-au lăsat privirile în pământ.

- Libere, să fiti libere. ştiti ce înseamnă asta? LIBERTATE?

- Alec, a spus Moma, cred că nu am greşit referitor la tine. Eşti un bărbat bun, cel mai bun dintre toate fiintele semi-om pe care le-am cunoscut. Noi am strâns mâncare şi apă ca să pornim prin deşert.

- Şi ce o să găsiti?

- Nu ştim... Ne-a spus cineva că spre soare-apune sunt nişte munti în care se găseşte o apă atât de rece, că a devenit tare şi albă. Tot acolo sunt şi nişte păsări, care pot fi mâncate dacă le arzi la un foc bun.

- Toate astea au fost pe timpuri, înainte de Explozie.
- Nu, a sărit una din sclave, sunt adevărate şi acum. Am aflat şi cum pot fi prinse păsările...
- Cum? am întrebat curios.
- Se întinde o sfoară legată într-o anumită formă şi tragi de un capăt atunci când se aşează pasărea...
- Poveşti, am spus zâmbind. Nu se poate aşa ceva, păsările trebuie să fie omorâte cu pietre sau cu săgeti. Pentru asta e nevoie de antrenament, noroc şi de un arc bun.
- Am învătăt să facem foc cu sticla asta, a spus Moma, scotând din faldurile pelerinei o bucată de sticlă rotundă, curbată pe ambele fete. Pentru asta trebuie să fie soare puternic şi să ai nişte lemne sau ierburi uscate.
- Soarele puternic este periculos. Multe femei semi-om şi sclave au murit când au stat mult în bătaia soarelui. Vreti şi voi să vi se întâmple la fel?
- Ziua vom sta la umbră şi vom umbla doar noaptea.
- De unde umbră? Este numai deşert, cât vezi cu ochii. Unde o să găsiti umbră? Iar noaptea ies şobolanii deşertului, acei şobolani mari şi răi, care atacă toate fiintele, le-am spus. ştiti că în deşert sunt şi nişte gândaci enormi care, de asemenea, atacă orice fiintă?
Câteva secunde au tăcut.
- Ştiti? E păcat să muriti atât de tinere. Aveti toată viata în fată...
- Noi am dorit să-ti arătăm izvorul, să nu-l găsească vreo femeie rea, care să-l distrugă. De fapt, am hotărât deja să plecăm... La noapte. Cu orice risc. Spui că este păcat să murim atât de tinere? Dar, ce folos avem că trăim? Doar pentru a putea să servim toate plăcerile galbenelor, să aibă ele pe cine să prigonească? Asta este viată?... Dacă asta e altenativa la moarte, preferăm moartea.
- Sper să nu ne opreşti, a spus Moma. Sper să nu ne faci rău. O zi, două, putem fi încă ajunse şi pedepsite.
- Pedeapsa e... moartea.
- ştim. O preferăm...
Una era să fii exilat de galbene în Exo şi alta să pleci de capul tău, nesocotind Legea.
Mi le închipuiam mergând una după alta prin deşert. Nici o plantă şi nici o picătură de umbră. Numai nisipul arcuit de vânt. Din partea stângă, soarele aflat undeva, sus, pe cerul netulburat de nici un norişor, le plesnea cu văpaia lui fierbinte. În depărtare, printr-o ceată uşoară, se vedeau nişte înăltimi. Muntii. Mai aveau de mers o grămadă. De jur împrejur era o linişte apăsătoare. Din loc în loc, nişte movile de nisip obturau priveliştea sinistră. Mergeau greu, paşii lăsând urme alungite.
- Vrei să preiei izvorul? a întrebat Moma, trezindu-mă din visare.
- Da, am răspuns.
- Adio, Alec!

- Adio, Moma. Adio femeilor scla... Adio femeilor.

Nu le-am spus sclave, le-am tratat ca pe femeile semi-om.

Poate eram ultimul care le vedeam în viată. Nici una dintre cele care plecaseră nu se mai întorsese ca să povestească ceva. Doar zvonuri...

C A P I T O L U L 7

Se pare că apa izvorului era doar a mea.

Ce să fac? În mod normal, trebuia să-i raportez lui Horwath. Apa ar fi devenit bun comun, iar eu, ca descoperitor, aş fi avut o ratie în plus în fiecare zi, pentru câtva timp.

Teava era la o înăltime destul de mare . Dacă ridicam mâna, nu puteam să o ating. Picăturile se strângeau într-o oală din plastix, lăsată acolo de sclave.

Am ridicat făclia şi am mai numărat patru tevi de dimensiuni ceva mai mari decât cea crăpată. Dar prin celelalte nu era apă ? De unde venea ? După limpezimea şi gustul lichidului, părea că este o derivatie a unei conducte din Sectorul Galben. Cum ajungea până aici, la aşa distantă de Sectorul Galben? Cine făcuse racordajul?

Am strâns pumnul căuş aşteptând să se umple cu apă şi am băut cu poftă.

Mă răsfătam, dar era necesar să ma grăbesc.

Străzile erau pustii, ca de obicei. M-am fofilat pe lângă ziduri până la mine acasă şi am avut un somn adânc, fără vise.

A doua zi, la atelier, abia am reuşit să tin în mine secretul averii tocmai dobândite. Nu eram încă hotărât ce să fac.

Meritau aceste femei să le dau o apă atât de bună? Mi-a trecut prin minte şi varianta că galbenele o să identifice şi o să oprească scurgerea pretiosului lichid... Sau o să-l confişte.

Tocmai calculam cantitatea de stromac necesară grupelor în săptămâna următoare, când *Sao Pag s-a apropiat de mine şi mi-a spus:*

- Nu mai da, sunt treaz.

- De ce să nu dau? Pot să te bat cât vreau...

- Trezeşte-te!

- Sunt treaz, am spus încet.

- Trezeşte-te bine, a spus Sao Pag şi, deodată, o palmă puternică mi-a zdruncinat maxilarul.

- Sunt treaz. Pot să mă şi ridic, dacă îmi dai drumul din colierele astea.

- Eşti nebun? N-ai voie să te dai jos...

Am tăcut şi am privit-o fără jenă.

- Ce te uiti aşa? m-a întrebat.

- Eşti frumoasă. Eşti una din galbenele cele mai frumoase pe care le-am văzut,

am spus încet.

- *Nu-ti permit să-mi vorbeşti aşa, semi-omule! Taci din gură.*

Parcă ceva m-a plesnit cu putere pe creier şi m-am trezit din nou în fata mesei, cu cropixul în mână.

Mi-am dat seama că retrăisem identic câteva secunde petrecute în casa galbenelor, cu atâta intensitate, încât mi se păruse o realitate indiscutabilă.

Femeile stăteau cu capetele aplecate deasupra hârtiilor şi lucrau conştiincioase. Alia, care era cea mai tânără, dar şi cea mai grasă, îşi tinea capătul cropixului între dinti şi se încruntase uşor. S-a ridicat de pe scaun şi s-a apropiat de mine:

- Alec, hai să mă ajuti.

Avea buzele senzuale şi ochii verzi. Părul şaten îi cădea pe spate, acoperindu-i umerii. Era îmbrăcată într-o salopetă gri, strânsă pe talie cu o centură neagră.

În picioare avea papuci cenuşii cu talpa foarte groasă, dintr-un lemn tare, prinşi de gleznă cu şireturi din sfoară.

Toc, toc, pe podea până la mine, toc, toc, înapoi la masa ei.

M-am ridicat şi am urmat-o.

Horwath a ridicat capul şi m-a fixat cu privirea până m-am aşezat lângă Alia.

- Vreau să fac o extrapolare a rezultatului ăsta, a spus Alia încet.

- Pe curba asta n-o să obtii nici un rezultat... Ar trebui să calculezi gradientul şi abia pe urmă să modifici limitele.

Alia a rămas putin derutată de solutia pe care i-o propuneam.

În minte mi se învârtea cifra despre care eram sigur că reprezintă rezultatul calculului Aliei. Începea să se repete fenomenul de acum câteva zile?

M-am întors la masa mea şi am scris pe un colt de hârtie cifra pe care o intuisem. M-am gândit la mutra Aliei când va termina calculele şi eu îi voi arăta hârtia... Oare cum o să se comporte?

Mi-am închipuit-o...

- *Horwath, băiatul ăsta a ştiut iar rezultatul fără să calculeze, a spus Alia îndreptându-se cu hârtia mea spre masa lui Horwath.*

- *Măi, dar tu eşti un fenomen, a spus Horwath privindu-mă cu atentie. Trebuie să te punem mai mult la muncă...*

Acum, Alia încă făcea calcule. Avea să termine aproape de sfârşitul timpului regulamentar de lucru, fix la ora 6 fără zece minute pm. De unde ştiam? Fără nici o explicatie.

Cele aproape patru ore au trecut destul de încet.

Ceasul aflat deasupra uşii arăta şase fără zece minute, când Alia a ridicat capul din hârtii, mi-a aruncat o privire şi a spus:

- Gata, am terminat. Ai avut dreptate cu modalitatea de calcul.

- şi ai obtinut rezultatul ăsta, i-am spus întinzându-i hârtia.

- Horwath, băiatul ăsta a ştiut iar rezultatul fără să calculeze, a spus Alia îndreptându-se cu hârtia mea spre masa lui Horwath.

- Măi, dar tu eşti un fenomen, a spus Horwath privindu-mă cu atentie. Trebuie să te punem mai mult la muncă...

Fantastic, folosiseră EXACT cuvintele pe care mi le închipuisem.

Eram surprins cât de bine le intuisem reactia, precum şi ora la care se va produce. Chestia asta mă şi distra, dar mă şi intriga...

Ia să îmi închipui cum va decurge prima mea vizită în Sectorul Galben.

Stăteam întins pe pat, în cămăruta mea şi, cu mâinile sub ceafă, priveam tavanul pătat. Când voi primi aprobarea de vizită efectivă ? Mă înscrisesem pentru 22 martie, să prind jocurile de gladiatoare şi serbarea primăverii, dar nu cred că mi se va aproba această primă vizită într-una din cele mai solicitate perioade ale anului. Mai curând, cred că mă vor replanifica.

M-am văzut trecând poarta de control şi primind de la o supraveghetoare un ecuson fluorescent de acces, pe care urma să-l port agătat pe salopetă toată perioada vizitei.

În fata mea vor apare tunelurile strâmte, cu locuinte de-o parte şi de alta, despre care aflasem de la celelalte femei. Dar nu eram singur: chiar lângă mine, aproape atingându-ma cu cotul, se afla o femeie semi-om pe care nu o cunoşteam. Deodată, am ştiut că o cheamă Valsa şi am simtit un adânc sentiment de tandrete fată de ea.

Totul mi s-a învolburat în minte şi cred că am adormit.

Dimineata aveam o uşoară durere de cap şi o fărâmă de indispozitie psihică.

M-am concentrat asupra fiecărei părti din creier, încercând să descopăr zona afectată, dar, spre surprinderea mea, totul mi s-a părut excelent.

Am rămas câteva minute bune cu mintea complet goală, apoi m-am îmbrăcat şi am plecat la sediul grupei.

Pe stradă erau, ca de obicei, foarte putine femei semi-om şi, tot ca de obicei, nici un bărbat înafară de mine.

Câteva mi-au aruncat priviri curioase, dar nu mi-au adresat nici un cuvânt.

La un moment dat a trebuit să mă dau repede la o parte, lăsând să treacă în pas alergător două sclave care duceau un fotoliu. Pe el stătea tolănită o galbenă pe care nu o mai văzusem niciodată. Era îmbrăcată în robă roşie, deci făcea parte din Consiliu. Am lăsat capul în jos cu supunere şi mi-am fixat privirea spre picioarele musculoase ale sclavelor, care aveau pe ele doar nişte şorturi. Pielea neagră, cu reflexe arămii, sclipea în lumina difuză datorită porilor îmbibati cu sudoare şi le vedeam muşchii bine formati tresăltând ritmic.

Am trecut pe lângă blocul în care era izvorul meu, dar nu am intrat. Poate la întoarcere am să trec să mă spăl putin pe mâini şi pe fată.

Am simtit o mână grea pe umăr, când ocoleam o grămadă de moloz.

- Ce faci, Alec?

Am întors capul şi l-am văzut pe Hen, bătrânul meu coleg. Îi spuneam "bătrân", nu pentru că era mai mare decât mine cu câteva luni, ci pentru alura masivă pe care o avea.

- Uite, bine. Tu?
- Ha! Nu te-am văzut de mult. Tot cu matematica?
- Tot.
- Măi, e mai bine la sex. Am avut o grămadă de femei semi-om. Formidabile.
- Te-ai îngrăşat...
- Păi dacă mănânc tot timpul? Trebuie să tin la efort.
- Cum de eşti în oraş la ora asta?
- Am un contact putin mai încolo. Nu vrei să mergi cu mine?
- Eşti nebun! Eu trebuie să fiu la grupă...
- Las-o baltă! Adică tu nu ai întârziat niciodată?
- Foarte rar. şi de fiecare dată mi s-a redus din ratie...
- Îti dau eu mâncare, să nu poti duce. Câtă vrei. Am mult mai multă decât pot băga în mine. Toate gagicile astea mă răsfată.
- Şi dacă mă prinde la verificarea anuală a gândurilor?
- Până atunci uiti. Mai e mult până la vară.

Nu prea reuşisem să uit multe lucruri, mai ales în ultima vreme.

- Hai mă, că n-o fi foc. Stai o oră, mâncăm ceva, bem nişte apă şi pe urmă pleci.
- Eşti de mult cu femeia asta?
- Nu, doar de ieri. E o pătimaşă... Ar vrea mereu s-o mângâi şi s-o strâng în brate. şi, mai ales, să o încalec al fiecare jumătate de oră. E o chestie, nu?

Am ocolit pe câteva străduțe şi am pătruns într-o curte mărginită de două clădiri cu câte un etaj.

Un şobolan a tâşnit dintr-o gaură şi Hen a încercat să îl lovească cu un pietroi, dar nu l-a nimerit.

Deodată, am auzit o bufnitură urmată de un tipăt scurt, dar nu mi-am putut da seama din ce directie vine.

Hen a intrat în casa din dreapta.

Holul era mai curat decât în mod obişnuit. Hen a bătut la una din uşi, a apăsat pe clantă şi a intrat făcându-mi semn să-l urmez.

Dacă apărea acum patrula galbenelor, o sfecleam.

Mi-a atras atentia un tablou, lucru rar, atârnat pe unul din peretii scorojiti.

Rama destul de groasă încadra o imagine reprezentând un chip de femeie îmbrăcată într-o rochie albă şi cu un buchet de flori roşii într-o mână. Pe fundal se vedeau diverse obiecte, din care unele nu ştiam ce utilitate aveau. Imaginea avea culorile palide, poate din cauza vechimii.

Oricum, era dinainte de Explozie. Cum scăpase de la confiscare ?

- Alec, hai! s-a auzit din camera cealaltă vocea lui Hen.

Uşa rămăsese întredeschisă şi am văzut o masă pe care era o cutie cu stromac, o sticlă cu apă şi un pahar de plastix plin. Hen stătea pe un pat destul de scund şi uzat. Sorbea încântat dintr-un alt pahar cu apă, în timp ce o femeie îmbrăcată doar cu un şort stătea în picioare lângă el şi privea spre mine. Avea părul negru strâns la ceafă şi era destul de drăgută la fată.

În schimb, cu toate că părea de cel mult douăzeci-douăzeci şi doi de ani, avea sânii lăsati şi picioare cam groase.

- E frumos prietenul tău, a spus în cele din urmă. Mă numesc Roza.

- Frumos la fată, dar uite ce slab e, a chicotit Hen.

- Nu serveşti un pahar cu apă şi un stromac? m-a întrebat Roza făcându-mi semn să mă aşez pe un scaun.

Ce căutam eu acolo? Doi bărbati în casa unei femei în acelaş timp? Ceva extrem de rar.

Mă simteam penibil.

- Ce reprezintă tabloul din hol? am întrebat după ce am gustat din apa stătută.

- A... L-am găsit aici când mi s-a repartizat casa. Nu ştiu de când este. Are ceva scris pe spate, dar e aproape şters de vechime. Vezi că însăşi imaginea este alterată de trecerea timpului. Vrei să te uiti la el mai de aproape?

- Dacă nu te superi?

Am făcut un pas spre hol, dar în momentul acela uşa s-a deschis şi a intrat femeia pe care o văzusem în tablou. Într-o mână avea un buchet de flori de mai multe culori, iar în cealaltă un pachet destul de mare. Nu era îmbrăcată în rochia albă din tablou, ci avea o fustă grena şi cămaşă albă. Părul îi era lăsat liber pe umeri, iar pe frunte îi atârnau câteva şuvite. Când m-a văzut, zâmbetul i-a dispărut de pe fată, a scăpat florile şi pachetul pe jos şi a scos un tipăt...

EXACT CEEA CE AUZISEM ÎN URMA CU CINCI MINUTE...

Imaginea s-a tulburat ca intrând într-o ceată şi a dispărut. M-am întors către Hen:

- Ai văzut?

- Ce să văd?

- Cum, ce? Femeia care a deschis uşa.

- Ce femeie? Nu vezi că Roza e lângă mine? Măi Alec, ce-i cu tine? Te-ai tâmpit?

- Chiar nu ai auzit şi n-ai văzut nimic spre usa de la hol? Femeia cu flori în mână... Care a scăpat pe jos un pachet...

- Alec, tu eşti cumva bolnav? a întrebat Hen dintr-odată serios. Ai vedenii?

- Nu, am glumit. Mă duc în hol să mă uit la tablou, am spus îndreptându-mă din nou spre uşă.

Nu s-a mai întâmplat nimic până când am ajuns lângă tablou. Era acolo, nemişcat. L-am luat cu atentie din cui şi am privit pe spatele lui. Pe hârtia murdară se pare că era scris ceva cu litere anglice, dar neinteligibil. Ceva mai jos era o cifră care putea fi 982 sau 962. L-am atârnat la loc şi m-am întors în cameră. Hen nu mi-a aruncat nici o privire; era ocupat să o mângâie pe femeie.

- Eu am plecat, le-am spus. O să întârzii la grupă...

Înainte să ies pe uşă, l-am auzit pe Hen:

- Treci diseară pe aici când te întorci, poate o să vină şi Valsa...

VALSA ! Acesta era numele pe care ştiam că-l avea femeia semi-om lângă care mă închipuisem în Sectorul Galben.

VALSA! EXISTA O FEMEIE CU ACEST NUME!

Exista o femeie cu acest nume! Trebuia s-o cunosc...

C A P I T O L U L 8

Cu mare greutate am reuşit să mă concentrez în timpul orelor de lucru la grupă. Mă obseda numele de Valsa... Nu-l mai întâlnisem până acum, pentru ca deodată să mă copleşească în întreaga mea gândire. Oare mă lăsase memoria?

Uitasem că o cunoscusem? Abia aşteptam să o văd cum arată, dacă seamănă cu cea apărută în imaginatia mea, în Sectorul Galben.

Când am ajuns acasă, m-am trântit pe pat cu o pilulă de stromac în gură şi am început să mă gândesc: oare ce se întâmpla cu mine? Eram nebun sau galbenele mă controlau psihic permanent şi făceau o experientă pe creierul meu? Valsa... Moma...

Ce-a făcut Moma? O fi reuşit să trăiască în deşert?

Unde a ajuns? Oare, dacă mă concentram, puteam să aflu ceva despre ea?

M-am relaxat, am închis ochii şi mi-am golit creierul de orice alt gând cu exceptia imaginii fetei Momei, aşa cum o văzusem ultima dată. Unde o fi acum?

Deodată m-a cuprins o senzatie de frig şi totul s-a întunecat.

Am simtit că mâinile îmi stăteau pe ceva care semăna cu nisipul şi, când am deschis ochii, am văzut deasupra mea cerul plin de stele.

Atmosfera era de o transparentă desăvârşită, aşa cum nu o mai văzusem niciodată. Tremuram de frig din ce în ce mai tare. În jurul meu era linişte.

Eram din nou în pat.

M-am dus la fereastră şi am ridicat coltul păturii ce acoperea geamul. Afară se făcuse noapte. Era târziu să mai plec la Hen. Dacă m-ar fi prins o patrulă, aş fi primit

o pedeapsă zdravănă.
Şi ce dacă?
Mi-am pus salopeta cenuşie şi am ieşit.
În dreptul uşii Coreliei era lăsată o pungă de plastix umplută cu ceva destul de voluminos. La gură era legată cu o sfoară... Câtă risipă. Sfoara era o raritate, mai ales cea groasă, ca aceasta. Oare ce-o fi apucat-o pe Corelia de era aşa risipitoare?
M-am strecurat, aproape lipit de peretii blocurilor, spre locuinta unde îl lăsasem pe Hen. Nu era departe, dar trebuia să fiu atent la orice zgomot, să nu mă găsească patrulele galbene.
Am ajuns fără nici o problemă şi am bătut în uşă.
- Intră, s-a auzit vocea Rozei.
Uşa era descuiată. În hol era aproape întuneric. Am aruncat o privire tabloului şi am pătruns în camera cealaltă. Hen era întins pe pat şi părea că doarme. Lumina slabă a becului atârnat în mijlocul tavanului lăsa cea mai mare parte a camerei în penumbră. Pe masă erau nişte resturi de mâncare adevărată: bucătele de pâine şi nişte frunze verzi - poate salată, într-o farfurie mică de plastix. Paharele de apă erau goale, dar în sticlă se mai vedea putin lichid.
Roza stătea pe scaun, cu coatele sprijinite de masă. Avea ochii goi. Marea majoritate a femeilor sterile, care primeau aprobări să se joace cu bărbati semi-om, sterili şi ei, aveau deseori această privire. O văzusem mai de mult şi la mama, când se întorcea acasă mai târziu ca de obicei. Pe Iza, sor-mea, o surprinsesem odată că se juce cu mâna între picioare. Avea aceeaşi mimică şi respira accelerat...
- Stai şi tu undeva... Suntem obositi amândoi...
Capul i-a căzut încet pe masă.
Ce căutam eu acolo?
Valsa...
- Roza, unde o găsesc pe Valsa?
Femeia a ridicat putin capul şi a schitat un zâmbet:
- O vrei pe Valsa... E prietena mea... Dacă te apropii de ea... O să afle ce înseamnă atingerea unui bărbat... şi o pierd...
- Eu nu sunt sex, sunt calculator.
- Crezi? Toti suntem numai sex... Restul poate fi şi calculator...
- Vreau doar s-o cunosc.
Roza a bufnit într-un râs răguşit:
- Ştiu! Aşa se întâmplă mereu... O cunoşti şi pe urmă o atingi... Iar eu o pierd... şi Valsa încă nu e atestată pentru sterilitate, ca să aibă aprobare de întâlniri cu bărbati...
- Îti promit...
- Nu minti!
- Nu mint...
- Minti, chiar fără să ştii că minti. Aşa se întâmplă mereu.

- Dar...

- De fapt, ar trebui să-mi dau seama că Valsa, oricât aş încerca eu s-o tin legată, tot o să scape cândva... Mai bine ti-o dau tie... Cel putin eşti băiat frumos...

- Eu vreau doar să văd cum arată...

- Chestie care e de ajuns să te facă s-o iubeşti...

- Îmi spui cum dau de ea?

- Stingerea s-a dat de mult... Trebuie să fie acasă...

În urmă cu mai bine de un an, asistasem la pedepsirea unei femei semi-om care fusese prinsă făcând sex neaprobat. Fapta era considerată şi mai gravă, deoarece bărbatul era un sclav. Era tot atât de grav cum ar fi fost descoperirea relatiei dintre mine şi Moma... Norocul meu că Moma fugise, altfel cine ştie ce m-ar fi putut aştepta.

Femeia fusese atârnată de picioare, cu capul în jos, la doi metri înăltime şi toate trecătoarele erau obligate să arunce în ea cu pietre. Eu, ca bărbat, nu avusesem voie să mă apropii, dar asistasem de la distantă. Nu m-a mirat că marea majoritate a femeilor care o loveau, aveau privirile încrâncenate: unele de plăcere că puteau provoca suferintă cuiva, altele poate, de milă. Mă gândeam: oare câte din cele care aruncau cu pietre nu făcuseră vreo abatere de la lege?

O lăsaseră acolo până seara, apoi dispăruse. Nu o mai văzusem niciodată, cu toate că lucrase prin zonă.

Valsa locuia la mică distantă, într-o casă fără etaj, mai putin distrusă de Explozie. Ne-am strecurat pe lângă pereti până acolo, ferindu-ne de eventualele patrule ale supraveghetoarelor galbene. Roza a ciocănit uşor într-o uşă, apoi a râcâit cu unghia de trei ori, după care uşa s-a deschis.

Îmi venea să mă aşez pe jos. Am simtit că-mi tremură toti muşchii: semăna... ERA femeia pe care o văzusem în vis... ERA CHIAR EA.

- Ce faci, Roza, la ora asta pe străzi? ştiam că eşti programată cu bărbatul...

- Hai, că e buna, eu îti aduc un mascul şi tu mă critici?

Valsa m-a privit într-o parte:

- Ce nevoie am eu de mascul... de bărbat? Nu te am pe tine şi pe Eva?

- Hai, mă, a vrut doar să te vadă. Întreabă-l ce vrea de la tine...

- Dar ce sunt eu? Păpuşă? Jucăria cuiva? şi mai ales a unui bărbat semi-om atât de tânăr.

- Măi, faci cum crezi, eu am plecat, a spus Roza încet şi s-a îndepărtat pe lângă ziduri.

Valsa mi-a aruncat o privire dispretuitoare şi a vrut să închidă uşa. Am pus piciorul în cadru.

- Doar un cuvânt...

- Cum îti permiti? Bărbat... Ptiu!
- Te rog să mă ierti că insist, dar nu e bine să stăm în stradă...
- Atunci pleacă şi lasă-mă să închid uşa...
- Plec, dacă îmi promiti că o să ne mai vedem.
- Nu!
- Te rog!
- Nu! N-am nevoie de un degenerat pe lângă mine. E destul de grea viata şi aşa...
- Am CERTITUDINEA că o să ne mai vedem, i-am spus şi m-am retras.

A închis uşa nervoasă.

Zilele următoare am pândit-o de câteva ori la venirea şi la plecarea de acasă. Sediul grupei unde lucra era destul de aproape de al meu, dar tot am întârziat de două ori la lucru.

Prima dată, Maria Martinez s-a uitat încruntată la mine şi mi-a întins un teanc de lucrări, cam de trei-patru ori mai mult decât le dădea celorlalte.

A doua oară s-a înfuriat rău:

- Crezi că eşti de capul tău ? Ti se pare că dacă ştii să calculezi repede o să-ti admit orice abatere de la reguli? Îti atrag atentia că, dacă se mai întâmplă o singură dată, te trimit la supraveghetoare. Nu pot să închid ochii la infinit. Dacă te prinde că întârzii, o să mă pedepsească şi pe mine. Ce, eu să sufăr că tu nu poti să te scoli la timp? Pă ce chestie? Eiii...

Alia, de pe scaunul ei, mă privea amuzată şi, poate, bucuroasă că nu mai eram cocoloşit de şefă. Mi s-a părut că-i aud gândurile:

-*" Aşa îti trebuie, bărbat nesexual ce eşti."*

M-am aşezat şi mi-am tras în fată lucrările. Avea dreptate Maria Martinez: ce se întâmpla cu mine? Ce influientă nefastă avea asupra mea această femeie semi-om, Valsa?

În mai putin de o jumătate de oră am terminat tot ce aveam de lucru. Ca să nu-mi mai dea şi altceva, am rămas cu capul aplecat deasupra mesei şi m-am făcut că verific nişte calcule.

De câte ori se scula de pe scaun, Alia îşi găsea drum pe lângă mine, atingându-mă câteodatăcu fundul ei mare.

Atunci când îi priveam fruntea strâmtă, mărginită de părul legat strâns spre spate, aveam senzatia că vorbeşte cu mine, cu toate că gura îi rămânea închisă:

- *" De ce nu eşti tu un bărbat întreg? Iar trebuie să cer aprobare pentru câteva întâlniri cu un bărbat-sex... Aş fi vrut să fii tu acela... Ce păcat că ai sexul nul... Dacă m-ar lăsa că te încerc... Poate că te-aş face să te dezinhibi şi să mă poti regula..."*.

Hen, prietenul meu, era bărbat-sex de circa doi ani şi, din tot ce-mi povestise, trăsesem concluzia că era permanent extenuat. Nu mai avea timp pentru gândurile lui, fiind obligat să fie la dispozitie pentru însământări false diferitelor femei semi-om ce-i fuseseră indicate pe lista primită la începutul fiecărei săptămâni.

Spre deosebire de bărbatii-sex, bărbatii însământători erau tinuti sub strictă supraveghere, deoarece, până acum câtiva ani, când erau liberi să circule prin oraş, fuseseră nenumărate cazuri de femei semi-om însământate fără aprobare, fapte ce avuseseră ca urmare o serie întreagă de sinucideri obligatorii.

Măsurile ferme fuseseră determinate de însământarea unei galbene de un bărbat semi-om. Amândoi suferiseră mult până să moară, exemplu pentru cine şi-ar mai fi permis aşa ceva.

Alia se aşezase pe scaunul ei şi lucra. Când privirea mi s-a oprit pe fruntea ei, între sprâncene, am simtit că parcă i-aş citi gândurile în timp ce calcula. Nu mi-am putut stăpâni curiozitatea şi m-am apropiat de ea. O simplă privire aruncată asupra hârtiilor de pe masă m-a făcut să simt că îmi creşte tensiunea: ştiusem exact ce calcule făcea în minte. Am privit-o din nou:

-*"Ce te-ai aşezat lângă mine, impotentule?"*

-*"Ridică-te şi sărută-mă!"* i-am spus în gând.

Alia a lăsat cropixul şi s-a ridicat, întorcându-se spre mine.

-*"Ce dracu mi-a venit să-l sărut? Nu pot, mă văd toate femeile astea!"... "Ce mi-a venit?"..."Am înebunit?"*

Am zâmbit şi m-am întors la masa mea. Se întâmpla ceva cu mine... Începeam să fiu convins că pot citi gândurile altor semi-oameni şi, de asemenea, că le pot transmite gândurile mele, fără să vorbesc.

Era o temă la care mă voi gândi când am să ajung acasă.

Le-am privit pe celelalte. Mi se părea că aud ce gândesc, dar numai atunci când le priveam între sprâncene.

Maria Martinez:

-*"Ce-aş mânca un stromac!"*

Julia Hammer:

-*"Grupa şapte iar a depăşit cota de apă... Să-i modific consumul sau să-i las să primească pedeapsă?"*

Carla Presscot:

-*"Trebuie să ies afară, să mă scarpin în cur, că nu mai pot."*

Iarăşi Alia:

-*"Ce mama mă-si nu-mi iese din cap cretinul ăsta de Alec?"*

Carla s-a ridicat şi a ieşit.

Trebuie să mă abtin cu chestia asta, să nu mă prindă. Cine ştie ce pedeapsă aş putea să primesc? Nu auzisem să se mai fi întâmplat aşa ceva până acum...

C A P I T O L U L 9

Pe drumul spre casă am reuşit să prind gândurile câtorva femei pe care le-am privit. La un moment dat, atunci când o femeie semi-om a intrat într-o clădire, am continuat să-i percep gândurile până a ajuns în camera ei. Vedeam chiar, prin ochii ei, locul în care se găsea: o cameră mică, murdară şi întunecoasă.

Mi se părea?

Eram mai mult decât nedumerit: ce se întâmpla cu mine?

M-am rupt de gândurile ei şi am încercat să văd dacă pot să o găsesc iarăşi. Am reuşit imediat. O vedeam cum trebăluieşte prin cameră, dar nu am reuşit să-i citesc gândurile decât atunci când i-am văzut fruntea. Se pare că nu puteam să intru în mintea cuiva decât printr-un punct aflat undeva, putin mai sus de nas, între sprâncene.

Descoperirea aceasta îmi va schimba viata?

Stăteam întins pe pat, cu sentimentul că sunt un handicapat.

Dacă află galbenele, e posibil să am o sumedenie de necazuri.

Eram diferit de celelalte. Mă simteam vinovat de ceva... Puteau să mă execute, pentru a nu molipsi cu boala mea alte fiinte. Oare din acest motiv mă testaseră? Deci, ştiau? Eram, nu un semi-om ci un sub-om, un micro-om, ceva mai rău ca sclavii.

Dar... Dacă eram un supra-om ? Nu un semi-om, ci un SUPRA-OM.

Am vrut să văd ce face Valsa în momentul ăsta. M-am închipuit în fata casei în care locuia.

Începea să se întunece. Oare ce era în spatele acestei uşi masive? Ce putea să fie? Un holişor întunecos. În stânga uşii era bătut în perete un cui gros, de care atârna o pelerină cenuşie. În partea dreaptă şi în fată mai erau două uşi. Cea din lateral era întredeschisă, de acolo venind o lumină vagă. Celaltă uşă era închisă. Am auzit o voce din dreapta:

- Crezi că eu nu simt că viata asta este lipsită de orice scop? Ce facem? Tăiem tipare de salopete şi le coasem...

- Eu, s-a auzit o altă voce de femeie, fac şorturi de aceeaşi măsură... Mereu aceeaşi...

- Cel putin ne avem una pe alta, s-a auzit vocea Valsei.

- Tu o ai şi pe Roza...

- Nu. Roza m-a înşelat cu un bărbat. N-o să se mai întâlnească cu mine...

- Ei, asta nu contează, ea doar pe tine te iubeşte, ştii treaba asta...

- Nu. Nu mă mai iubeşte, acum s-a stricat definitiv la bărbati-sex. Am pierdut-o.

- Valsa, să nu mă înşeli niciodată cu un bărbat-sex, că am să te pierd...

- Eşti nebună? Cum o să las să mă atingă un bărbat? Nici măcar nu ştiu dacă sunt sterilă sau nu... Dacă rămân gravidă? Îti dai seama ce s-ar întâmpla? Uf! Nu pot să sufăr nici măcar ideea...

- Să nu laşi pe nimeni...

- Mi-e scârbă...

- Aşa e! E scârbos trupul unui bărbat, nu se compară cu minunea unui trup de

femeie.

Am pătruns prin deschizătura uşii: o cameră mică, fără geam.

Lumina slabă venea de la o candelă cu seu, aşezată pe un cufăr. Înseamnă că nu mai avea cotă de energie.

Jos, pe o rogojină, două trupuri de femei, acoperite cu o cuvertură cenuşie. Valsa privea în tavan. Lângă ea, o femeie semi-om pe care nu o cunoşteam, stătea pe o parte, cu una din mâini mângâind părul Valsei. Prin cuvertură se vedea că un picior al femeii era aşezat pe pântecul Valsei.

M-am gândit: "Ce frumoasă eşti, Valsa".

- Eva, şi tu eşti frumoasă. Dar ce voce groasă ai, parcă nu e vocea ta...

- Dar n-am spus nimic acum.

- Mi-ai spus că sunt frumoasă...

- Mă gândeam la Roza. Crezi că o să mai vină la tine?

- Las-o pe Roza, a spus Valsa ridicându-se într-un cot şi lăsând să-i scape de sub cuvertură un sân. Te-am auzit... De fapt... Am auzit o voce mai groasă care mi-a spus că sunt frumoasă. O voce pe care o cunosc, dar nu-mi aduc aminte de unde. Ai dreptate, nu era vocea ta. Era o voce care seamănă cu una bărbătească, o voce pe care sunt sigură că am mai auzit-o undeva...

Mi s-a făcut frică să nu mă vadă şi am făcut cale întoarsă.

Ce prostie! Cum să mă vadă dacă eu eram aici, în camera mea.

Dar, totuşi, AUZISE ce gândisem.

Un ţântar mi se aşezase pe spatele palmei şi l-am gonit cu o mişcare.

Mi-am amintit de senzatia pe care o avusesem acum câteva zile, când mă gândisem la Moma şi parcă eram sub un cer plin de stele...

Poate chiar o urmasem cu gândul. Oare era legal ce făceam? Nicăieri în Lege nu citisem despre aşa ceva.

Se pare că, nu numai că puteam să citesc gândurile altora, dar puteam să văd în minte şi locul în care se găseau, chiar departe de mine. şi mai puteam să le transmit şi gândurile mele, aşa cum se întâmplase acum cu Valsa.

Ce se petrecea cu mine?

Cel mai sigur, era să nu mărturisesc nimic nimănui şi să încerc să mă dumiresc, mai întâi, dacă ceea ce mi se întâmpla era vreo boală fizică sau mintală, urmând ca abia apoi să mă hotărăsc dacă solutia era sinuciderea, sau trebuia să mă obişnuiesc să trăiesc toată viata cu frica de a nu fi descoperit.

Da.

Asta era situatia, n-aveam ce face.

Hai să vedem cum o să mă descurc cu chestia asta...

Următoarele zile mi-am testat psihicul în diverse situatii, pentru a identifica toate puterile ce-mi apăruseră: puteam citi gândurile aproape oricărei persoane, semi-om sau sclavă. Puteam să le induc gândurile mele, sau ca fiind ale lor, sau ca venind din partea altcuiva. Aici avusesem ceva probleme până învătasem să mă insinuez în mintea fiecăreia, în şoaptă, ca să nu i se pară că-i vorbeşte cineva dinafara trupului, aşa cum se întâmplase cu Valsa.

Puteam să urmăresc o persoană cu gândul în cele mai diverse locuri, fără să fiu oprit de ziduri de beton sau uşi din metal. Nu numai că citeam şi transmiteam direct gândul, dar detectam şi zgomote, deci "simteam" vibratia aerului.

Cu galbenele era mai dificil: unele aveau mintile deschise, iar alte câteva mi s-au părut opace, mai mult sau mai putin.

Am făcut o excursie şi în Sectorul Galben, o experientă care merită povestită.

Era dimineata unei zile de repaus săptămânal.

Poarta cea mai apropiată a Sectorului Galben era încă închisă. In spatele ei, pe o saltea mică, o femeie galbenă stătea cu picioarele încrucişate, privind în gol. Medita. Un coridor de circa zece paşi m-a dirijat spre o uşă metalică de care am trecut fără nici o problemă.

Erau locuri pe care nu le cunoscusem şi nu puteam să sar peste mai multe obstacole de-o dată, fără să le identific pe fiecare. Bâzâitul uşor ce se auzea, venea de la un mare ventilator care forta aerul filtrat de afară, spre interiorul sectorului.

O scară largă, din piatră, pornea din fata mea.

Am coborât multe trepte, cam unu, două, etaje de bloc exterior. Pe măsură ce mă apropiam de capătul inferior, am văzut deschizându-se în fată şi lateral, mai multe culoare. Erau de înăltimea a doi oameni şi aveau o lătime de doi, trei metri. Am luat-o la întâmplare pe unul din ele, trecând pe lângă o altă galbenă care dormita pe salteluta ei.

Ce s-ar fi întâmplat dacă m-ar fi văzut? Dar nu avea cum, era doar gândul meu.

Pe măsură ce înaintam, am văzut uşi acoperite cu perdele de diverse culori. Lumina becurilor era mult mai puternică decât în încăperile din sectoarele locuite de semi-oameni. Predomina culoarea galbenă şi albastră. In capătul culoarului se găsea o încăpere enormă, din care porneau tunele în mai multe directii. Piata era goală. In mijloc se găsea un piedestal cu o masă de piatră.

Am pornit pe un alt tunel, la întâmplare, înfundându-mă tot mai mult în acest labirint.

In unele locuri, câte o galbenă ieşea din spatele perdelelor şi intra în alt loc. Cele pe care le puteam sonda mintal aveau mintile goale. Am observat că sariurile şi robele lor nu erau legate regulamentar, cu centuri, ci lăsate libere.

Am urmat-o pe una din ele, mai tânără. A trecut de o perdea albastră şi a luat de pe o măsută un prosop care mi s-a părut a fi ud. S-a frecat cu el pe fată, apoi şi-a desfăcut sariul şi s-a tamponat la subsuori şi între picioare. A întins prosopul pe măsută, s-a gândit că îi este foame şi sete, pe urmă a ieşit.

Aproape de capătul altui culoar, în partea dreaptă, două galbene aranjau pe o măsută diverse obiecte frumos colorate, a căror întrebuintare nu o ştiam.

Ceva mai departe, pe un culoar lateral, zidul era înlocuit de nişte gratii în spatele cărora erau întinse pe jos câteva sclave tinere. Nu aveau pe ele nimic. Ochii le erau goi, ca şi mintea.

M-am întors instantaneu la mine în cameră. Era suficient pentru prima excursie. Acum puteam să merg cu gândul direct acolo, cunoşteam locul. Tin minte că mama mi-a spus odată că multe din Oraşele Galbene sunt construite în locurile în care înainte de Explozie existau gări şi trenuri subterane sau adăposturi construite tocmai ca să ferească lumea de efectele unor eventuale Explozii. Acolo galbenele continuaseră constructia, făcând văgăuni în care locuiau sute şi mii de privilegiate. Acolo, radiatiile din aer erau mici, nepericuloase pentru copurile lor.

Urma ca altădată să identific crescătoriile de câini pentru carne...

Oare ce mă făcuse să mă gândesc la asta? Ce treabă aveam eu cu creşterea câinilor necesari meselor festive ale galbenelor? Nici măcar nu văzusem de aproape un asemenea animal. Tot ce ştiam despre câini, era că sunt mult mai mari decât şobolanii şi pot fi dresati de căte galbene. Se pare că unii dintre ei scoteau nişte sunete lugubre, care le speriau pe sclave. Se mai spunea că alti câini pot fi învătati să mănânce carne de sclave şi că luptele dintre câini şi sclave erau cel mai căutate distractii în Oraşul Galben. Semi-oamenii nu aveau voie să vadă aşa ceva. Dar eu... Trebuiasă aflu când se desfăşoară asemenea spectacole şi să particip cu gândul. Apoi, când le voi povesti femeilor din grupa mea, o să cadă pe jos de supărare că ele n-au văzut niciodată...

Experienta cea mai interesantă am realizat-o cu Alia: i-am transmis într-o seară gândul să-mi facă o vizită.

Peste o jumătate de oră am auzit o bătaie în uşă. ştiam că este ea.

A intrat. Era frumoasă, dar nu ca Valsa.

- Alec, ti-am adus stromacul pe care ti-l datoram, a spus aşezând pe masă o sferă verde. Te las să te odihneşti, mi-a spus văzându-mă întins pe pat şi a plecat.

În mintea ei predomina supărarea că nu sunt sex.

Eram foarte multumit: orice experientă încercam, îmi reuşea.

Acum puteam să o determin pe Valsa să..

Nu! Valsa trebuia să facă totul din propria ei vointă.

Ce mi s-a părut interesant, este că puteam nu numai să aud zgomotele sau vorbele, ci simteam chiar şi diverse mirosuri.

În Sectorul Galben am încercat să pipăi o perdea. Aveam o vagă senzatie pe vârful degetelor, dar insuficientă pentru a determina calitatea materialului.

De asemenea, nu eram în stare să simt vreun gust.

Ce-o face acum Moma? Oricât m-am concentrat, nu am reuşit să intru în contact cu ea. Sau era prea departe pentru gândurile mele, sau nu mai era în viată.

În schimb, am intrat de două ori în legătură cu Sao Pag. De fiecare dată am văzut-o stând pe un scăunel lângă un trup de sclav.

Uneori, întins pe pat, îmi analizam mintal tot corpul: creierul, muşchii, oasele, celelalte organe. Nu sesizam nimic deosebit. Atunci de unde aveam închipuirile astea?

Trecuse aproape o săptămână de la întâlnirea cu Valsa, când am hotărât că este timpul să o revăd.

Cât am fost la grupă, am rezistat tentatiei de a o căuta cu gândul. La plecare, m-am pitit la adăpostul unei ruine din imediata apropiere a casei în care stătea Valsa şi am început să aştept. Oare ajunsese deja? M-am abtinut să investighez mintal apartamentul, întrucât mai erau multe ore până la stingere.

Două supraveghetoare galbene au trecut pe lângă mine fără să-mi dea vreo atentie. Le urmau patru sclave cam sărite de tinerete, cărând, cu vizibile eforturi, nişte saci plini cu ceva voluminos.

Până acum, mintea sclavelor mi se părea mult mai simplă: parcă atingeam o suprafată cu mai putine ondulatii decât la semi-oameni şi galbene. Le-am simtit că sunt obosite, dar indiferente la tot ce era în jurul lor. În gândurile celor două galbenelor am evitat să încerc o sondare, de data asta.

Nu ştiu ce mi-a determinat retinerea. Poate faptul că erau amândouă încruntate, sau deoarece eram atent la directia din care trebuia să apară Valsa.

Se făcuse deja târziu. O fi intrat în casă înainte să ajung eu?

M-am dus spre uşa ei şi am ciocănit, apoi am râcâit cu unghia de trei ori, aşa cum făcuse Roza, abtinându-mă cu greu să-mi arunc mintea în spatele obstacolului.

Valsa era, totuşi, acasă. I-am auzit mişcarea în spatele uşii, care s-a întredeschis. Avea părul blond lăsat liber pe umeri, peste sariul lejer, iar ochii albaştrii mă priveau cu surprindere:

- Ce cauti aici, degeneratule?

- Trebuie să-ti vorbesc! Lasă-mă doar cinci minute înăuntru.

- N-am ce discuta cu un bărbat...

Spusese "bărbat" cu acel ton dispretuitor pe care-l utilizau aproape toate femeile semi-om când pronuntau cuvântul.

- Nu vin în calitatea mea de bărbat, ci în cea de calculator.

- Ce treabă am eu cu calculele? Eu sunt confectioneră, aşa că pleacă şi lasă-mă în pace.

A vrut să închidă uşa, dar a lovit-o de piciorul meu, aproape strivindu-mi sandaua şi câteva degete.

- Te rog! Îti promit că, dacă mă asculti cinci minute, nu o să mai insist niciodată să-ti vorbesc.

A stat câteva clipe pe gânduri, apoi a spus:

- Vino mâine la ora asta, acum nu pot...

M-am întors, impunându-mi să nu intru cu gândul după ea. Era cu Eva?

În drum spre casă, m-am oprit câteva minute la izvoraşul meu, bâjbâind pe întuneric. Apa continua să curgă în picături, umplând olita de plastix. Am băut pe săturate, apoi am ridicat mâna. Tevile erau prea sus ca să le ating. M-am întins ridicându-mă pe vârfuri şi...

Asta era prea de tot: am atins o teavă. Însemna că apreciasem greşit înăltimea lor. Am făcut un pas lateral, dar nu am mai simtit pământul sub picioare.

M-am prăbuşit, lovindu-mă rău la genunchiul şi cotul stâng.

Am stat câteva clipe nemişcat. O durere foarte puternică m-a străfulgerat prin umărul stâng şi abia am reuşit să mă întind pe spate.

Cimentul era ud şi rece. Mintea mi-era goală, nu puteam să mă concentrez, să gândesc. Am rămas în pozitia asta până când durerile s-au mai atenuat, pe urmă m-am ridicat cu greutate şi m-am târât spre uşă şi spre trepte. Era un întuneric de nepătruns. Am pipăit peretele până când am găsit deschiderea şi am urcat, încet, încet, treptele.

Spre surprinderea mea, afară era beznă. Câteva stele se vedeau printre peretii înalti ai blocurilor.

Când se făcuse noapte?

Am încercat să mă ridic în picioare, dar durerea puternică din genunchiul stâng mi-a smuls un geamăt şi m-a făcut să mă întind pe spate. Praful îmi intrase în nas şi-l simteam pe limbă. M-am concentrat asupra genunchiului. Era fierbinte şi o strălucire portocalie înconjura rotula. Am "văzut" prin materialul salopetei, pielea sfâşiată şi câteva vase de sânge rupte, supurând ritmic. Mi-am impus să nu mai simt durerea, nici la rotulă, nici la umăr.

Ce-am să fac?

Cum atinsesem teava? De ce căzusem atât de rău de la o înăltime relativ mică?

O geană de lumină a apărut pe cer, printre blocuri.

Doar nu se făcea dimineată? Cât timp zăcusem în pivnită?

Prea multe întrebări la care nu ştiam răspunsul.

Dacă aş fi putut să ajung acasă... În patul meu...

Mi-am închipuit...

IN PATUL MEU! ERAM IN PATUL MEU!

Cum ajunsesem aici? Ce mi se întâmpla, de aveam atâtea momente în care nu-mi dădeam seama ce fac?

Lumina creştea din ce în ce mai mult. Nu visasem, salopeta era sfâşiată la genunchi şi la cot, iar în unele locuri era plină de o mâzgă cenuşie.

Pe spate am simtit-o udă.

M-a trecut un fior.

CUM AJUNSESEM AICI?

Fusesem total inconştient când venisem acasă? Sau visam?

Nu visam. Totul era cât se poate de real... Cât se poate...

Începeam să mă îndoiesc de sănătatea mea mintală. Eu, care puteam să citesc gândurile altora, nu eram în stare să gândesc coerent ce mi se întâmpla mie?

Deci: cum putusem să ating teava, care era aproape de tavan? De la ce înăltime căzusem? Cum ajunsesem acasă?

M-am ridicat din pat şchiopătând şi mi-am scos salopeta.

Nu mai aveam nici una. Mai era destul timp până să am dreptul la alta, nouă. Trebuia să o cârpesc pe asta. Mă pricepeam destul de bine la aşa ceva, de când eram mic. şi-mi şi plăcea.

M-am şters pe tot corpul cu un prosop putin umezit şi m-am concentrat asupra rănilor, până când durerea s-a atenuat.

Nu aveam prea multă ată de cusut, aşa că am făcut reparatiile cu multă atentie.

Îmi lipisem cu scuipat pe rana de la picior o bucată de hârtie de orez. Sângerarea se oprise.

Din difuzor s-a auzit şuieratul de trezire: era ora şapte.

Timpul trecuse mult prea repede. E posibil ca să fi stat opt sau nouă ore în pivnită fără să-mi dau seama? Leşinasem?

Am ajuns la grupă exact la timp. Maria Martinez m-a urmărit cu privirea în drumul spre masa mea:

- Ce ai de nu mergi normal?

- M-am lovit putin, dar îmi trece.

- Ai mâncat prea mult stromac, a spus Alia. Ti s-a lăsat în tălpi...

Am rămas tăcut şi m-am apucat de lucru.

C A P I T O L U L 10

Am trecut prin uşa deschisă şi m-am oprit în mijlocul holului. Valsa a închis în urma mea şi mi-a făcut semn să o urmez. Camera din faţă era ceva mai mare: o masă şi două scaune uzate, un pat acoperit cu o cuvertură din plastix de culoare roşie, un dulap şi, lângă el, o ladă, la fel ca în majoritatea celorlalte case pe care le văzusem.

Mi-a indicat cu o scurtă mişcare din mână să mă aşez pe unul din scaune. Avea o privire indiferentă.

Am aşteptat regulamentar să-mi adreseze un cuvânt. Câteva secunde a tăcut, uitându-se la paharul din faţa ei, apoi a ridicat ochii şi m-a privit:

- Spune repede ce doreşti.

- Cred că am o rezonanță cu mintea ta, am spus şi am continuat repede, să nu-i dau posibilitatea să mă oprească: am impresia că pot să-ți citesc gândurile.

M-a privit surprinsă:
- Nu înțeleg! Cum adică?
- Simplu. Dacă mă concentrez foarte tare, mi se pare că pot să ghicesc la ce te gândeşti.
- Nu cred.
- Te superi dacă te rog să facem o încercare?
- Ce încercare?
- Gândeşte-te la ceva, la orice, iar eu o să încerc să ghicesc la ce te-ai gândit.
S-a uitat câteva secunde la mine, pe urmă a izbucnit în râs.
Râdea cu toată fața, un râs sănătos, care mă contamina şi pe mine.
- Hai! N-am mai auzit aşa ceva. Este un joc nou? ... Aşteaptă să mă gândesc, la ce să mă gândesc... Gata!
- "Eşti un tâmpit!", am spus zâmbind.
S-a înroşit şi a lăsat privirea în jos.
- Recunoaşte că, între mințile noastre există un canal de legătură, ceva ca o rezonanță pe aceeaşi lungime de undă...
- Nu ştiu cum faci, dar chestia asta mă intrigă: gândurile mele să fie captate de o altă persoană? şi, mai ales, de un "bărbat"... "Ăsta e periculos, trebuie să-l dau afară".
- Te rog, doar să faci încercarea de a-mi capta şi tu gândurile. Trebuie să ne convingem dacă treaba asta acționează din ambele directii...
S-a uitat atentă la mine. I-am transmis: "Sunt prea frumoasă ca să-mi pierd timpul cu una ca Roza sau cu o altă femeie. Mie îmi trebuie un bărbat adevărat, cum e animalul ăsta din fata mea".
- Ai simțit la ce m-am gândit? am întrebat-o.
- Nu. Nu am simțit nimic. Nu m-am gândit la nimic. Chestia asta nu funcționează din partea mea...
Eram sigur, după uşoara roşeață care-i creştea pe pomeți, că ştiuse perfect ce-i transmisesem, dar o lăsasem să creadă că sunt gândurile ei.
- Ei, am spus ridicându-mă, eu am să plec acum. Au trecut cele cinci minute...
"Nu trebuie să plece! Îi dau un pahar cu apă" i-am transmis.
- Mai stai putin, să te servesc măcar cu un pahar cu apă...
S-a ridicat şi a ieşit din cameră.
De sub cuvertură se vedea un colț de ceva care semăna a carte din hârtie adevărată. Dacă m-aş fi dus să văd despre ce este vorba şi ar fi intrat tocmai atunci, m-aş fi simțit vinovat. N-ar fi trebuit decât să ridic puțin cuvertura, să văd ce carte este...
Acolo!...
Aici!...
MARGINEA CUVERTURII S-A RIDICAT!
Mi-am smuls privirea. Asta ce mai era? Puteam să mişc obiectele de la

distanță?

Valsa a intrat cu două pahare, pline pe jumătate cu apă, aşezate pe o tăviță din lemn. Le-a pus pe masă şi s-a aşezat.

- Ştii? De fapt eu nu am mai discutat niciodată singură şi atât de aproape cu un bărbat... Voi sunteti atât de rari...

- Eu nu prezint nici un pericol. Lucrez cu multe femei şi mă înțeleg foarte bine cu ele.

- La nici o grupă de la noi nu sunt bărbați. Iar eu nu am cerut aprobare, nici de copii, nici de sex... Nu mă simt în stare... Nu mă simțeam în stare să stau lângă un bărbat sex ... şi să mă şi atingă... Brr! Numai la gândul ăsta şi mi se face pielea ca de găină. Am văzut odată pe cineva care venise la grupă după o noapte petrecută cu un bărbat sex. Toată ziua s-a chinuit cu o durere groaznică de cap. Ne spunea că simte tot sângele vuindu-i prin creier, în pulsații. Nu a fost în stare să-şi facă norma şi a trebuit s-o ajutăm noi, celelalte. A fost un chin şi pentru ea şi pentru noi. Iată ce-ți poate aduce sexul cu un bărbat. Am mai aflat că bărbații sex sunt şi foarte curioşi. A întrebat-o dacă-i place... Asta e cea mai mare insultă pe care am auzit-o... Într-un fel pot vorbi femeile între ele şi altceva este discuția cu un bărbat. Când eram mai mică şi copiii aveau voie să se plimbe pe străzi, asta înainte să-i strângă în rezervatie, un bărbat dădacă m-a atins cu palma deoarece nu mă dădusem de-o parte destul de rapid din fața unei galbene... De atunci am jurat să nu mai mă las atinsă de nici un bărbat. M-am ținut de jurământ şi mă voi tine şi de acum înainte...

- Nu am intenționat şi nu intenționez deloc să te ating.

- Atât ți-ar trebui. Chiar dacă poți să-mi citeşti gândurile, chiar dacă se va mai întâmpla să ne mai vedem, nu înseamnă că poți să mă atingi... cu mâinile. Destul că mă poți atinge cu gândul.

- Îți promit că nu voi uita asta niciodată.

- Bine, atunci o să mai stăm de vorbă... Poate.

- Mă laşi să mai trec peste vreo două, trei zile?

- Încă nu ştiu. Totuşi, caută-mă şi până atunci mă voi decide.

Stăteam în patul meu.

Acum zece minute spărsesem unul din cele două pahare de sticlă pe care le aveam.

Îl ridicasem de pe masă cam de o palmă şi, în momentul acela, o uşă s-a trântit pe culoar. Poate la Corelia. Dar scăpasem de sub control paharul, care căzuse şi se spărsese în nenumărate bucăți. Le-am aruncat şi m-am hotărât să nu mai fac experiențe cu obiecte valoroase. Doar aveam şi două păhărele de plastix.

Dimineață, spre surprinderea mea, primisem aprobare pentru acces la jocurile

de primăvară ale gladiatoarelor. Oare o să mă însotească şi Valsa? ştiam că odată vom fi împreună în Sectorul Galben, dar nu ştiam când anume, acum sau altădată.

Mai erau cam două săptămâni până atunci.

Speram să nu fac vreo greşeală care să-mi anuleze accesul. Mergeam atent pe stradă, să nu deranjez pe nimeni.

Ajunsesem să mă feresc şi de sclave, care, de altfel, se fereau şi ele de mine, la fel cum se fereau din calea oricărei galbene sau femei semi-om.

Corelia ceruse şi ea aprobare în aceeaşi zi. Vom fi mulți cunoscuți în acelaşi timp în Sectorul Galben.

Abia aşteptam să văd pentru prima oară acest spectacol bianual, de sărbătoarea primăverii şi a toamnei. De fapt, pentru zona noastră, chestia asta cu primăvara şi toamna era artificială, întrucât aici era mai tot timpul cam aceeaşi temperatură, căldură şi cer mai mult senin. Rareori cădeau câteva picături de ploaie, insuficiente pentru a spăla praful generalizat.

Ştiam că în nord, destul de departe, existau totuşi deosebiri evidente între anume perioade de timp. Acestea erau aşa-zisele anotimpuri. Se pare că exista cu adevărat şi acea apă solidă, numită ghiată şi zăpadă.

Cred, dar s-ar putea să mă şi înşel, că bunica îmi spusese despre aşa ceva când eram mic, dar nu mai eram prea sigur pe amintirile mele. Brrr! Ce rău era să fie frig. Mi se strângea pielea doar la ideea acestei senzatii.

Ce-o face acum Valsa? Nu, nu vreau să o urmăresc cu gândul. Cu ea totul trebuie să se întâmple normal, fără nici o exagerare din partea mea.

Am umplut un pahar din plastix cu apă. L-am aşezat în mijlocul mesei şi m-am depărtat.

Mi-am încordat atentia asupra lui, ca şi cum l-aş fi înconjurat cu o fortă, pe care am dirijat-o în sus, încet, încet. Paharul s-a ridicat, iar apa din el a făcut o concavitate în interior, parcă urcându-se pe peretii paharului. L-am ținut aşa, suspendat, câteva secunde, apoi l-am coborât. Da, era o chestie care-mi reuşea, însă îmi solicita o atenție deosebită.

După ce l-am mai ridicat de câteva ori, plimbându-l de colo, colo, am hotărât să încerc şi cu ceva mai greu: aveam lângă perete o cutie din plastix plină cu lucruri vechi. Am fixat-o cu privirea şi am reuşit să o mişc. Patul. Ia să mişc patul... Da, puteam, dar obosisem destu de mult.

Îl mişcasem foarte puțin. Nu mai eram în stare să mă concentrez.

Trebuia să mai exersez, mergea greu.

Iza! Ce s-o fi întâmplat cu sora mea? N-o mai văzusem de cinci sau, poate, şase ani. Plecase într-o dimineață la grupa ei, iar spre seară, o colegă a trecut pe la mama şi i-a spus că Iza a fost transferată în alt oraş.

Dacă ar putea vedea ce sunt în stare să fac?

M-ar pupa uşor pe frunte, aşa cum făcea când eram mic, m-ar fi mângâiat pe creştetul capului şi şi-ar fi rotit degetul arătător în interiorul urechii mele stângi,

dându-mi o senzație specială.
Habar nu aveam unde este...

Deodată am simțit că o ceață îmi întunecă gândurile iar apoi îmi apare în față imaginea unui obiect masiv, ceva care îmi astupă toate unghiurile privirii. Am ştiut că este un munte aflat foarte departe. Vârful era acoperit de ceva alb, iar în minte mi-a apărut cuvântul "zăpadă". Mai jos, se vedeau porțiuni fără nici o vegetație, care am ştiut că se numesc "stânci", întrepătrunse ici, colo, de "tufe". Privirea mi s-a fixat pe o pată mai închisă la culoare aflată pe un perete destul de înclinat şi am simțit o dorință puternică de a pătrunde în spatele acelei porți, în "peşteră". Undeva, în beznă, a apărut un postament pe care era aşezată o sferă de "cristal". În jurul ei raze de lumină albastre, roşii, verzi, se întrepătrundeau într-o policromie fantastică, un spectacol nemaivăzut niciodată, de nimeni... Oare?
Cuvintele respective îmi apăreau clare în minte, de parcă mi le-ar fi spus cineva. Imaginea a dispărut tot atât de brusc cum a apărut şi m-am trezit iar pe patul din camera mea. Ce fusese vedenia asta? De unde îmi veniseră imaginile şi cuvintele?
Ştiam că o să ajung în acel loc, ştiam că o să fie cale lungă de făcut, aşa cum ştiam că o să fiu însoțit de Valsa.
De unde ştiam?
Ştiam! Atât era suficient, ştiam... Eram chiar convins.
De fapt, începeam să mă obişnuiesc cu salturile astea din realitate, aşa că ...

La nord, unde se terminau construcțiile, începea o porțiune de terenuri împrejmuite: grădinile de legume şi câteva cîmpuri cu cereale.
Calea ferată se strecura printre parcele străjuită de-o parte şi de alta de câteva rânduri de porumb. Femeile semi-om erau aici supraveghetoare ale sclavelor, care trebăluiau toată ziua să mențină recoltele în viață. Aduceau din oraş apa cu nişte vase din lemn, ținute de câte patru sclave, apoi udau fiecare plantă la rădăcină cu cantitatea prescrisă.
Orice risipă era aspru pedepsită. Culesul era făcut de femeile semi-om, supravegheate de galbene.
Spre vest, loturile cu plantații erau mult mai puține, întrucât deşertul începea mai aproape de oraş.
La est, după câteva plantații, începeau orezăriile. Erau de-o parte şi de alta a unui fluviu cu apă murdară.

Spre sud, nisipul se învecina chiar cu ultimele blocuri, mult mai dărăpănate decât în celelalte direcții.

Se spunea că Explozia cea mai apropiată fusese undeva, înspre est, pe locul în care existase un oraş mult mai mare decât al nostru. Noroc că fusese destul de departe ca Explozia să nu ne distrugă şi nouă toate clădirile. Se spunea că din acel oraş nu mai rămăsese absolut nimic, decât un crater enorm. Mai existau poveşti că fusese o Explozie şi spre sud, spre nord, spre vest...

Oricum, marginile dinspre est şi sud ale oraşului nostru erau mai puțin circulate de supraveghetoarele galbene, întrucât se părea că radiațiile sunt mai puternice acolo.

Oare unde se găsea muntele pe care-l văzusem? Abia mi-am pus întrebarea că mi-am şi răspuns: trebuia să merg mai întâi spre vest, cale de şapte zile pline, apoi spre sud, încă sapte zile. De unde îmi veniseră ideile astea? Ei, asta e acum... Prea multe întrebări fără răspuns.

Să plec? Să plec singur?

Zilele următoare am hotărât să încep pregătirile de plecare: am strâns din diverse locuri bidoane din plastix pentru apă, mi-am confecționat o sacoşă pe care puteam să o atârn pe umeri, în spate, am reparat o pereche mai veche de sandale.

Puneam de-o parte, în fiecare zi, două-trei stromacuri.

În serile care au urmat am fost în vizită la Valsa. M-a primit, la început cu reținere, apoi din ce în ce mai volubilă.

Într-o zi am invitat-o la mine şi, spre surprinderea mea, nu m-a refuzat. Îmi impusesem să nu o mai sondez mintal, pentru a o lăsa să facă totul din propria vointă.

A intrat în cameră şi a privit de jur-împrejur, apoi s-a aşezat pe scaun.

- Valsa, mergi în Sectorul Galben, la jocuri?

- Nu ştiu încă. Am făcut cerere dar nu am primit răspunsul.

- Dacă primeşti aprobarea, vrei să mergem împreună?

- De ce nu?

- Ştii, vin o grămadă de cunoştinte şi s-ar putea să apară vorbe...

- Nu-mi pasă. Roza şi Eva ştiu că discutăm. Ele ştiu sigur că nu este altceva, iar părerea altora nu contează.

- Galbenele s-ar putea să aibe o părere proastă despre prietenia dintre un bărbat şi o femeie semi-om...

- Eşti convins că aşa gândesc, întrucât îmi poți citi gândurile.

- Nu-ți citesc gândurile decât atunci când îmi dai voie. Altfel nu pot, am spus şi am mințit-o pentru prima oară.

- Acum ce gândesc?

- Cred că eşti speriată ca nu cumva să te ating.

Valsa s-a înroşit în obraji:

- Şi nu ai să mă atingi, nu-i aşa ?

- Nu. Vreau doar să fim buni prieteni.

- Minți, de data asta ți-am citit eu gândurile: vrei să mă atingi. ştiu!

- Aşa este, dar nu te voi forța niciodată să faci ceva care nu doreşti.
- Şi dacă eu doresc?
Am rămas ca trăznit.
- Şi dacă eu doresc? a întrebat din nou Valsa. Dacă eu vreau să mă atingi? ştiu că nu eşti bărbat sex sau însămânțător, dar vreau numai să mă atingi, să văd ce se întâmplă. Vreau să ştiu dacă sunt pretabilă la atingerea unui bărbat sex, sau...
S-a ridicat de pe scaun şi s-a aşezat lângă mine, pe marginea patului.
Şi-a desfăcut salopeta la nasturii din dreptul pieptului, mi-a luat mâna şi a introdus-o în deschizătură.
DUMNEZEULE!

C A P I T O L U L 11

Femeile, cam cincizeci, se aşezaseră la coadă pentru verificarea autorizațiilor de intrare. Eu, împreună cu încă patru bărbati semi-om, stăteam de-o parte, aşteptând să ne vină rândul.
Era dimineață devreme, dar simțeam că aerul devenise, deja, înăbuşitor.
Oare ventilatoarele din oraş funcționau?
Da, funcționau şi încă destul de bine.
Curentul de aer răcoros m-a cuprins din primul tunel. După ce ne-au agățat câte un ecuson fluorescent, am fost dirijați, separat de femei, pe un culoar adiacent, astfel că am ajuns la arena ridicată în piața centrală a sectorului înaintea lor. Două supraveghetoare galbene ne-au dus pe o scară până sub tavan, făcându-ne semn să ne aşezăm pe nişte scânduri destul de strâmte. Ele s-au oprit la margine, de-o parte şi de alta.
Atunci a ajuns şi grupul de femei. Alte supraveghetoare le-au făcut semn să se aşeze pe bănci, mai jos de noi, în grup compact. Am văzut-o pe Valsa.
Nu mi-a aruncat nici o privire. Era între Roza şi o altă femeie pe care nu ştiam cum o cheamă, dar o cunoşteam după figură, o colegă de-a lor de grupă.
Singura care s-a uitat spre mine a fost Alia, aflată jos, chiar la marginea arenei. Lângă ea era Maria Martinez. Horwath nu făcuse cerere, explicându-ne că nu o pasionează jocurile de gladiatoare ci luptele de câini, care urmau să fie altădată.
Am aşteptat în linişte câteva minute, până când şi băncile din celelalte sectoare au fost ocupate în acelaşi fel: sus, un mic grup de bărbați, în rest femei semi-om din celelalte zone exclusive ale oraşului, iar pe margini, supraveghetoare.
Atunci a început ceremonia de prezentare a luptătoarelor. Au venit dintr-un tunel, din stânga.

Mergeau cu paşi mici, una în spatele alteia.

Erau opt femei semi-om. Aveau muşchii braţelor bine dezvoltaţi şi sânii foarte mici. Erau rase în cap. Singura îmbrăcăminte o reprezenta câte un cordon de diferite culori, pe talie, înodat cu o fundă mare, pe buric.

Fiecare avea în mână un baston destul de gros şi nu foarte lung.

S-au aşezat în cerc, la marginea arenei şi au căzut în genunchi, aplecate în faţă, până când capul le-a atins plăcile de piatră. O supraveghetoare a intrat în mijlocul arenei şi a ridicat mâinile:

- Galbena de Aur! Galbena de Aur! Dă putere acestor luptătoare să treacă în împărăţia Ta cu cinste. Iart-o pe cea care va rămâne în viaţă că încă nu este pregătită să-Ti acorde spiritul şi corpul ei. Noi o iertăm încă de pe acum, aşa cum ne-ai învătat Tu, în suprema Ta bunătate. Fie ca fumul trupurilor ce vor fi arse pe altarul Tău să-ţi încânte nările şi să reverse asupra noastră, a supuselor tale galbene, bucuria nemărginită a satisfacţiei Tale. Formaţi perechile.

Galbena s-a retras din arenă.

Două câte două, femeile s-au aruncat în luptă. Loveau cu bastonul, cu picioarele şi pumnii. Una din ele a căzut, nu atât dintr-o lovitură, cât de o piedică pusă cu viteză. Adversara sa i-a dat lovitura finală în cap şi s-a retras de-o parte, aşteptând viitoarea concurenţă. O brunetă cu şolduri mai proeminente a făcut o rotaţie cu bastonul deasupra capului încercând o lovitură totală, dar cea cu care se bătea a împuns-o rapid în stomac, bastonul aproape ieşindu-i prin spate.

Sângele a ţâşnit.

La a treia pereche forţele şi îndemânarea erau aproximativ egale. Ambele combatante dovedeau măiestrie în lupta cu bastonul, niciuna nereuşind încă lovitura hotărâtoare. Mai ales eschivele femeii mai micute ca statură, smulgeau exclamatii aprobatoare din partea asistenţei. Deodată, micuta s-a lăsat jos şi a rotit cu viteză un picior, secerând-o pe cealaltă.

Ultima pereche erau încă în stadiu de tatonare: se roteau, trimiteau lovituri scurte, parate imediat, până când una din femei a prins un moment de neatenţie a celeilalte şi i-a aplicat un baston, de jos în sus, chiar între picioare, doborând-o şi astfel scotând-o din luptă.

S-au format imediat alte două perechi.

Micuţa, care îmi plăcea cum se mişcă, a nimerit cu cea mai solidă dintre ele.

N-avea nici o şansă.

O urmăream cu inima strânsă cum eschiva loviturile care trebuiau, dacă şi-ar fi atins ţinta, să fie decisive. Oricum, era mai rapidă în mişcări, dar forţa ei părea mai mică. Adversara sa se ţinea foarte bine pe picioare, dar era mai lentă. Cealaltă pereche a terminat repede, curios, lovindu-se în acelaşi timp şi căzînd amândouă. Urma ca supraveghetoarea să stabilească care din ele va rămâne în luptă, după care-i va aplica celeilalte lovitura finală. Micuta a parat cu bastonul o împunsătură şi, cu un salt rapid, i-a înfipt celeilalte un cot în plină figură. Sângele a umplut fata acesteia şi, în

momentul de ameteală ce a urmat, micuța i-a secerat picioarele şi a rotit bastonul în aer, lăsându-l să cadă pe capul celeilalte. Trupurile doborâte, în care abia mai pâlpâia viata, au fost scoase din arenă şi duse în locul unde urmau să fie făcute fum. Semi-oamenii nu aveau dreptul să vadă transformarea, era numai privilegiul galbenelor.

Urma lupta finală. Cele două femei s-au privit în ochi câteva clipe. Se vedea că sunt obosite. Au făcut mici fente cu bastoanele, rotindu-se în jurul arenei. Micuta a aşteptat ca cealaltă să ajungă cu tălpile pe o pată mare de sânge şi a atacat. Adversara a încercat să evite dar a alunecat şi micuta a lovit.

Lupta se terminase. Asistenta s-a ridicat în picioare şi a aplaudat îndelung, până când supraveghetoarele au cerut linişte.

- Îți multumesc, luptătoare, că ai stabilit care vor fi fericitele ce o vor desfăta pe Galbena de Aur, a spus supraveghetoarea ce se întorsese în mijlocul arenei, adresându-se micutei. Tu o să mai lupti altădată pentru dreptul de a fi trimisă Galbenei de Aur.

Ce să fac? Să-i spun Valsei că micuța câştigase şi cu ajutorul meu? Mai bine nu.

Am fost lăsați să ne plimbăm puțin timp prin Sector, în grup, prin tuneluri, unele mai largi, altele mai strâmte, cu locuinte de-o parte şi de alta. Galbenele cu care ne întâlneam ne priveau, de cele mai multe ori curioase.

Majoritatea nu aveau permis de a se deplasa înafara Sectorului Galben şi singurele ocazii când ne puteau vedea, erau vizitele noastre. Cele mai multe chicoteau atunci când bărbații treceau prin dreptul lor.

Aveau sclipiri în ochi.

La un moment dat, am simțit-o lângă mine pe Valsa, aproape atingându-mă cu cotul. Eram în dreptul crescătoriei de câini pentru carne, animale puse la îngrăşat. Schelălăiau şi ne priveau cu ochi tulburi. Am simțit că Valsei îi este milă, sentiment extrem de rar şi chiar interzis semi-oamenilor. Un sentiment puternic de tandrete pentru Valsa mi-a potopit sufletul. Parcă mai trăisem acestă clipă...Da, o mai trăisem în gând. Ce bună era Valsa.

Câinii reprezentau delicatesa culinară a galbenelor. Oare puteam să intru în mintea animalelor? Mi s-a părut că simt o senzație de teamă, o presiune uşoară în stomac generată de foame şi parcă toată pielea îmi era cuprinsă de furnicături, făcându-mă să mă scarpin.

Am rupt contactul şi toate aceste senzații au dispărut. Ce viață de câine...

La intersecția unor culoare, pe o măsuță, se găseau nişte vase cu stromac şi câteva sticle şi pahare din plastix. Două galbene ne-au dat la fiecare să mâncăm şi să bem, câte o rație. De undeva se auzea un huruit uniform. Era instalația care genera lumina în oraş, sau altceva?

Ceva mai încolo, se găseau alte trei mese, două pe care erau aşezate câteva mănunchiuri de bețişoare pentru marocco, pe a treia fiind un teanc de dreptunghiuri

pictate cu diverse semne, pentru jucat mahjongg.

După ce timp de mai mult de o oră ne-am distrat cu aceste jocuri specifice galbenelor, am străbătut un culoar foarte slab luminat, destul de lung.

La capăt, într-o piață, un grup de femei semi-om săltau în ritmul unor tobe aşezate lângă perete. Cele două femei semi-om care băteau cu bețişoare în tobe îşi bălăngăneau capetele în ritmul loviturilor şi pe frunți avea picături de sudoare. O galbenă plictisită supraveghea dezlănțuirea animalică.

Din când în când, o altă galbenă ciupea strunele unei lire. Ce muzică putea să iasă din combinația asta... Aiurea, nu-mi plăcea deloc.

Când grupul a obosit, a venit rândul nostru.

Ne-am dus toți cinci în mijlocul pieței şi am primit de la o galbenă foarte tânără o țeavă subțire şi lungă, care avea la capăt un căuş adâncit. Galbena a aşezat în căuş o biluță mică, de culoare cafenie, căreia i-a dat foc. Unul din bărbați a luat celălalt capăt al țevii în gură şi a tras puternic. Biluta s-a înroşit uşor şi un fum cenuşiu a ieşit pe nările bărbatului. După ce a scos şi pe gură acel fum, a dat țeava mai departe.

Penultimul am tras eu şi amăreala fumului m-a făcut să tuşesc uşor.

Ce dracu se întâmpla cu mine de mi se părea că plutesc? Nu mai puteam să-mi controlez mintea.

Am început să ne balansăm bratele şi capul în toate direcțiile. Nu prea respectam ritmul, dar asta nu avea nici un fel de importanță. Mă simțeam excelent.

Muzica era, cu adevărat, excepțională. Am simțit nevoia să fac mişcări şi cu picioarele. Le aruncam în sus şi în lateral, mă lăsam în genunchi şi zvâcneam în picioare, fără să-mi pese că eram privit de un alt grup de femei semi-om, care-şi aşteptau rândul la distracție. Simțeam că fața îmi arde toată din cauza efortului şi picături mari de sudoare mi-au răcit spatele.

Ce bine era...

Când ne-am întors în zona noastră, se făcuse deja seară şi era aproape ora stingerii. Valsa mi-a aruncat doar o privire şi a plecat spre casa ei.

Eram obosit şi am adormit imediat ce m-am aşezat pe pat.

Visam? Apăruse iarăşi muntele, atrăgându-mă ca un magnet: "Vino!... Te aştept!... Vino!".

M-am trezit cu hotărârea ca noaptea următoare, cu sau fără Valsa, să plec.

Dar aş fi praferat să plec împreună cu ea.

Când am terminat munca la grupă, m-am dus la Valsa. A sosit câteva minute după mine şi nu a fost surprinsă că m-a găsit în fața uşii:

- M-am gândit că o să te văd în seara asta, a spus făcându-mi semn să o urmez în casă.

- Vreau să te întreb ceva, foarte serios, am spus aşezându-mă pe marginea patului.

M-a privit curioasă.

- Ce s-a întâmplat? Eşti încruntat... Nu-mi placi aşa.

- Valsa, hai să fugim din zonă.
- Ce să facem? Cum adică? Unde să fugim? Sunt obosită, nu am chef de fugă.
- N-ai înteles. Vreau să plec definitiv din oraş, departe, peste deşert. Te rog să vii cu mine.
- Eşti nebun! Clar? Eşti nebun... E o nebunie!
- Nu, nu e o nebunie. Avem şansa de a ne face o altă viață. Tie nu poate să-ți placă felul în care trăim, nu se poate să te mulțumeşti cu monotonia programului zilnic, neurmat de nici un fel de satisfacție.
- Ba am primit satisfacții. N-am fost să vedem luptele de gladiatoare? N-am dansat? Iar eu am dreptul să merg încă odată, poate la luptele de câini. ştii că nu merităm drepturi mai multe. Cum adică? Ce fel de drepturi? Nu avem tot ce ne dorim? Mâncare, apă, locuință, dreptul de a viziona jocurile speciale în Sectorul Galben, dreptul de a respira aerul şi de a călca pământul aflat în proprietatea galbenelor.
- Nu m-ai înteles. Eu tânjesc după o altfel de viață: libertatea de a face ce vreau, de a mă duce unde vreau, de a gândi orice, fără să fiu permanent speriat că nu respect Legea.
- Alec, te rog să-ți scoți din cap nebunia asta. Ce idei poți să ai? Ce liberate? Nu eşti LIBER să respecți Legea? şi... De fapt, oricine a plecat, a dispărut pentru totdeauna. E o nebunie!
- Tocmai faptul că nu mai ştim nimic despre cele plecate, sclave sau semi-oameni, dovedeşte că au reuşit sau au murit. În nici un caz nu au fost prinse, pentru că ni le-ar fi dat de exemplu, să ne sperie şi mai mult, aşa cum s-a întâmplat acum doi ani...
- Dar eu nu vreau să mor... încă. Dacă aş vrea, m-aş oferi gladiatoare şi aş avea o moarte frumoasă şi utilă.
- Şi dacă reuşim?
- Ce să reuşim? Unde să mergem? ştii ce este, sau dacă este ceva acolo unde se termină deşertul? şi dacă se termină undeva deşertul...
- Cred că ESTE ceva! Încă nu ştiu prea bine CE, dar ceva diferit TREBUIE să fie.
- Ştii că mai sunt oraşe, ştii că toate locurile în care este posibilă viața fac parte deja din domeniul galbenelor. De unde ți-a venit ideea că poate să fie şi ALTCEVA?
- Măcar mi-a rămas SPERANTA. Văd că tu nici măcar asta nu ai.
- Speranta să ce?
- Speranta să fie ALTFEL.
- Eşti nebun. Am terminat discuția.
Nici nu m-a urmărit cu privirea când am ieşit pe uşă.
Până la stingere, am dus rând pe rând, ca să nu fiu suspectat, buteliile şi mâncarea, în pivnița cu isvorul meu.
Mă întorsesem pentru ultima oară acasă. Nu mai aveam ce lua. Am aruncat o privire de adio şi am deschis uşa.

În partea cealaltă stătea Valsa, îmbrăcată cu o salopetă cenuşie, cu gluga pe cap şi mănuşile în mâini.

- Merg cu tine, a spus, zâmbind de parcă ar fi fost vinovată de ceva.

C A P I T O L U L 12

Lumina lunii era filtrată de o ceată uşoară.

Depăşisem ultimele blocuri şi eram aproape de sfârşitul plantatiilor. Tineam Steaua Polară spre umărul drept. Valsa mergea cu paşi hotărâti în stânga mea. Eu căram rezervele în sacoşa atârnată pe umeri, în spate, iar ea tinea câte un săculet în fiecare mână, ratia ei de stromac şi câteva obiecte de care nu a vrut să se dispenseze: un prosop, o salopetă de rezervă, o pereche de sandale, un cutit care nu tăia prea bine şi un pieptene cu câtiva dinti lipsă.

Căutam să păstrăm un ritm uniform. Undeva, pe aici, trebuia să fie un post de pază, dar supraveghetoarea galbenă şi cele două sau trei femei semi-om nu erau atente noaptea. Treaba lor era să nu lase sclavele care lucrau ziua la plantatii, să se depărteze prea mult, când plecau să-şi facă nevoile.

Galbenele ştiau că oricine fuge spre vest nu merită să fie urmărit întrucât pleacă la moarte?

Se lăsase răcoarea deşertului, dar noi trebuia să mergem continuu până la răsăritul soarelui. Dacă ne opream, înghetam şi eram terminati.

Luna înjumătătită ne privea cu un ochi viclean, ajutându-ne, cu uşoarele ei reflexe, să vedem pe unde călcăm. De parcă am fi putut călca şi pe altceva decât pe nisipul vălurit uşor de vânturile permanente.

Din când în când, aruncam câte o privire Valsei. Era în conditie fizică bună. Aveam toate motivele să sper că vom reuşi, că vom ajunge la muntele din visul meu.

Când soarele s-a ridicat mult deasupra orizontului, eram, practic, în mijlocul deşerului.

Ultimele urme ale civilizatiei se vedeau în depărtare, prin aerul tulbure. Ne-am oprit şi am săpat cu cutitele şi palmele o groapă în nisipul ce începea să frigă, până am ajuns la o portiune mai rece. Ne-am aşezat unul lângă altul, ne-am acoperit corpurile cu un cearşaf destrămat în unele locuri de vechime şi spălături şi ne-am odihnit aşteptând ca soarele să coboare spre asfintit. Uneori, destul de rar, sorbean câte o gură din butelia de plastix cu apă. Până spre seară, băusem aproape un sfert din continut. Oare ne va ajunge apa din cele patru butelii?

Am pornit mai departe. Un vânt cald ridica particole fine de nisip. Ne-am legat pe fată câte o cârpă.

Discul roşu al soarelui s-a ascuns în spatele unor dâmburi aflate departe, departe. Când vom ajunge acolo?

Ziua următoare am trecut pe lângă nişte case în ruină. Unele erau din piatră, altele din lemn. Nu mai existau nicăieri geamuri, totuşi am avut noroc să găsesc un ciob de sticlă destul de groasă. Mi-era foarte bun pentru tăiat diverse materiale, chiar şi pentru scorojit lemnul. L-am împachetat într-o bucată de cârpă din rezervele Valsei şi ne-am odihnit la umbră toată perioada toridă a zilei. Spre seară, aproape imediat după plecarea dintre ruine, am găsit două trupuri care, după urmele de îmbrăcăminte, păreau sclave. Erau la câtiva metri unul de altul, rămase aşa cum căzuseră. Acum erau acoperite pe jumătate cu nisip.

Avuseseră o singură butelie cu apă, care zăcea goală. Muriseră de sete.

Gândacii deşertului le găsiseră şi le înjumătătiseră corpurile. Mai erau şi acum câtiva bortoşi, care şi-au ridicat antenele lungi când ne-au simtit. Ne-am depărtat şi am văzut pe fata Valsei o expresie de scârbă. I-am simtit frica de o soartă identică şi i-am însuflat o stare de calm şi sigurantă. De unde atâta sigurantă?

Dâmburile din depărtare începuseră să se vadă mai bine în lumina soarelui aflat la asfintit. Mi-am dat seama că sunt acei munti despre care auzisem.

Ceva mai aproape, în fata lor, se vedea o portiune de deşert putin mai înaltă, cu pereti abrupti, străbătuti în câteva locuri de văi adânci.

Acolo trebuia să găsim apă, să ne refacem rezerva.

Am avut noroc să găsim urmele unei şosele, pe care ne-a fost mult mai uşor să înaintăm, cu toate găurile ce o forfecau.

Dimineata următoare, înainte să ne oprim, am găsit pe nisip nişte urme curioase, ca şi cum cineva ar fi greblat nisipul. Erau recente, întrucât vântul nu ajunsese încă să le şteargă. Ce putea fi?

Am evitat locul respectiv şi ne-am făcut culcuşul în altă parte.

Norocul ne-a venit de la un masiv gândac de nisip, roşu, care s-a apropiat scotând nişte sunete abia auzite. Zgomotul ne-a făcut să sărim în picioare şi atunci am văzut un grup enorm de lighioane, cred că erau câteva sute sau mii, care treceau la nici cincizeci de metri de noi. Erau ca nişte şobolani, dar mai scunzi, cu mai multe picioare pe fiecare parte a corpului plat, cu nişte cozi lungi şi două antene în vârful capului. Pe spate aveau două şiruri de solzi. Mergeau repede, spre o tintă aflată undeva, în spatele nostru. Ce ne-ar fi făcut dacă ne simteau?

Ne-am băgat cât am putut în groapă şi, atunci am văzut că enormul gândac se apropiase pe nisip de marginea ascunzişului nostru. Ce puteam să fac? M-am concentrat asupra lui şi l-am ridicat în aer câtiva centimetri. Dădea repede şi caraghios din picioruşe şi-şi mişca antenele cu viteză în toate directiile, dar nu mai avansa. Am

început să-l depărtez de noi. L-am scăpat când îl dusesem la peste zece metri. Am simtit că nu-l mai pot tine şi i-am dat drumul. A dispărut.

Valsa mă privea cu gura căscată.

- Ai văzut, Alec?

- Ce să văd?

- Ai văzut cum a zburat gândacul? Fără să dea din aripi?

- Da, am văzut. Curios, nu?

- N-am mai auzit de aşa ceva.

Nu vroiam încă să-i spun adevărul. Nu era momentul, cred.

Am hotărât să mergem toată dimineata, pentru a ne depărta de locurile prin care treceau scârbele alea de animale, sau ce or fi fost.

Lângă peretele stâncos al podişului, îngropate pe jumătate în nisip, se vedeau urmele unei constructii, din care rămăseseră în picioare doar câteva portiuni din pereti. Nu mai avea acoperiş.

Putin mai departe, între două dâmburi de nisip, se vedea o constructie pe patru roti. Avea acoperişul rupt, iar bucătile atârnau peste peretii fisurati. O uşă metalică se tinea într-o singură balama.

Cauciucul de pe rotile destul de mari era desprins în fâşii.

Ne-am apropiat de uşă, călcând cu grijă pe nisipul fin, în care picioarele ni se înfundau până la aproape la glezne. Cele două trepte din fata uşii erau rupte şi atacate de un strat gros de rugină. Înăuntru se vedeau câteva lucruri acoperite cu nisip

Am încercat cu piciorul drept stabilitatea podelei şi am făcut un pas. Mă tinea destul de bine. Am ajutat-o şi pe Valsa să intre şi ne-am apucat să aruncăm nisipul afară, cu palmele făcute căuş.

- Ia uite! a strigat Valsa trăgând ceva din nisip.

- Ce-ai găsit?

- Haine! Am găsit haine...

Valsa a scuturat pe uşă obiectele şi a râs fericită: găsise o bluză roşie cu o mânecă desprinsă din umăr, o robă subtire de un model aiurit, scurtă şi cu partea de sub gât lipsă, precum şi ceva care semăna cu o salopetă, dar era din două bucăti, bluza şi pantalonii separati. Putin cam putrezite...

În dreapta, am curătat nisipul de pe un platou şi am găsit un ciocan şi două cutite ruginite, un pahar din sticlă, o adevărată avere şi jos, aproape complet îngropate în nisip, două sticle dreptunghiulare, pline cu un lichid maroniu. Aveau etichetele aproape şterse. Pe una din ele de mai putea citi ".hisk.".

Oare era ceva bun, după cine ştie câti ani de zăcut în deşert, sau era o băutură otrăvitoare?

Erau astupate cu nişte dopuri îmbrăcate cu o folie sclipitoare.

Jos, în nisip, am găsit o şurubelnită, cu care am desprins dopul. Am mirosit lichidul: o senzatie de greată m-a cuprins când am simtit izul de ploşnite storcite şi am aruncat ambele sticle pe uşa.

Valsa îşi scosese salopeta de pe ea şi se îmbrăcase cu hainele găsite.

Arăta curios, nu eram învătat s-o văd îmbrăcată aşa. Semăna cu femeile din pozele pe care le văzusem în reviste, de dinainte de Explozie. Aducea, chiar, cu femeia din tabloul Rozei.

Am rămas aici până seara, când ne-am hotărât să pornim de-a lungul văii ce se pierdea între peretii aproape verticali, la nici un kilometru depărtare.

Valsa îşi strânsese în sacoşă un maldăr de obiecte de îmbrăcăminte, iar eu nu luasem decât ciocanul, cutitele, paharul şi şurubelnita.

Primele plante verzi au apărut după ce parcursesem pe fundul secat al văii cam doi, trei kilometri în amonte. Abia le vedeam, întrucât lumina lunii era blocată de peretii înalti. Erau nişte boschete, întâi rare şi pipernicite, apoi mai dese şi cu frunze late.

Nu mai aveam apă decât pentru ojumătate de zi, zi care deja urma să îşi arate zorile. Apoi urma moartea...

Valsa avea fata înroşită de soare şi de vânt. Cred că şi eu eram la fel.

Ultimele două sfere de stromac le-am împărtit ca să sărbătorim terminarea deşertului. Dacă nu găseam ceva comestibil şi apă, eram morti.

Nu foarte departe, deasupra noastră, am văzut nişte copaci. Solul începea să fie acoperit de o multime de plante, mai mici sau mai mari. În aer zburau gângănii minuscule şi rapide.

Ajunsesem pe platoul podişului, iar terenul continua să se înalte spre muntii care se vedeau deja aproape.

Undeva, pe aici, exista apă. O simteam.

Am găsit pârâul la câteva sute de metri după primii copaci. Curgea, într-un firicel subtire, spre sud.

Am băut şi ne-am refăcut rezerva de apă.

Avea un gust total deosebit de cea cu care eram obişnuit. Diferea chiar şi de apa din izvorul lui Moma.

Rămânea să găsim ceva de mâncare, nişte ierburi sau fructe.

Ceva a trecut în zbor rapid pe deasupra noastră, speriindu-ne. Valsa s-a lăsat în jos. Apoi am văzut pasărea pe creanga unui copac, ciugulind ceva. Nu aveam arc şi săgeti. S-a depărtat dând din aripi. Lumea asta era dinainte de Explozie?

Am pornit de-a lungul pârâului spre sud.

MERGEAM SPRE SUD, DUPĂ ŞAPTE ZILE DE MERS SPRE VEST, cum ştiusem că o să trebuiască, dar o făcusem inconştient.

Urcam şi coboram. Lăsam pârâul când într-o parte, când în alta, căutând ceva bun de mâncare.

Din când în când încercam gustul unor tulpini sau rădăcini. Unele erau foarte amare, dar am găsit şi câteva care puteau fi mâncate. Într-un copac cu ramurile mai lăsate, erau nişte fructe mici, verzi, cu un gust acrişor şi care străpezeau dintii. În altul atârnau câteva fructe maronii, cu învelişul tare, dar cu o substantă dulceagă în interior.

Ne-am făcut şi provizii.

Una din sandalele Valsei se rupsese la o baretă. Deoarece nu a vrut să o arunce şi să folosească perechea de rezervă, am reparat-o cu o tulpină solidă, dar care o rodea în timpul mersului. A trebuit să frec nodurile cu o piatră până le-am nivelat şi înmuiat.

De când depăşisem deşertul, o simteam fericită. Pentru mine nu era o noutate, ştiusem că aşa va fi.

- Alec, oare vom putea avea copii? Te rog să îmi răspunzi cinstit la o întrebare: pe tine te-au sterilizat?

- Nu. Dar pe tine?

- Eram trecută pe listă, dar nu-mi venise încă rândul.

- Iti dai seama că noi doi putem da naştere unei civilizatii de semi-oameni rupti din mediul Oraşelor Galbene?

- Pentru început trebuie să învătăm traiul în mediul ostil de aici. Vezi ce mult te chinui doar ca să faci un foc: fundul ăsta de pahar cu care focalizăm razele soarelui... şi mâncarea...

- Mie nu mi se pare că aici ar fi un mediu mai ostil decât în Oraşul Galben. şi, mai ales, suntem de capul nostru. O să învătăm din ce în ce mai multe lucruri utile. Pe măsură ce ne lovim de nevoi, vom vedea şi cum să le depăşim. O să fie bine, ai să vezi. ştii, Valsa, am o încredere formidabilă că o să reuşim.

Ne-am petrecut noaptea la rădăcina unui copac, între tufişuri. Eram sot şi sotie, bărbat şi femeie, plus şi minus...

Dimineata m-am simtit de parcă trăiam o altă viată.

Râuletul pe malul căruia mergeam începea să se lătească. Deja avea peste doi metri în unele locuri. Păstra, în general, directia spre sud. Din când în când, treceam de pe un mal pe altul, pentru a evita tufişurile tot mai dese.

La un moment dat, am văzut cu surprindere nişte urme pe malul nămolos şi crengi rupte. Cineva trecuse de curând pe acolo. Ne-am oprit şi am privit urmele rotunde.

- Se pare că aici trăiesc animale mai mari, a spus Valsa. Oare or fi periculoase?

- Cred că urma este destul de veche. Uite, marginile sunt desprinse.

- Dar crenguta asta pare ruptă foarte recent. E încă umedă.

Ce animal fusese acesta? După dimensiunea şi adâncimea urmelor de pe malul apei, părea destul de mare şi greu.

În fată, printre copaci, se vedea un deal cu vegetatie rară, iar sus de tot, aruncate aiurea, câteva stânci cenuşii. Nu ştiu ce mi-a atras atentia într-acolo, dar în momentul când priveam, a apărut în spatele unei stânci un cap de om. Îl vedeam foarte clar: era un semi-om, cu păr pe cap, cu foarte mult păr pe cap. În câteva clipe a apărut cu tot corpul pe culme şi s-a oprit. Aştepta ceva, sau pe cineva.

Avea o minte simplă. Se gândea că trebuie să coboare pentru a bea apă din râu.

Am simtit-o pe Valsa că se apropie şi se agată de bratul meu:

- Cine e acolo? a şoptit.

- Cred că este un semi-om dar nu desluşesc dacă este bărbat sau femeie. După mărimea părului trebuie să fie femeie.

- Animalul pe care este urcată se numeşte cal?

- Da. Am văzut în reviste vechi aşa ceva. Nu ştiam că mai există în realitate.

- Să ne ascundem, să nu ne vadă.

- N-are cum. Suntem acoperiti de pădure şi soarele bate dinspre noi spre ea. N-are cum să ne vadă.

- Dar dacă vine încoace?

- O să ne ascundem, sau o să stăm de vorbă cu ea... Inspiratie de moment.

- Dacă e una, pot fi mai multe.

- Există un Oraş Galben pe aici?

- N-am auzit să fie prin părtile astea. Oraşele Galbene sunt spre nord şi est.

- Oricum, du-te în spatele tufişurilor de acolo şi ascunde-te. Eu o urmăresc şi văd ce trebuie să fac...

- Să nu mă laşi singură. Mi-e frică. Ai grijă... Tu m-ai adus aici, răspunzi de viata mea.

- Fii liniştită, Valsa, nu se va întâmpla nimic.

O simteam speriată. Unde era femeia semi-om care se obişnuise să comande bărbatilor şi să-i considere mai putin importanti decât excrementele?

Am condus-o în pădure şi m-am întors pe malul râului.

Am fost sigur că arătarea este o femeie semi-om. A privit în spate şi apoi a început să-şi îndemne calul să coboare dealul de-a dreptul.

Erau deja aproape la jumătatea lui, când pe culme au apărut încă două femei semi-om călare. De data asta cred că era periculos. Cu o persoană m-aş fi descurcat prin influentă mintală, dar cu mai multe în acelaşi timp, nu încercasem niciodată şi nu ştiam dacă aş fi avut vreo şansă. Era timpul să mă ascund şi eu până treceau.

şi soarele ăsta care nu mai apunea odată...

Prin frunziş am văzut cum primul cal coteşte în directia râului şi se opreşte la mal, începând să bea apă. Femeia a sărit jos şi a sorbit şi ea, îndelung, din apa limpede, apoi s-a aşezat pe malul râului, întinsă pe spate şi cu mâinile sub ceafă. În câteva minute au coborât şi celelalte două femei şi, după ce au băut apă, s-au întins lângă ea. Caii păşteau iarbă. Pe sub zdrentele cu care erau îmbrăcate se vedeau sânii mari şi plati.

Speram să plece repede, să nu amortim în pozitia în care stăteam nemişcati. Nu erau la mai mult de 20-30 de metri. Am dat uşor câteva frunze de-o parte şi m-am concentrat asupra mintii femeii mai apropiate.

- Mendez a zis să ne întoarcem repede, după ce adăpăm caii. Vrea să ne explice cum vom ataca la noapte.

- Pe cine atacăm azi? a întrebat altă femeie.

- Satul lui şarpe. Ne trebuie carne proaspăta, că aia de acum trei săptămâni s-a împutit din vina lui Santos.

- Ştiu, a spus cea de-a treia. Santos, cât e el de aerian, a uitat să dea sare peste cei doi copii. Aveti săgeti destule?

- Am, că am muncit toată familia, inclusiv fratele meu cel mic. Tu ti-ai reparat arcul?

- Nu l-am reparat pe ăla rupt, mi-am făcut altul. Trage destul de bine, dar nu la mare distantă.

- Al meu, a spus a treia, şi-a făcut un arc gros cât bratul şi trage foarte departe. A străpuns un copac de la o sută de paşi.

- Sigur, tu tot timpul trebuie să te lauzi "cu al tău". Nimeni nu e ca el. Dar nu uita că "bărbatul meu" l-a învins în luptă acum o lună.

Am simtit o furie copleşitoare la cealaltă femeie. Parcă i se întunecaseră mintile. A sărit în picioare şi a tras un picior în capul celeilalte. A treia s-a rostogolit între ele, dar a primit un cot în fată, căzând în genunchi.

Sângele i-a tâşnit din nas.

Vorbeau despre bărbati care se luptă? Curios... sau n-am înteles bine.

Bărbati care se luptă...

Şi-au mai dat câteva lovituri, după care s-au aşezat iarăşi pe iarbă, de parcă nu se întâmplase nimic. Furia le dispăruse la toate trei din minte.

- Pedro o să fie multumit că ti-am dat sângele. Nu poate să te sufere.

- O să-i spun lui Alfonso ce mi-ai făcut şi o să te pedepsească.

- Aiurea! Mendez o să-mi tină partea, că acum două zile m-a regulat şi a fost multumit.

- Şi eu o să mă duc la noapte la el. Să vedem ce o să zici?

- Ce-o să zic eu, nu contează. Dar ce-o să zică Maria?

- De proastă ce e, Mendez nu s-a mai atins de ea. Acum degeaba e geloasă, că îi dă Mendez o mamă de bătaie pe fundul ăla gras, de i-l face fripturică.

Toate trei au izbucnit în râs.

- Mă duc să fac pipi, a spus una din ele.

S-a ridicat şi a venit în directia unde ne ascunsesem noi. S-a oprit la rădăcina unui copac, pe malul râului şi s-a aşezat pe

vine.

Deodată, a privit în directia noastră şi a strigat:

- Fetelor, veniti repede! Mi se pare ca vad urme de mistret!

Treaba se complica. Celelalte două s-au apropiat în fugă şi au privit cu atentie malul nămolos.

- Hai să căutăm urmele şi pe partea cealaltă a râului.

Chiar că era grav. Cum puteam să le determin să nu se apropie de noi?

- Hai mai bine în sat, să trimitem pe altcineva să caute, a spus una din ele, la sugestia mea.

- Ce, sunt proastă? Eu le-am găsit, eu îl vânez.

Mi-am fortat gândurile pentru a o face să se întoarcă, dar, între timp, cea de-a

treia a sărit prin apă până aproape de
noi.
Nu reuşisem să le controlez pe toate trei în acelaşi timp.

Satul era format din mai multe case dărăpănate din lemn şi o clădire mai mare, din cărămidă, aflată chiar în centrul aşezării.

Deasupra uşii avea o firmă uzată pe care, cu greutate se putea citi "HACIENDA MENDEZ".

Cred că în piată se strânsese toată suflarea aşezării: vreo 40 - 50 de bărbati, femei şi copii semi-oameni, patru sau cinci câini jigăriti care ne lătrau de mama focului şi câtiva cai care erau legati de nişte bete înfipte în pământ. Câtiva dintre bărbati aveau în umână arcuri.

Nu opusesem nici un fel de rezistentă când ne descoperiseră. Ne prinseseră mâinile cu o sfoară şi ne târâseră, legati cu o frânghie lungă de una din şei, în spatele cailor, peste deal. Sfoară, frânghie, cai, arcuri... Ce de averi se găseau răspândite prin locurile astea...

Satul era aşezat într-un crâng, nu departe, pe marginea râului.

De jur împrejurul caselor era ridica un gard înalt, singura intrare fiind o poartă care scârtâia din balamalele neunse şi care fusese închisă în urma noastră, imediat ce fuseserăm împinşi în interiorul îngrăditurii.

Semi-oamenii formaseră un cerc în jurul nostru, iar un bărbat semi-om, voinic, cu părul foarte negru şi tenul întunecat, cum nu mai văzusem niciodată, se protăpise în fata mea, aruncând dese priviri sfredelitoare înspre Valsa.

- Cine dracu sunteti voi? a întrebat într-o limbă care nu era anglică, dar pe care o intelegeam fără să o cunosc.

- Am fugit din Oraşul Galben numărul 8, am spus în anglică.

- Ce oraş galben?

Era curios că eu intelegeam limba lui, iar el o intelegea pe a mea. M-a străfulgerat gândul că, de fapt, eu citesc gândurile lui şi le traduc instantaneu, la fel întâmplându-se şi în sens invers, când eu îi induc gândurile mele în limba lui.

- Te-am întrebat unde este oraşul ăsta!

- E departe, în est.

- Nu se poate, departe în est este oceanul. Doar în nord şi sud este pământ.

- Noi am venit dinspre nord, după ce trecusem deşertul de la est la vest.

- Mă, tu minti! a exclamat huiduma şi a ridicat mâna ca un baros, încercând să mă lovească în creştet. Nimeni nu poate traversa deşertul Mă, tu minti!

I-am blocat mişcarea, actionând rapid asupra creierului. A scos un urlet şi şi-a pipăit pumnul pe care i-l oprisem deasupra capului meu. M-a privit cu surprindere şi a

vrut să mă lovească cu cealaltă mână. L-am blocat din nou, fără nici o greutate.

Avea o minte permisibilă, uşor de condus.

O rumoare s-a urcat din rândul celorlalti semi-oameni. Simteam că sunt nelămuriti, cum de reuşisem să nu fiu făcut una cu pământul.

Valsa înlemnise lângă mine.

- Dă-mi mie femeia ta şi te las în viată, a spus huiduma. Eşti singurul care n-ai murit din pumnul meu şi nu înteleg cum ai făcut, dar te iert dacă-mi dai femeia ta. Îti promit că n-o s-o mănânc până nu mă satur de tâtele şi curul ei.

- Femeia e a mea, n-o dau nimănui. Să fim înteleşi. Eu nu vreau să mă lupt cu tine, dar nici nu te las să mă loveşti. Vrem doar nişte mâncare şi plecăm mai departe.

- Mâncare? a râs malacul. Mâncarea sunteti voi. N-o să mai trebuiască să plecăm mâine la vânătoare în satul vecin. V-am găsit pe voi, o să ne ajungeti pentru câteva zile. Ha, ha, ha... şi femeia tot o să ti-o iau, după ce o să te mâncăm pe tine. Abia pe urmă, când o să mă plictisesc, o s-o mâncăm şi pe ea. Duceti-i la închisoare, a spus întorcându-se spre ceilalti.

Nu m-am opus când ne-au condus într-o încăpere a "Haciendei", în care nu era nici urmă de mobilă. Într-un colt se înălta un maldăr de mizerie. Ne-am aşezat pe jos şi Valsa a început să plângă cu capul pe genunchi. Am mângâiat-o uşor şi i-am indus gânduri liniştitoare.

- Nu-ti face griji, o să scăpăm, i-am spus în şoaptă. O să vezi c-o să reuşim. Iti promit.

Afară se făcuse noapte.

Am simtit că în partea cealaltă a uşii este cineva. Am identificat una din femeile care ne găsiseră, cea care vroia să se ducă în noaptea asta la Mendez. Îi stricasem aranjamentele. Poate era o idee...

I-am intrat în minte uşor, o minte foarte simplă, de nivelul sclavelor.

- "Trebuie să-i ajut pe bărbatul şi femeia asta să fugă", am făcut-o să gândească. "Altfel îl pierd pe Mendez... Să le dau şi ceva de mâncare la ei, apă şi un arc. Le fur de la Maria..."

A plecat cu paşi uşori şi a revenit peste câteva minute, tot atât de ferită. A ridicat foraibărul de la uşă şi a intrat încet.

- Nu faceti zgomot, a spus în surdină, vreau să vă ajut. Vreti să plecati?

- Da, i-am răspuns. Dar ne trebuie nişte mâncare...

Valsa o privea cu groază în priviri. I-am transmis îndemnul să se calmeze.

- Plecati, uite, vă dau şi un arc cu patru săgeti. Nu am găsit mai multe, dar vă faceti altele pe drum. Uite, luati şi rucsacul. V-am pus câtiva cartofi şi morcovi. Unul din cutitele voastre este înăuntru. Plecati, repede, că acum toti dorm. Hai!

C A P I T O L U L 13

Amândoi eram uzi leoarcă. Ne scosesem sandalele, să nu le distrugă apa şi mersesem toată noaptea prin mijlocul râului, pentru a nu lăsa urme. Din această cauză, ne-am rănit în câteva locuri tălpile de bolovanii şi pietrele din apă. Mai şi alunecam din când în când, căzând în apa destul de rece. Valsa a strănutat de câteva ori.

Am ieşit pe mal când a început să se lumineze de ziuă. În dreapta era un deal cu ceva vegetatie, aşa că ne-am adăpostit între două boschete, ne-am scos hainele şi le-am pus la uscat pe crengute, apoi am tras un somn bun, la umbră. Când m-am trezit, soarele era trecut de amiază.

Valsa dormea ca un copil, cu capul pe mâna stângă. Era frumoasă.

Tinea gura uşor întredeschisă şi i se vedea vârful rozaliu al limbii.

Mi-am ridicat capul deasupra frunzelor. În jur era linişte.

Verde cât cuprinzi cu ochii. Jos, în vale, strălucea râul.

Am simtit cu putere chemarea "cristalului" din peşteră. Trebuia să urc dealul, sus, cât mai sus.

Mai erau câteva portiuni dificile. Valsa gâfâia la doi, trei metri în spatele meu. Am aşteptat-o şi i-am întins mâna, ajutând-o să urce pe cornişa destul de mică. În spate, jos, jos de tot, se vedeau dealurile şi, departe, ca într-o ceată, câmpia de pe care pornisem.

Apoi trecusem foarte greu printr-o pădure deasă, rupându-ne în mai multe locuri hainele, agătate de crengi ascutite.

Amândoi arătam într-un hal fără de hal. Valsa încetase să mă mai întrebe ce rost avea să urcăm tot timpul. Chiar dacă mi-era milă de ea, de oboseala ei, nu puteam s-o ajut cu nimic. Nu prea ne lăudam, nici unul din noi, cu o conditie fizică deosebită, datorită foamei care ne dădea târcoale tot timpul.

Nu mai mâncasem de mult pe săturate, de când nu mai aveam stromac. Încă nu mă dumirisem cum de reuşea o bucătică de stromac să ne taie pofta de mâncare pentru vreme îndelungată. Mi-era dor de stromac...

Un vânt rece vâjâia în rafale. Din locul în care ne oprisem, nu puteam vedea vârful muntelui.

Deasupra noastră se îngrămădeau stânci cenuşii. Ici, colo, cîteva fire de iarbă şi nişte plante micute tâşneau printre bolovani.

Simteam că nu mai este mult până la peşteră.

- Nu mai pot, Alec. Mi-e frig, mi-e foame, sunt obosită. Mai mergem mult? Să ne oprim aici. Ajunge pentru azi.

- Hai putin mai sus, uite, acolo unde se vede o adâncitură. Ne va feri de vânt. Te rog, încearcă.

- Spui că trebuie să ajungem la o peşteră. Unde e? Ce vom face acolo? Găsim ceva de mâncare?

- Sunt convins că va fi bine. Mai rezistă putin şi ne odihnim până mâine. Te iubesc...

- şi eu te iubesc...

Am mai urcat câteva minute şi ne-am băgat între doi pereti, pe un fel de platformă teşită în carnea muntelui.

Aici nu se mai simtea vântul, dar era tot atât de frig. Pe jos crescuse un strat de muşchi destul de gros. Deasupra se vedea o bucată de cer albastru. Am luat-o pe Valsa în brate şi a adormit imediat.

Căutam cu gândul locul în care era peştera în care trebuia să ajungem. Am parcurs suprafata muntelui de jur împrejurul nostru şi am găsit-o la nici zece metri mai sus. Am observat o crăpătură în peretele stâncos. Dacă nu aş fi ştiut ce caut şi dacă nu m-ar fi atras acel loc, nu aş fi bănuit niciodată că acolo poate fi o peşteră.

Ce să fac? S-o scol pe Valsa şi să urcăm acum până acolo? Sau o las să doarmă cât doreşte? Dacă se făcea noapte?

Am încercat să intru în mintea ei. Era liniştită şi respira regulat. Nu visa nimic? Sau nu eram în stare să identific visele? Era o temă de analizat.

Se făcea din ce în ce mai frig şi nu aveam nici un fel de uscături ca să aprind un foc.

Am lăsat-o încă putin să doarmă şi abia pe urmă am trezit-o mângâind-o:

- Valsa, hai, că peştera este foarte aproape. În câteva minute ajungem.

A deschis ochii. Avea o privire tulbure, dar şi-a revenit după câteva secunde. Am ajutat-o să se ridice.

În mai putin de zece minute eram în fata unei crăpături cu o lătime de 30-40 cm.

Mi-am strecurat capul înăuntru, dar era o beznă totală. Am intrat pipăind cu piciorul: terenul era plat şi tare. Am întins mâinile şi am identificat un culoar ce se afunda în beznă. După câtiva paşi m-am lovit de un perete.

Peştera pe care o căutasem atât, era altceva decât văzusem în minte.

M-am întors afară. Nu avansasem decât doi, trei, metri în interior. Ce aveam de făcut acum? Cum îi voi explica Valsei inutilitatea cătărării până aici? Cel putin aveam unde să dormim la noapte.

M-am trezit în beznă. Prin crăpătură se vedeau câteva stele. Era noapte.

Valsa dormea cu capul pe mâna mea stângă.

Mica peşteră s-a luminat uşor, cu o tentă albastră. Vedeam peretii roşi de timp, cu urme gri şi verzi. Mucegai. De unde venea lumina? Peretele care astupa fundul peşterii a căpătat o nuantă albăstruie şi parcă devenea transparent. Apoi culoarea a trecut în roşu şi undeva, în spatele lui, am văzut o formă, la început nedefinită, apoi din ce în ce mai clară: un piedestal pe care stătea o sferă strălucitoare. Raze roşii ieşeau din diverse puncte, formând un evantai care-şi schimba forma într-un ritm aleatoriu.

Mi-am scos uşor mâna de sub capul Valsei şi m-am dus, ca în transă, spre perete. Am întins mâna dreaptă şi mâna mi-a trecut prin peretele peşterii ca prin aer.

Am păşit în partea cealaltă fără nici o greutate. Era o încăpere destul de mică şi putin mai înaltă decât mine. Aerul avea un miros plăcut. Nu era nici cald, nici rece. În spatele meu, peretele arăta tot atât de solid ca orice altă stâncă.

M-a copleşit impulsul de a mă apropia de sferă şi de a mă aşeza în genunchi în fata ei.

Capul mi-era la acelaşi nivel cu forma luminoasă. Avea mărimea unui cap de om. Părea transparentă, ca un "cristal".

Am simtit că îmi atrage mintea, că îmi subjugă gândurile. Eram total la dispozitia sferei.

Nu ştiu cât timp a trecut. Poate secunde, poate zile sau ani.

Nu mai existam. Eram una cu sfera. Deodată, am văzut apărând o ceată, din care s-a desprins un chip şi apoi, corpul bărbatului semi-om. Mă privea cu o senzatie de fericire nemăsurată.

Era înalt, mai înalt ca toti oamenii pe care-i ştiam. Avea părul blond şi des strâns cu o panglică aurie de-a lungul fruntii late. Era înodată la ceafă, iar capetele îi atârnau pe umeri. Între sprâncene, sub bentită, avea un semn rotund, de o culoare închisă, ca o vânătaie. Ochii albaştri iradiau bunătate, iar gura, uşor întredeschisă, lăsa să se vadă un şir de dinti extrem de albi. Avea fata curată, fără nici o urmă de păr. Ca îmbrăcăminte purta o robă argintie, lungă şi largă, care-i acoperea doar umărul stâng, trecând pe sub bratul drept, lăsat liber. În picioare avea nişte sandale aurii, cu vârfurile ascutite şi arcuite în sus.

M-a căutat cu privirea şi, când m-a găsit, fata i s-a luminat.

- Te salut, omule! am auzit o voce clară.

Mai bine zis, am înteles gândul arătării. Nu vorbea, gura nu i se deschisese. Îmi transmitea mintal cuvintele.

Întelegeam perfect limba pe care o vorbea, cu toate că şi de data asta, ştiam că nu este anglica.

Rămăsesem nemişcat. "Cine poate fi?" am gândit.

- Te înteleg foarte bine, omule din viitor. Gândurile tale ajung la mine instantaneu. Sunt părinte al civilizatiei atlante, din negura istoriei tale. Am reuşit să

luăm legătura cu tine, cu mare greutate. Eşti ultima, ULTIMA noastră sperantă. Te rog să mă asculti, să nu întrerupi legătura.

- Cum să întrerup legătura?

- Continuă să-mi priveşti imaginea. Lasă-te condus de cristalul din fata ta. O să încerc să te aduc în lumea şi timpul nostru... Rămâi acolo unde eşti şi concentrează-te asupra imaginii mele. Priveşte-mă între sprâncene, cu atentie maximă, acolo unde vezi un disc de altă culoare decât pielea. TE ROG, FĂ ASTA!

Parcă nu mai aveam vointă. Mi-am atintit privirea asupra micutului semn dintre ochii bărbatului.

Deodată am simtit că sunt absorbit de acea pată, că mă fac din ce în ce mai mic şi mă soarbe în ea. Nu mai aveam trup.

Eram într-o sală mare, mărginită de coloane înalte, de un alb strălucitor. În jurul meu era un cerc format din mai multi bărbati, îmbrăcati asemănător celui cu care comunicasem.

Mă priveau zâmbitori.

Unul singur avea părul de un alb mat, ceilalti erau blonzi sau şateni. Am început să-mi simt corpul şi greutatea.

Bărbatii s-au apropiat încet de mine şi au început să mă pipăie. Am avut un gest de frică.

Ce s-o fi întâmplat cu Valsa?

- Lăsati-l în pace, a spus o voce în spatele meu. Nu-ti face probleme, femeia care era cu tine doarme liniştită.

M-am întors şi l-am privit în ochi pe cel cu care luasem legătura anterior. Stătea lângă un piedestal pe care era o sferă de cristal, identică cu cea din peşteră.

- Cine sunteti? am întrebat.

- Suntem Marele Consiliu al Părintilor Atlantidei, iar tu eşti unica şi ultima noastră sperantă.

Visam. Sigur, visam. Dar ce vis interesant...

Atlantida? Ce însemna asta?

- Te afli cu peste douăsprezece mii de ani în urmă fată de clipa când te-ai născut. Nu te speria, a spus bărbatul văzându-mi tresărirea, n-ai înebunit, eşti în toate mintile. Cristalul te-a identificat şi a stabilit că ai calitătile mintale necesare ca să putem intra în legătură. Te rog să fii de acord, mai întâi, să te speli şi să mănânci ceva, apoi vom sta de vorbă pe îndelete. ştiu că eşti lihnit de foame...

Ceilalti unsprezece bărbati s-au depărtat şi au dispărut fiecare în spatele câte unei coloane. Am rămas singuri. Când s-o trezi, Valsa o să moară de frică.

- Îti repet: fii liniştit în ce o priveşte pe femeia ta. Nu putem încerca să o

aducem şi pe ea aici. Credem că ea nu poate călători în timp, ca tine, dar nu va şti nimic. Pentru ea, clipele trec altfel decât pentru noi. Să mergem, a spus făcându-mi semn să-l urmez.

Ne-am îndreptat spre o coloană diferită la culoare de celelalte, cu o uşoară tentă de roz şi, parcă, ceva mai groasă.

- Urmează-mă, a spus bărbatul şi a pătruns în substanta coloanei.

Am făcut pasul şi am intrat într-o ceată rozalie.

Imediat m-am pomenit într-o piată, mărginită în cerc de case impozante, cu câte două sau trei etaje.

Deasupra, în locul acoperişului, aveau nişte terase pe care se vedeau vârfurile unor plante verzi şi roşii.

Fatadele erau tencuite cu alb, având din loc în loc, desene reprezentând şerpi încolăciti, în majoritate sub formă de spirală, sau cercuri secante, de diverse culori.

Câteva străzi porneau radial, formate din alte şi alte case extrem de frumoase.

Cerul era senin şi o atmosferă plăcută, călduţă şi umedă, mă înconjura.

Pe jos erau plăci de piatră şlefuită perfect, care formau desene geometrice: cercuri, pătrate, dreptunghiuri, romburi.

Bărbati, femei şi câtiva copii, toti îmbrăcati cu robe divers colorate şi cu capul neacoperit, treceau pe lângă noi în toate directiile.

Chiar sub picioarele mele, în centrul pietei, era un cerc, în interiorul căruia fusese pictat un peşte enorm, de culoare albă.

- E omul delfin, prietenul nostru, a spus bărbatul. Să mergem.

A plecat cu paşi lenti spre dreapta, urcând scările din piatră albă de la una din case. L-am urmat.

Nu simteam nici un fel de frică. Parcă eram la mine acasă.

În spatele uşii de metal galben, era o sală spatioasă. În mijloc se găsea o masă din piatră, iar în jurul ei erau aşezate trei paturi înalte.

Picioarele sculptate reprezentau ceva, jumătatea superioară om, cealaltă jumătate, peşte, iar ochii mari ai figurilor mă atrăgeau cu o putere stranie, de parcă erau vii.

Mici sfere atârnate de tavan aruncau o lumină odihnitoare uşor asemănătoare cu lumina electrică a becurilor din Oraşul Galben.

De undeva au apărut trei femei albe, de o frumusete desăvârşită, aproape goale.

Purtau doar, în jurul şoldurilor, nişte eşarfe aurii, de care atârnau o multime de ciucuri lungi până aproape de pământ. În picioare aveau sandale aurii cu vârful ascutit curbat în sus. Pe cap, părul blond era ridicat în formă de turn, cu nişte cerculete aurii la distante egale.

Două din ele aveau în mâini câte o tavă cu farfurii din aur, iar cea de-a treia ducea un vas înalt, cu două toarte la partea superioară şi fundul conic.

La îndemnul bărbatului m-am suit pe unul din paturi. Femeile au pus tăvile pe masă, iar cea care ducea vasul l-a aşezat într-un suport rotund şi au dispărut.

- Mă numesc Tzeo şi sunt Primul Părinte al Atlantidei. Vreau să-ti multumesc că existi, că ai apărut în fine, după atâta aşteptare.

- Nu înteleg... Ce aparitie, ce aşteptare?

- Am să-ti explic. Nu ne grăbeşte nimeni. Avem timp... Încă.

Mi-a făcut semn să servesc ceva din farfuriile de pe masă. Erau nişte mâncăruri cum nu mai văzusem niciodată: păsări întregi, cu pene colorate tipător, peşti mai mici şi mai mari, într-o gelatină cu irizatii aurii, ouă cu coaja pictată în diverse culori. şi multe fructe, cele mai multe necunoscute pentru mine.

Una dintre femei s-a întors cu două cupe transparente, dintr-un material cu irizatii verzui. Le-a pus pe masă şi le-a umplut cu o licoare de o nuantă cafenie din vasul cu fund conic, apoi s-a retras cu spatele.

Femeile din lumea asta erau sclave?

- Nu, nu sunt sclave, mi-a răspuns Tzeo la gândul meu. Doar galbenii sunt sclavi. Femeile albe sunt egale bărbatilor, dar sarcina lor este să-şi dovedească toată priceperea pentru a ne servi.

Galbeni sclavi? Se întorsese lumea pe dos? Atunci negri ce mai erau?

- Am să-ti explic totul. Mănâncă, bea, odihneşte-te.

Lângă masă au apărut alte două femei, având ca îmbrăcăminte doar o multime de brătări pe mâini şi picioare, coliere strălucitoare atârnate de gât şi la mijloc. Au început să danseze cu mişcări unduitoare, după o muzică curioasă, fremătătoare, care ne învăluia de niciunde.

Pe tavan era pictat în culori întunecate un şarpe enorm, gros şi lung. Din gură îi ieşeau trei limbi ca de foc, iar pe spate i se lăteau două aripi cu nervuri.

- După cum ti-am spus, lumea noastră se numeşte Atlantida. S-ar putea să nu fi auzit niciodată de noi, dar suntem prima societate omenească evoluată pe această planetă, pe care noi o numim Geea. Oraşul în care ne găsim, capitala lumii, se numeşte Atlantis şi este primul oraş construit de către înaintaşii noştri.

A făcut o pauză ca să bea din lichidul cu aromă puternică, ametitoare. Am băut şi eu. Avea un gust dulceag.

- Planeta noastră de baştină, de unde am fugit cu mai multe milenii în urmă, datorită amenintării whronilor, se numea Atlantis. Lumea whronilor, aflată într-un sistem solar aflat la distantă destul de mică de al nostru, devenea din ce în ce mai greu de locuit, datorită deselor eruptii vulcanice şi a ploilor sulfuroase, astfel că ei au vrut să se mute în locul nostru, exterminându-ne.

Cu mult timp înainte descoperisem această planetă, pe care am numit-o Geea. Părintele Iehov ne-a comunicat caracteristicile şi, după ce i-am modificat dimensiunile şi clima, ca să o facem cât mai pretabilă vietii, a întemeiat aici o colonie.

- I-ati modificat dimensiunile?

- Da. Nu a fost foarte greu. Aveam un vechi satelit artificial, pe care l-am trimis într-un timp anterior cu mai multe milioane de ani, spre Geea, cu un unghi şi o viteză riguros calculate. A lovit tangential planeta şi a smuls o parte dintr-un continent, după

care a rămas satelitul Geei. Este Luna, pe care o ştie toată lumea aşa cum arată acum. Din păcate, o întreagă specie de animale a dispărut cu acea ocazie, însă din studiile noastre rezultase că dinozaurienii nu prezentau nici o importantă pentru viitorul omenirii, fiind, din contră, periculoşi pentru fiintele superioare. Trebuie să ştii că unii dintre noi, cam unul din zece, avem calitatea de a călători în spatiu, aproape instantaneu. Putem să facem şi salturi în timp, dar în ultimul timp, la întoarcere, au apărut disfunctii grave ale memoriei, fapt pentru care evităm, pe cât posibil, deplasările temporale. Cei care au plecat în viitor nu s-au mai putut întoarce. Ne-au trimis doar unele obiecte, care nu au fost afectate de saltul prin veacuri. Cauza o reprezintă această pată rotundă pe care o vezi între sprâncenele mele. Este urma celui de-al treilea ochi pe care-l aveau strămoşii noştrii şi care, în timpul deplasărilor temporale, nu se mai reface identic. Tocmai de aceea tu, omule din viitorul nostru, la care pata s-a absorbit în totalitate, poti să te deplasezi în timp fără nici un risc.

- Dar eu nu ştiu să pot face aşa ceva...

- Poti. Sfera de cristal te-a identificat cu putin timp în urmă şi ti-a transmis telepatic rugămintea de a veni la noi în vizită.

- Dar mai sunt şi alti oameni...

- Nu mai sunt. Noi am trimis sfera de mult şi în diverse epoci. Este prima dată când am primit semnalul. De altfel nici tu nu ai avut până de curând aceste calităti. Doar de câteva luni ti-a apărut această putere.

- De ce?

- Nu ştim cum s-a întâmplat. De fapt, din punct de vedere al conformatiei creierului, foarte multi oameni, aproape toti, ar trebui să poată efectua deplasări temporal-spatiale. Lobii respectivi există în creier, dar nu pot fi folositi. Din întâmplare, cu tine s-a petrecut ceva care a determinat activarea lor. Tocmai la timp pentru noi...

- Ai mai spus de câteva ori că încă nu este târziu. Târziu, pentru ce?

- Târziu pentru timpul care ne-a mai rămas ca existentă a civilizatiei noastre.

- Nu înteleg...

- A fost identificată o enormă navă a whronilor aflată în drum spre Geea. Ne caută şi ne vor găsi. Din păcate, noi nu-i vom putea distruge. Suntem un popor cucernic, care respectăm dorinta Domnului şi nu iubim violenta, sub nici o formă. Căutăm să rezolvăm toate contradictiile prin discutii şi convingere. Dar, cu wronii nu poti discuta. Ei scot imediat arma şi te împroaşcă cu foc. Au tot felul de arme. Diverse testări făcute în secolele viitoare, au stabilit că se va întâmpla ceva care va duce la distrugerea totală a civilizatiei noastre. Se pare că o să fie un val uriaş, care va mătura din existentă întreaga Atlantidă, la fel cum va afecta cam toate teritoriile locuite în prezent, pe întreaga planetă. Un potop devastator. Părerea mea este că vor folosi arme şi proiectile despre a căror existentă nici măcar nu avem habar. Dar, în acelaşi timp cu exterminarea noastră, ceva îi va anihila şi pe ei, pe whroni, deoarece nu vor lăsa nici o urmă pe Geea. Iată de ce, am hotărât să încercăm transmiterea unora din cunoştintele

noastre către viitoarea civilizatie, ce ştim cu certitudine că se va ridica pe această planetă. Construim, în cele mai diferite locuri din lume, diverse mărturii ale existentei noastre. Am lucrăm la două piramide care vor transmite informatii privind dimensiunile exacte ale planetei şi date despre civilizatia noastră, trei complexe din piatră pentru calcularea exactă a calendarului şi altele. De asemenea, suntem în stadiile de constituire a mai multe colonii în locuri ce ştim că vor fi mai putin afectate de acel potop dezastruos. Am să-ti arăt locurile respective pe harta întocmită de Pirireis, un atlant care a plecat cândva, în viitor şi a reuşit să ne trimită o schemă a unei părti din planetă, aşa cum va exista peste mii de ani. Tocmai în acest sens avem nevoie de ajutorul tău.

- Ce trebuie să fac?

- Vrem să ştim dacă tot chinul nostru nu este, cumva, inutil. Va trebui să afli dacă, în timpul tău, mult mai târziu decât perioada în care a fost Pirieis, mai există urmele noastre. Altfel, vom muri chiar inutil.

- Dar, de ce nu plecati în altă parte, pe o planetă necunoscută de wroni?

- Când ne-am transferat civilizatia aici, am ştiut că, în această zonă a galaxiei, nu mai este nici o planetă atât de propice vietii. Am putea să plecăm cu toti pe planeta Ares, a patra planetă din acest sistem, cea cu tentă roşie vizibilă de pe Geea, sau pe Safir, a cincea planetă, dar nu mai avem timp să construim ascunzători corespunzătoare şi să le modificăm atmosfera. şi ar fi inutil, este prea aproape şi ne vor găsi uşor. Avem acolo doar statii de urmărire a galaxiei. Mai este o colonie şi pe Lumina Diminetii, o planetă aflată între noi şi Soare, steaua centrală a sistemului. Acolo îi trimitem pe băştinaşii pământeni ce nu pot fi recuperati mintal. Ei au plămânii mai putin evoluati şi atmosfera de acolo, plină de gaze toxice pentru noi, nu le face prea rău. Se obişnuiesc în câteva zile să respire acel aer. Le-am construit oraşul pe vârful unui munte foarte înalt, pentru a diminua cât mai mult presiunea atmosferică teribilă de la nivelul oceanului şi pentru a scăpa de cea mai mare parte a gazelor otrăvitoare, ceva mai grele. Noi, însă, nu putem trăi acolo decât în spatii protejate. Spre deosebire de Lumina Diminetii, pe Ares atmosfera este mult mai rarefiată, astfel că nu pot trăi în spatiu liber nici măcar băştinaşii de pe Geea.

- Am înteles că vă deplasati instantaneu, deci nu contează o anumită zonă.

- Este adevărat, dar ti-am explicat că doar o mică parte din noi au această posibilitate. Ar însemna să-i trădăm pe ceilalti, să fugim ca nişte laşi. Aşa ceva este inacceptabil. Mai bine murim cu toti, decât să trăim cu moştenirea unei crime. Când am venit aici, navele noastre piramidale, aveau în centru, în punctul de propulsie, pe toti cei apti de saltul în spatiu. Efortul lor mintal comun îi transporta şi pe ceilalti, aflati în navă. Din păcate, ne-am lăsat pe tânjală, conditiile de aici fiind excelente pentru noi şi navele s-au distrus în atâtea milenii de nefolosintă. Acum nu suntem suficient de multi pentru a putea construi şi dirija astfel de nave. Nu suntem în stare să facem decât nişte nave mici, care pot transporta doar unul sau, cel mult, câtiva oameni. Pe acestea le folosim numai pentru deplasări în diverse locuri pe planetă, sau

până la statiile exterioare de pe Lumina Diminetii, pe Ares şi pe Safir, precum şi pe un satelit al celei de-a şasea planete, Nepto, cea mai mare din sistem. Haide, mai bea nişte ambrozie şi gustă din minunătiile culinare ale sotiei mele.

Eram deja sătul. Mâncasem şi băusem cât pentru un an. Mi-era somn.

- Dă-mi voie să te conduc în sala de dormit, a spus Primul Părinte şi m-a invitat cu un gest să-l urmez. Vom mai sta de vorbă şi mâine.

Ce-o face Valsa singură?

- Fii liniştit, ni-a răspuns Tzeo la gândul interceptat, te vei întoarce la femeia ta în secunda imediat următoare aceleia în care ai plecat. Nu va şti nimic. Pentru ea timpul are alte coordonate...

Adică tot ce mi se întâmpla era întins doar pe timpul unei secunde?

şi, totuşi, dacă era un simplu vis? şi, mai ales, cât de real putea să pară...

C A P I T O L U L 14

O muzică tânguitoare, abia auzită, a reuşit totuşi să mă trezească.

Eram întins pe un pat, între nişte perne mari, pufoase, acoperite cu un material de un alb strălucitor, plăcut la pipăit. In picioare, lângă mine, stăteau două femei albe, iar în spatele lor, la marginea peretelui, erau aşezate în genunchi trei galbene cu părul de un negru-albăstrui.

Iar eu, în vârful patului. În lumea mea nu aveam voie să stau aşezat în fata galbenelor. Îmi plăcea în Atlantida. Dacă ar fi fost şi Valsa de fată, n-aş fi avut nimic împotrivă să rămânem aici.

Una din femeile albe a aşezat pe un piedestal scund un lighean cu apă frumos mirositoare, iar cealaltă a început să-mi tamponeze corpul cu un burete moale. M-am lăsat pe mâinile lor. Ce picioare murdare avusesem...

Apoi, una din galbene s-a apropiat, întinzând o placă de metal subtire.

Prima femeie albă a luat-o şi mi-a pus-o în fată. Era o oglindă. Am fost, pe moment surprins: în locul părului rar cu care eram obişnuit, aveam pe cap o claie deasă, neagră şi uşor buclată.

- Stăpâne, a spus femeia, te rog să ne permiti să-ti curătăm dintii.

A luat un obiect cu nişte fire la un cap şi l-a muiat într-o pastă roşie, pe care mi-a întins-o pe dinti şi a frecat uşor cu pămătuful. Avea un gust şi o aromă extrem de plăcută, nemaiîntâlnită. Moma ar fi fost geloasă foc, ea, care îşi râcâia dintii cu unghiile în fiecare zi pentru a rămâne albi şi frumoşi. Trebuia să-i duc reteta şi lui Valsa.

Între timp, o altă galbenă s-a apropiat cu o cupă, din care femeia albă mi-a dat

apă să-mi clătesc gura.
A treia galbenă a adus o robă argintie. Când să o întindă, s-a împiedicat şi era cât pe ce să cadă. Una din femeile albe i-a tras o palmă răsunătoare.
Ce-mi plăcea. Mă răzbuna pentru toti anii de supunere.
Am zâmbit.
- Stăpâne, va fi pedepsită, a spus femeia albă ajutându-mă să îmbrac roba, în timp ce galbena ieşea mergând cu spatele, privind în pământ.
În picioare mi-au pus nişte sandale cu vârful ascutit, uşor curbat, foarte comode.
M-a rugat să înclin capul şi mi-a legat pe frunte o bandă lată, aurie. Era subtire şi foarte maleabilă, dar extrem de rece. În câteva secunde a luat temperatura pielii, în aşa fel încât n-am mai simtit-o.
Perdeaua de un argintiu strălucitor care acoperea un perete s-a dat de-o parte şi Tzeo s-a apropiat cu paşi rari.
- Arăti ca un adevărat atlant, omule. Chiar o să-mi pară rău când te vei întoarce în timpul tău.
- Multumesc.
- Să mergem, a spus Primul Părinte făcându-mi semn să-l urmez.
După ce am coborât câteva trepte din piatră albă, străjuite în lateral de statui dintr-un material argintiu, strălucitor, reprezentând nişte pitici cu burta enormă şi sexul atârnând până aproape de pământ, am pornit, unul lângă altul, spre o clădire cu un singur etaj, dar foarte înaltă, aflată în partea dreaptă.
Avea de-o parte şi de alta a treptelor de la intrare câte o statuie a unei păsări mari, cenuşii, cu ghiare lungi şi încovoiate, cu un cioc curbat şi aripi largi, străbătute de nervuri groase.
Am urcat şi, după ce am trecut printr-un hol, ni s-a deschis în fată o încăpere înaltă şi rotundă. Toată circumferinta era plină de statui, sau ce or fi fost, din acelaşi material argintiu, reprezentând oameni şi animale.
- Aceasta este Casa Memoriei Timpului. Te-am adus aici pentru a-ti explica câte ceva din istoria noastră. Uite, aici este Tzeo, întâiul Prim Părinte al Atlantidei, strămoşul meu direct. El a reuşit pentru prima oară saltul în spatiu, practic cu o viteză infinită. Este puterea gândului, viteza gândului, de care ti-am mai spus. Tot el a fost cel care ne-a învătat cele cincisprezece Legi şi care a inventat oricalcul.
- Ce este... oricalcul?
- Vezi materialul din care sunt făcute statuile? Pare a fi un metal. Nu? Acesta este oricalcul, un metal realizat din transmutatia atomilor, cu puterea psihicului. Putini dintre noi pot face acest lucru, dar cei care-l fac, răspund cu viata pentru ceea ce construiesc. Metalul pe care-l vezi nu va mai exista în timpul tău şi nici nu veti găsi urmele lui. După moartea celui ce l-a gândit şi generat, dacă nu are moştenitori de sînge, care să preia răspunderea existentei oricalcului făcut de cel plecat, după un timp mai scurt sau mai lung structura internă se distruge şi se transformă în atomii initiali.

Uite, vezi în margine o movilă de nisip? Acolo a fost statuia lui Prometo, băştinaşul de pe Pământ care a încercat acum două sute de ani să fure de la noi reteta focului lichid, dar a fost prins şi supus la cazne, până a murit. Statuia, în mărime naturală - avea cam trei metri înăltime, s-a distrus acum o lună. Holo, cel care o făcuse, a murit şi nu a avut nici un moştenitor. Acum aşteptăm să vină din oraşul Troi un om cu putere, care să preia moştenirea şi să o refacă... Măcar pentru timpul în care vom mai exista.

- Statuile astea urâte ce reprezintă? am întrebat apropiindu-mă de un grup de fiinte hidoase, cu capul disproportionat de mare având forma unui triunghi cu vârful în jos, cu nişte cornite încovoiate şi foarte ascutite, cu ochii enormi, holbati, cu mai multe fatete. Aveau dintii ca un fierăstrău ieşind printre buzele groase, întredeschise. Degetele se terminau prin unghii lungi şi tăioase. În spate le atârna câte o coadă solidă, cu un şir de excrescente triunghiulare aşezate longitudinal.

- Sunt whroni. Au fost luati prizonieri când o navă de-a lor, navă în formă de disc, a eşuat pe planeta Chita, planeta de origine a sclavilor galbeni.

- Cum au ajuns galbenii sclavi? În timpul meu...

- N-au fost sclavi dintotdeauna. Atunci când am descoperit planeta Chita, aveau o cultură primitivă, sau, mai bine zis, nu aveau nici un fel de cultură. Am trimis o echipă de învătati care să-i ajute. La început i-au privit ca pe nişte zei, dar după câteva secole, au organizat o revoltă pentru a-i omorî pe toti emisarii noştri. Am fost nevoiti să le atenuăm instinctele războinice şi să le dezvoltăm dependenta fată de noi. Aşa au devenit sclavi. Este adevărat că, rareori, câte unul din ei are reactii necontrolabile. Pe acela îl exilăm într-un loc aflat la mare depărtare de Atlantida, în partea cealaltă a Apei celei Mari. Avem informatii că, în acel teritoriu, precum şi pe nişte insule alăturate, au reuşit să-şi organizeze un început de societate culturală specifică, dar îi lăsăm în pace. Le dăm şansa să rămână în viată şi atunci când noi vom dispare...

- Există în timpul vostru şi negri?

- Vezi tu, a spus Tzeo zâmbind, negri au existat pe Geea cu mult înainte de venirea noastră. De fapt, ei sunt originari de pe această planetă. Dar, întrucât nu au ajuns încă la un stadiu superior de inteligentă, noi îi folosim doar ca animale de tractiune. Avem cai, dar pe aceştia îi utilizează pentru călătorii cei care nu pot face salturi. Negri sunt de două rase: ori foarte înalti, pot atinge şi de două ori înăltimea noastră, acoperiti cu o blană cafenie, ori mici de tot, nici cât jumătate din noi. Au creierul subdezvoltat şi graiul neevoluat. Nici mintal nu ne putem întelege cu ei. S-ar putea să evolueze în timp, dar nu foarte repede.

M-am oprit lângă statuia unui bărbat cu părul lung până la brâu. Era foarte înalt şi lat în umeri. Muşchii i se reliefau exagerat de mari.

- Este Golia, unul din cei mai puternici atlanti. A fost pedepsit cu trimiterea fortată în timp, deoarece a pus mâna, de mai multe ori, pe femeile altora. La noi nu există altă pedeapsă majoră, iar pedepsele minore sunt cele care opresc de la activitate pe diverse perioade. E un chin pentru un atlant să nu facă nimic. A doua oară nu mai

greşeşte.
- Cu ce vă ocupati?
- În functie de capacitătile psihice şi fizice, fiecare face o muncă cât mai utilă colectivitătii, acolo unde este nevoie. Asta poate merge până la suprema utilitate.
- Ce e asta? Ce înseamnă?
- Atunci când se construieşte o clădire nouă, fundatia este prevăzută cu un pilon central. În interiorul lui se aşează o femeie din familia proprietarului, în jurul căreia se produce acumularea de oricalc. Asta dă certitudinea că această constructie va dăinui cel putin trei secole după moartea constructorului, chiar dacă nu se găseşte cineva care să-i preia moştenirea. Este o descoperire a lui Manol.
- Le ziditi de vii? Dar asta e groaznic...
- Nu! Groaznic este atunci când se oferă mai multe candidate la initierea constructiei. În acest caz, se procedează la o analiză psihică, iar cele care pierd, se auto-exilează. Doar cea care câştigă primeşte tot respectul şi consideratia.
- şi bărbatii?
- Suprema utilitate a noastră era, până în urmă cu câtva timp, de a face saltul în capul celălalt al galaxiei, un drum fără întoarcere. Acolo există o colonie atlantă la fel de veche ca a noastră. Din păcate, ei nu au capacitatea de a efectua saltul, aşa că singura posibilitate a unui contact este din partea noastră. Însă, cum ştim că civilizatia noastră va dispare, am construit un far, una din piramidele despre care ti-am vorbit, aproape de centrul lumii, pe malul unui fluviu pe care o să ti-l arăt pe hartă. Este cea mai importantă constructie a noastră, în care nu am folosit deloc oricalc. Blocurile de piatră le-am ridicat prin levitatie dirijată. În centrul geometric al acestei piramide am înscris, pe un cristal, istoria şi date despre cunoştintele noastre, care vor putea fi relevate de mintea superioară a celor care vor trăi pe Geea după milenii. Unul din aceştia, eşti tu. Atunci când, vreodată, fratii noştri din partea cealaltă a galaxiei o să reuşească călătoriile astrale, vor găsi, după acest far, urma noastră. Noi credem că aceste constructii sunt, practic, indestructibile cu trecerea timpului, dar, aici avem nevoie de ajutorul tău, vrem să ştim dacă ele mai există. Au plecat mai de mult, aproximativ în timpul tău, doi Părinti, dar nu am primit nici un semn de la ei până în prezent. Se pare că li s-a întâmplar ceva rău.
- Au murit?
- Nu ştim. Oricum, ei nu mai puteau face regresie temporară, dar urmau să trimită nişte comunicări, care... Nu au sosit. E posibil să fie morti. Am încercat şi cu sfera timpului, dar nu au răspuns la nici un apel.
- Din ce cauză drumul în cealaltă parte a galaxiei este fără întoarcere?
- Nici un emisar nu s-a mai întors. Nici în timpul din care a plecat, nici în alt timp, sau nu am putut noi să-l identificăm. Este ceva în legătură cu pata asta de deasupra sprâncenelor, rămăşita celui de-al treilea ochi.
- Acesta e peştele pe care l-am văzut şi în centrul pietei? am întrebat apropiindu-mă de o statuie.

- Este omul-delfin. O fiintă inteligentă de pe planeta Poseido, care s-a aclimatizat destul de bine aici. Ne întelegem şi ne ajutăm reciproc. Omul delfin nu poate trăi decât în apă. Noi îi dăm produse obtinute la suprafată, iar ei ne dau bogătii din adâncul apelor. De asemenea, însoteşte şi dirijează corăbiile noastre pe oceane. Este o cooperare benefică pentru toti. Comunicăm doar mintal cu ei.

- În timpul meu, nu cred că mai există. Nu am auzit nimic despre aşa ceva.

- Este o problemă la care poti să stabileşti răspunsul când te vei întoarce în viitor. S-ar putea să mai existe descendenti de-ai lor, dar să nu fi aflat tu. Ai cunoştinte destul de limitate, dar nu pentru că nu ai avut capacitatea să înveti, ci datorită unui flux informational extrem de slab, în care ai trăit. Te vom ajuta să treci peste acest handicap.

- Voi face fată?

- Sigur! Creierul tău este ca un burete uscat, dornic de umezeală. şi, mai ales, ce vei învăta de acum înainte nu vei mai uita, până la moarte.

- Dar, a uita e omeneşte...

- E adevărat, dar afirmatia este valabilă pentru toti oamenii, înafară de noi. Cei care putem face salturi, avem încă o caracteristică: tinem minte absolut tot, nu putem uita nici cel mai mic amănunt, de la vârsta de aproximativ un an şi până la moarte. Nici tu nu vei mai uita nimic, din momentul când ai căpătat capacitătile superioare ale creierului. Dar, va trebui să înveti să te foloseşti de toate aceste avantaje.

- Vreau să învăt. Când încep?

- Mâine vei face cunoştintă cu şcolariumul. Azi vom merge prin Atlantis, să-ti arăt împrejurimile.

L-am urmat în afara clădirii şi am remarcat că pe străzi erau doar câtiva trecători. Mergeau cu capul sus, calmi. Parcă nu aşteptau un război astral.

Chiar nu le păsa deloc?

- Le pasă, mi-a răspuns Primul Părinte la gândul meu nerostit. Dar este de demnitatea lor să nu lase să se vadă. Dacă ai încerca să intrii în mintea lor, ai vedea ce furtună găseşti. Eu, noi, cei mai multi, ne-am obişnuit cu ideea asta.

Am lăsat în stânga clădirea albă în care sosisem în lumea asta.

- Aici e un templu? l-am întrebat pe Tzeo.

- Nu, este sediul în care se fac întrunirile Marilor Părinti. Noi nu avem temple. Templul este în sufletul nostru...

Am străbătut o stradă radială, depăşind şase sau şapte alei concentrice.

- Oraşul este construit în jurul pietei centrale, a spus Tzeo. Acum vom ajunge la primul zid, din cele trei care înconjoară oraşul. Este paza noastră contra animalelor sălbatice şi a indigenilor negri care ne mai atacă din când în când. În general evităm să omorâm pe cineva. Dumnezeu ne-a dat la toti viată ca să ne bucurăm de ea, nu pentru a o distruge. În cele mai multe cazuri îi anesteziem mintal sau îi exilăm pe Lumina Diminetii. Rareori, doar în cazuri de mare exceptie, suntem obligati să-i evaporăm.

- Să-i evaporati?

- Da. Este singura noastră armă, în afară de levitatie şi anestezie mintală. De obicei îi ridicăm putin de la pământ şi nu mai pot face nimic, dar, în cazurile critice, ne concentrăm asupra creierului lor şi-i creştem temperatura până când moleculele de apă se evaporă brusc şi provoacă moartea instantanee. Repet, evităm pe cât posibil această alternativă. În mod normal, o simplă transmisie mintală le atenuează instinctul de atac până la disparitie. Apoi îi trimitem înapoi, în mediul lor.

- Arme nu aveti?

- Aproape deloc. Arma noastră principală este gândirea. Avem doar nişte emitătoare de săgeti energetice, dar le folosim numai pe alte planete, în cazul în care suntem atacati de vietuitoare necunoscute, nemaiavând timpul necesar de a le sonda creierul. De aceea vom fi distruşi de whroni. Dumnezeu ne-a învătat să ne iubim... Să iubim tot ce este viată.

- Dumnezeu? Aveti şi voi Dumnezeu?

- Spiritul suprem, spiritul galactic, spiritul universal. Forta totală.

-În timpul meu, mai bine zis, în anii anteriori mie, existau arme foarte puternice. O astfel de armă a distrus lumea dinaintea mea...

I-am povestit, în câteva cuvinte, ceea ce ştiam despre Explozie.

- Da, cred că este vorba de un război pe întreaga planetă, purtat cu arme fosrte puternice, e adevărat, dar construite pe Geea, a spus Tzeo după câteva secunde de gândire. Mă speriasem că ar fi ajuns iarăşi whronii...

Între timp ieşisem din oraş, printr-o poartă pe care era sculptat un frumos cap de femeie, al cărui păr era format dintr-o multime de şerpi încolăciti.

De cealaltă parte a zidului se întindea o câmpie plină cu diverse culturi agricole. Un drum pietruit cu dale albe, bine şlefuite, ducea la o constructie piramidală care sclipea în lumina soarelui aflat aproape de zenit.

- Este baia creierului pentru oamenii ce nu pot face saltul. În centrul geometric al piramidei se află o încăpere în care periodic locuitorii oraşului petrec un anume timp, destul de scurt, timp în care energiile vitale ale cosmosului se concentrează asupra creierului lor. Acest fapt are un efect benefic asupra tensiunilor nervoase acumulate în activitătile zilnice. Noi, cei care facem saltul în timp, ne-am construit din oricalc mici piramide în locuintele noastre, în care petrecem câteva minute în fiecare zi.

- Văd că piramida este corpul geometric cel mai des întâlnit...

- La noi, da. Asta tine de cultura fiecărei specii. Spre exemplu, whronii folosesc ovoidul şi discul lenticular.

- Chiar nu pot fi distruşi aceşti whroni?

- Nu. Nu încă... Cred că le va putea tine piept doar o cultură bazată pe domnia fortei, o societate care să nu aibă retineri în constructia de arme cât mai puternice. Păcat că voi v-ati distrus civilizatia... De fapt, iată unde poate duce escaladarea construirii de arme din ce în ce mai mari şi mai distrugătoare...

Tzeo, Primul Părinte, a continuat să meargă în tăcere. Câteva femei atlante au

trecut pe lângă noi urmate de nişte galbene. Ne-au salutat cu plecăciuni. Tzeo a înclinat uşor capul. L-am imitat.

Am făcut loc la două cărute destul de mari, trase de câte trei cai. Erau încărcate cu snopi de grâu.

Aveau rotile din lemn, mari, cu câte cinci spite groase.

Piramida era construită din oricalc. Am intrat şi am urcat nişte scări, apoi am trecut printr-un culoar şi am ajuns într-o cameră emisferică. În mijloc era un piedestal pe care stătea întinsă o femeie.

De-o parte şi de alta aşteptau câtiva bărbati şi femei. Fiecare s-a suit pe piedestal şi au stat nemişcati câteva minute.

Când mi-a venit rândul, Tzeo m-a împins uşor de umeri până în centrul sălii. M-am întins şi Tzeo mi-a spus să închid ochii şi să nu mă gândesc la nimic. Am simtit că un fluid căldut mă înconjoară dându-mi o senzatie de linişte şi fericire. După câteva minute m-a atins uşor pe umăr şi am coborât. Parcă aveam în vene alt sânge. Mă simteam mai puternic şi, parcă eram mai uşor.

Am ieşit din piramidă şi Tzeo m-a dus în directia contrară oraşului. Am intrat pe un drum lateral, mărginit de câmpul plin de plante. După câteva sute de paşi am ajuns la liziera unei păduri cu copaci înalti şi rari. Pe sol creşteau nişte plante cu frunze roşietice, lungi şi cu nervurile foarte reliefate. Câteva gâze bâzâiau neobosite. Tzeo m-a dirijat spre o poiană în mijlocul căreia era un disc de piatră şlefuită, cu un diametru de doi-trei metri.

- Te voi învăta să-ti dirijezi zborul, a spus Primul Părinte făcându-mi semn să trec în centrul discului. Gândeşte-te la corpul tău fizic. Simti că se face din ce în ce mai uşor? Simti că poti pluti în aer?

M-am concentrat şi, la un moment dat, mi-am dat seama că tălpile nu se mai sprijineau pe piatră.

Eram în aer. Zburam.

Am făcut câteva mişcări pe distante scurte, în mai multe directii şi, deodată, am căzut cam de la o jumătate de metru înăltime pe iarba frumos mirositoare. M-am lovit aşa cum se întâmplase în pivnita cu isvorul din Oraşul Galben.

Oare asta fusese şi atunci? Puteam de mai mult timp să zbor prin aer şi eu nu ştiusem...

Tzeo s-a apropiat şi m-a sprijinit să mă ridic.

- Nu te speria, o să înveti repede să-ti controlezi perfect creierul.

C A P I T O L U L 15

După trei zile reuşisem să mă ridic până la o înăltime unde vânturile erau foarte

puternice, iar respiratia mi se îngreuna datorită rarefierii aerului. Primul Părinte mă lăuda de câte ori eram împreună, pentru felul în care avansam cu învătarea istoriei şi a obiceiurilor atlante, precum şi pentru modul în care începusem să-mi controlez posibilitătile psihice deosebite care mi se relevau. Îmi părea bine că lumea din care proveneam era reprezentată de un magnific specimen, unul aşa ca mine, nu de cine ştie ce nenorocit de galben, de semi-om sau poate chiar de un sclav.

Începusem să-mi rad barba şi mustătile cu un cutit foarte mic, din oricalc, extrem de ascutit. O pomadă cu un miros plăcut, dulceag, îmi era întinsă pe tot corpul în fiecare dimineată şi seară de către două femei care-mi fuseseră oferite ca însotitoare de Părintele Zalmox. Părul îmi creştea într-un ritm neobişnuit.

Aveam şi două sclave galbene, pe care-mi făcea plăcere să le agasez, dându-le diverse sarcini, de cele mai multe ori inutile, doar în ideea de a mă răzbuna pentru anii când eram un amărât de semi-om.

Oare era corect să mă comport aşa? Un atlant veritabil nu ar fi provocat neplăceri nimănui, fără un motiv foarte întemeiat. Numai că eu aveam acel motiv foarte întemeiat: anii de supunere. şi, de altfel, nici nu eram atlant. Dar ce eram?

Lectiile cele mai grele au fost cele de generare a oricalcului.

Am început cu mici forme geometrice, care nu semănau deloc cu ce-mi propuneam. Cu timpul, am învătat cum să stabilizez materialul şi să realizez din ce în ce mai corect dimensiunile şi formele pe care mi le imaginasem initial în minte.

Satisfactia cea mai mare am avut-o când Tzeo şi Zalmox m-au atins încet pe umăr, ca felicitare privind generarea primei piramide personale.

Era un obiect cu baza dreptunghiulară şi înăltimea putin mai mare de un metru şi jumătate, în centrul căreia stăteam chircit, având în fată o fereastră transparentă circulară prin care puteam să văd ce se află lângă mine şi prin care intram şi ieşeam.

Reprezenta singura posibilitate de a călători în vidul interplanetar, pentru a face saltul în spatiu şi timp.

Primele salturi au fost scurte, în jurul Atlantisului.

Apoi, Tzeo mi-a indicat directia şi distanta până la Colmec, un orăşel aflat de partea cealaltă a mării, spre apus. Acolo era principalul centru de colectare al aurului din toate excavatiile din zonă, la care, sub conducerea câtorva atlanti, lucrau mai multi muncitori, bărbati şi femei, galbeni.

Am plutit până la circa 10 metri deasupra unor constructii cu peretii din piatră, fără etaje şi terase. Aveau acoperişuri înclinate, din bucăti de lemn lipite una lângă alta. Doi atlanti care stăteau în mijlocul pietei centrale, mi-au făcut semn că pot coborî fără grija de a lovi pe cineva. Am aterizat cu o zdruncinătură destul de puternică lângă ei şi am ieşit târâş din piramidă.

- Bine v-am găsit, am spus ridicându-mă în picioare şi înclinând capul.

- Bine ai venit. Cine eşti?

- Mă numesc Alec, sunt un om din viitor.

- Din viitor? S-a realizat, deci, dorinta lui Tzeo?

- Da, el m-a ajutat să fac saltul...
- Fii binevenit! Eu mă numesc Manito.
- Iar pe mine, mă cheamă Evockqo, a spus cel de-al doilea atlant. Vrei să vizitezi exploatările?
- Nu pentru asta am călătorit până aici. Invăt cum se dirijează piramida personală, dar mi-ar face plăcere să văd şi...
- Bine că nu ai venit ieri... Am fost atacati de băştinaşi. Din păcate a trebuit să anihilăm fizic câtiva. Vrei să-i vezi? Am să-i transmit lui Tzeo că mai rămâi la noi, o zi, două...
- Dacă nu vă deranjez?
M-au invitat să-i urmez într-o clădire din cărămidă roşiatică, o hală mai mult lungă decât lată. Poarta din lemn, ce avea sculpată emblema unui şarpe cu pene, era întredeschisă şi înăuntru nu se vedea lumină. Când am intrat, unul din atlanti a atins un obiect aflat pe perete şi micile sfere atârnate de tavan au început să emită acea lumină odihnitoare pe care deja o cunoşteam.
Pe jos, aliniate lângă unul din pereti, se găseau patru trupuri.
Fuseseră nişte bărbati foarte înalti, cu mâinile disproportionat de lungi şi palmele foarte late. Pielea întunecată, acoperită cu o blană încâlcită, cu tentă maronie, era străbătută de riduri sub formă de solzi.
Aveau ochii mici, adânciti în orbite şi departati, o frunte strâmtă şi arcade proeminente. Părul de pe cap era lung şi des, de culoare foarte închisă.
Unul dintre trupuri avea capul întors într-o parte, lăsând să se vadă în ceafa lipsită de păr, un al treilea ochi, mic şi rotund, acoperit incomplet, de o pielită roşiatică. Pe gât le crescuse un guler din piele de o nuantă rozalie. Labele picioarelor erau mari şi trandafirii, iar călcâiele păreau prelungite cu un deget lat şi gros, uşor ridicat. Pe fese şi pe abdomen, părul era mult mai rar şi mai scurt.
Lângă cadavre stăteau întinse două reptile cu şase picioruşe, care au ridicat capul şi ne-au privit, cu ochi din care mi s-a părut că emană o tristete sfâşâitoare.
- Sunt animalele băştinaşilor, a spus Manito. Le-au dresat să-i urmeze, iar acum nu mai vor să mănânce şi să bea apă. Practic se sinucid. Nu avem ce să le facem. Ne pare rău... Puteau fi utile să ne conducă la refugiul băştinaşilor. Aveau legate de gât şi de picioarele din fată hamuri din fâşii de piele înodate. Trebuie să-l găsim, întrucât au reuşit să răpească, până să intervenim noi, trei sclave şi un sclav care lucrau pe câmp, ceva mai departe.
- Vrei să ne însoteşti în expeditie? a întrebat celălalt atlant.
- Credeti că se poate? Ar fi interesant...
- Singura rugăminte este să nu te depărtezi de noi.
- Promit.
- Bine, hai să mergem la masă şi la noapte vom porni.
Mergeam în tăcere, prin pădurea deasă. Eram încolonati, unul în spatele altuia. Primul era Manito, urmat de patru sclavi, apoi eram eu, iar în spatele meu era un

atlant pe care-l întâlnisem cu o seară înainte, la masă.

Se numea Quetzalco şi avea brodat pe togă un şarpe cu pene. După el mai mergeau cinci sclavi, şirul fiind încheiat de Evockqo.

Cu toate că deasupra pădurii era lună plină, abia se vedea la câtiva metri.

Înainte de plecare stabiliseră că nu vor provoca anihilare totală decât în cazuri de exceptie. Vroiau să actioneze doar pentru adormirea băştinaşilor până găseau sclavii furati.

Manito tinea într-o mână lesa unei reptile. Reuşise inducerea în creierul neevoluat al acesteia, să efectueze mişcarea pe drumul invers făcut la venirea în satul atlant. Reptila mergea încet, astfel că aveam timp să ne ferim de crengile şi lianele încolăcite la tot pasul.

În cealaltă mână Manito avea un cutit foarte lung şi extrem de ascutit, cu care tăia lianele.

Umezeala rece din atmosferă îmi îmbibase roba. Ce ferici ti erau galbenii, care aveau numai o cârpă prinsă în jurul şoldurilor.

Sandalele rupeau din când în când crengutele căzute pe pământ.

Avansam destul de încet. Cred că era spre mijlocul noptii când Manito s-a oprit. Ne-a transmis mintal să venim lângă el. Era în spatele unui tufiş.

Toată conversatia care a urmat a fost făcută fără voce, mintal. Începusem să înteleg repede şi corect tot ce se transmitea în acest mod.

- Am senzatia că aici, în fată, se află fiinte.

- Da, sunt pe putin douăzeci, din care doar unul este treaz, a spus Evockqo.

- Spre dreapta sunt cele patru creiere galbene. Mi se pare că au atipit, a adăugat Quetzalco.

- Îl adormim pe băştinaş şi rezolvăm treaba, ne-a transmis Evockqo.

- N-ar fi bine să-i transferăm pe toti băştinaşii în alt tinut? Scăpăm astfel definitiv de amenintarea lor, a spus Quetzalco.

- Numai să nu fie şi altii ceva mai departe, sau în altă directie. Era bine să fi procedat mai de mult la treaba asta, a spus Manito.

- Cred, Manito, că eşti cel mai în măsură să faci o piramidă care să-i cuprindă pe toti băştinaşii. Lucrezi cel mai rapid dintre noi, a spus Quetzalco.

- Bine, eu mă ocup de piramidă iar voi controlati bine toate creierele lor, să fim siguri că vor dormi cel putin câteva ore.

Evockqo şi Quetzalco s-au depărtat încet printre liane, iar Manito s-a retras în spatele grupului, s-a aşezat pe pământ cu picioarele încrucişate, cu palmele pe genunchi şi cu ochii închişi. Urma să înceapă generarea piramidei. Eram curios cât de mare o va face, pentru a putea transporta douăzeci de trupuri, plus atlantul generator.

Liniştea era întreruptă, din când în când, de trecerea unor păsări.

Dinspre lăcaşul băştinaşilor nu se auzea nimic.

Cred că au trecut cel putin zece minute, când în fata noastră s-a auzit un fâşâit şi am identificat gândul lui Quetzalco:

- Vedeti că vin cei patru sclavi.

Lianele s-au dat la o parte şi un sclav galben s-a apropiat târâş de noi. A fost urmat imediat de cele trei sclave. Erau în pielea goală şi am observat pete închise la culoare în diverse locuri ale corpului.

- E sânge, mi-a citit gândul Evockqo. Au fost bătute şi violate. Trebuie să luăm măsuri pentru a nu da naştere la nişte mici monştri.

Între timp, copacii şi boschetele din fata lui Manito începuseră să se vadă ca într-o ceată, dispărând pe rând încet, încet, până când terenul a rămas liber şi razele lunii au pătruns până la noi. Manito pregătise locul de generare a piramidei, un cerc cu raza de circa zece metri. O ceată subtire şi uşor fosforescentă s-a format în fata lui, după care au început să se vadă baza şi laturile piramidei. Creierul lui Manito era opac la orice semnal din exterior, tot timpul cât genera oricalc.

Evockqo şi Quetzalco au teleportat trupurile băştinaşilor în interiorul piramidei, iar Manito ne-a făcut un semn cu mâna şi a pătruns şi el în aceasta. După câteva secunde, s-a ridicat de la pământ fără nici un zgomot, dispărând în înaltul cerului, ca o săgeată luminoasă.

Am ajuns în Colmec dimineata şi ne-am spălat de mizeria drumului. Apoi am mâncat nişte fructe cu gust acrişor, dar foarte sătioase şi ne-am luat la revedere.

- Dacă mai vii cândva la noi, îti promitem că o să mergem împreună la colonia noastră din Inkamaya. Este un oraş superb, dar mai mic decât Atlantis. Se află spre sud, la malul unui lac, aproape de culmile unor munti înalti. O să-ti placă!

Piramida mea mă aştepta în centrul pietii.

Am intrat în ea şi, după ce m-am rotit de două ori deasupra aşezării, în semn de salut, am dirijat-o spre est, în directia Atlantisului.

- Te-ai întors tocmai la timp, pentru a participa la o sărbătoare a naşterii, a spus Primul Părinte Tzeo, făcându-mi semn să urc cele câteva trepte pe estrada ridicată în mijlocul pietei.

Lăsasem piramida într-un hambar şi trăsesem uşile enorme, dar foarte uşoare. În Atlantis nu se puneau lacăte sau alte feluri de încuietori, întrucât nu exista riscul de a dispare un obiect, oriunde ar fi fost lăsat: în mijlocul străzii sau în altă parte. Era bine totuşi, ca piramida să fie ferită de ploile ce cădeau periodic, ploi foarte utile pentru curătărea prafului.

În mijlocul estradei era aşezată o statuie din oricalc strălucitor.

Reprezenta o femeie de o frumusete desăvârşită, în pozitia şezând. Avea spatele ridicat la aproximativ 45 de grade. Tinea picioarele uşor desfăcute. Părul buclat era răsfirat în jurul capului, ca nişte raze. Avea sânii mari, cu sfârcuri proeminente.

În locul burtii era o concavitate vopsită într-un roşu puternic, străbătut de mici sclipiri gălbui.

Pe brate şi în jurul gâtului avea brătări din metal galben, ca nişte şerpi încolăciti. Din gură îi ieşea drept în sus o limbă lunguiată şi ascutită la vârf, uşor despicată.

- Este Salonays, fiica Spiritului Suprem, zeita cea bună, a spus Tzeo aşezându-se în genuchi. Am să-ti povestesc altădată cum a dat ea naştere poporului nostru.

În jurul estradei începuseră să se strângă bărbati şi femei atlante. Mult mai în spate, în dreptul străzilor, stăteau grupuri de sclavi şi sclave galbene.

De undeva, deasupra noastră, a apărut o piramidă care s-a lăsat lin lângă estradă. Din ea a ieşit un atlant tânăr, purtând în brate o femeie. Era îmbrăcată cu o robă scurtă, extrem de subtire şi aproape transparentă, de culoare portocalie. Avea burta umflată, iar pe părtile posterioare ale robei se vedeau pete de culoare închisă.

Atlantul s-a urcat cu paşi lenti pe estradă şi a aşezat trupul femeii deasupra statui, cu fata în sus şi picioarele desfăcute. A rămas lângă ea cu bratele încrucişate pe piept. Capul i se mişca dintr-o parte în alta.

Femeia avea ochii întredeschişi şi pe chip i se putea vedea un amestec între fericire şi suferintă. Era gravidă. Din când în când, din sex i se scurgea un lichid aproape incolor, cu mici firicele roşii, care se prelingea în concavitatea din burta statuii.

- Când femeia va naşte, a spus Tzeo încet, noul atlant va fi şi fiul zeitei, întrucât va vedea lumina soarelui din burta lui Salonays. Va fi puternic şi va putea genera oricalc, la fel ca tatăl său.

Viitoarea mamă avea spasme puternice. Nu simteam scârbă, ci doar milă, văzând-o cum se chinuie. Trei atlante au urcat pe estradă. Una a pus la picioarele statuii un lighean cu un lichid mov, având un miros puternic, uşor neplăcut. Aburii care se ridicau din lighean îmi spuneau că lichidul este fierbinte.

Celelalte două atlante au încadrat femeia, care începuse să geamă din ce în ce mai des.

- De unde ştii că va fi băiat?

- Omule din viitor, cunoştintele noastre sunt mult mai mari decât crezi. Putem hotărâ sexul copilului înainte ca viitoarea mamă să rămână însărcinată. Eu nu ştiu exact care este procedeul, asta este treaba sotiilor noastre, dar extrem de rar nu dă rezultatele scontate. Tine de o învătătură care şi-o transmit de la mamă la fiică de mii de ani. Noi, bărbatii, nu ne-am implicat niciodată în problemele astea.

Femeia avea dureri din ce în ce mai dese şi mai intense. Primul Părinte s-a apropiat de ea şi i-a depărtat puternic picioarele. Atlanta a luat lichid din lighean cu o cupă şi a turnat între picioarele femeii.

Tzeo parcă şi-a introdus degetele în sexul acesteia şi un bot de carne a apărut. Cu fiecare contractie, cu fiecare efort al mamei, ieşea tot mai mult, până a alunecat cu totul în burta statuii.

Strigăte puternice s-au ridicat din rândul celor aflati în jurul estradei.

Primul Părinte a luat în palmă câteva picături dintr-o sticluță pe care i-a întins-o sotul femeii şi i-a uns copilului fruntea, pieptul şi sexul:

- Să trăieşti cât soarele, fiu al atlantilor. Să nu ai gânduri triste niciodată şi să creşti puternic ca inorogul. Să faci copii multi şi sănătoşi.

Cu un cutit a tăiat firul ce lega copilul de corpul mamei, apoi a luat plăpânda fiintă din burta statuii şi a prezentat-o adunării. Toti cei de fată au aclamat în timp ce Tzeo l-a aşezat pe micul atlant într-o pânză albă, pe care o tinea în mâini tatăl său.

Acesta privea cu încântare fiinta zămislită de el, care începuse să dea din mâini şi să plângă.

Primul Părinte s-a apropiat de mine:

- Ai avut ocazia să vezi o naştere atlantă.

Câteva femei au ridicat de pe statuie femeia care născuse şi a dus-o spre piramida cu care sosise, în timp ce lumea îl înconjurase pe fericitul tată. M-am depărtat împreună cu Tzeo şi am intrat în casa unde dormisem noaptea trecută.

Primul Părinte Tzeo s-a aşezat pe un fotoliu în formă de scoică, sustinut pe trei picioare sculptate. În jurul lui, pe alte scoici, stăteau ceilalti Părinti ai Atlantidei. Am numărat în total treisprezece astfel de fotolii. Pe unul din ele, singurul neocupat, Tzeo mi-a făcut semn să mă aşez eu.

În mijloc era un piedestal cam de un metru înăltime, pe care se găsea o formă lenticulară, spiralată. În centru avea o sferă mică şi întunecată la culoare, înconjurată de puncte de un alb strălucitor. De acolo porneau spirale formate din alte puncte luminoase. Undeva, aproape de marginea unui brat, se vedea un mic cerc roşu. Mai era un astfel de semn, dar de culoare albastră, într-un alt brat, aproape diametral opus. Pe unul din bratele celelalte se vedea o sferă opacă, mai mare ca celelalte, ca o ceată. Parcă se dilata şi se contracta în ritm lent.

- Omule din viitor, mi s-a adresat Tzeo, ceea ce vezi este o reprezentare a galaxiei în care trăim noi, o masă de stele, una dintre milioanele de galaxii existente. Acolo, forma care pulsează, este locul de naştere al atlantilor. L-am părăsit, după cum ti-am spus, cu mii de ani în urmă. Noi, ramura Orfeică, am venit aici, pe Geea. Cealaltă ramură, Inorogii, o specie de fiinte inteligente cu patru picioare şi două mâini prevăzute cu ventuze la extremitătile celor trei degete de la fiecare mână, cu pielea solzoasă şi un mic corn în frunte, au plecat spre cealaltă parte a galaxiei, acolo unde vezi semnul roşu. Spre deosebire de noi, ei erau nişte luptători care anihilau fizic contrariile, nu psihic. Dar, în acelaşi timp, nu puteau face salturi în spatiu şi timp, fiind limitati în deplasările cosmice de viteza astrală. În timpul transferului au folosit navele noastre piramidale, dar, după moartea celor şase atlanti care i-au însotit, nu au mai putut să ia legătura cu noi. Am încercat să facem noi contactul, măcar într-un singur sens, trimitând periodic soli, atlanti care şi-au asumat riscul de a nu se mai

putea întoarce niciodată aici... N-am primit nici un semn de la ei. Nu ştim ce s-a întâmplat, dar vrem să aflăm dacă mai există...

Tzeo a tăcut şi a privit spre ceilalti părinti.

- Acum avem o şansă de a lua legătura în dublu sens, a spus un părinte care se recomandase cu numele de Buthas. Părintele Utnapis a calculat şansa ta, omule din viitor, ca fiind de 99% să reuşeşti. Datorită comformatiei tale mintale, poti efectua saltul atât în directia lor, cât şi înapoi. Toată călătoria nu-ti va lua mai mult de o zi, două.

Priveam, ascultam şi nu ştiam ce să cred.

- Te rugăm să ne ajuti, a spus părintele Buthas, un bărbat înalt, brunet, cu un şarpe brodat pe togă. După analiza noastră, poti face salturile chiar mai bine ca noi, datorită lipsei urmei celui de-al treilea ochi. Este singura modalitate de contact biunivoc.

- I-am spus deja... l-a oprit Tzeo.

- Nu putem lua legătura mintal cu ei, a spus atlantul din stânga mea, din cauza acelei zone din mijlocul galaxiei. Din câte am putut stabili, acolo, în centrul acelei aglomerări de stele, se află ceva care absoarbe totul: lumina, gândurile... Totul. Nimic nu poate trece.

- Tu va trebui să ocoleşti, în mai multe salturi partiale, acele locuri, a spus Primul Părinte Tzeo. Dacă vrei să ne ajuti...

- Vreau, am spus ridicând capul şi privindu-l în ochi. Vreau să vă ajut, vreau să pot să vă ajut. Trebuie să pot.

- Vei putea, dacă vrei, a spus Buthas.

- Nu este, însă, suficient să vrei, trebuie să ştii şi cum să o faci, a adăugat Zalmox. Ceea ce ai învătat până acum, în mod cert nu este de ajuns. Va trebui să mergi în tara mea. Acolo îti voi desăvârşi capacitătile psihice şi fizice.

- Dar cu cealaltă dorintă a voastră, de a verifica urmele voastre în timpul meu... Cum rămâne? Am înteles că şi acea problemă este importantă pentru voi.

- Omule, a spus Tzeo, hai să analizăm pe rând: dacă reuşeşti să dai de rudele noastre inorogi, plecând de la certitudinea că o să te întorci, înseamnă că, cu atât mai mult, poti face şi testarea viitorului.

Toti Părintii s-au apropiat de mine şi m-au atins pe umărul stâng. Era forma lor de a-şi demonstra aprobarea fată de o persoană.

C A P I T O L U L 16

Piramida în care mă aflam împreună cu Zalmox avea hublouri în peretii laterali şi plutea la mare înăltime deasupra unui teren străpuns, ici-colo, de piramide din blocuri de piatră, înconjurate de dune de nisip. Undeva, mai departe, vedeam un râu foarte lat. Nu se putea observa unde începe şi unde se termină. De-o parte şi de alta a malurilor sale, se găseau plantatii verzi, iar în rest, deşert. Deşert cât vedeai cu ochii.

Fusese şi aici o Explozie?

Mi-am luat ochii de la fereastra rotundă şi l-am întrebat pe Zalmox:

- Din ce cauză e aici deşert? A fost o Explozie?

- Nu, a răspuns Zalmox. Pe timpuri, aici era o pădure enormă. Se pare că de undeva, poate din meteoritul căzut într-o peninsulă aflată în apropiere, a apărut un virus pe care vântul l-a împrăştiat în toată această zonă, virus care a dus la moartea tuturor copacilor. În acest fel, vânturile calde nu au mai fost oprite de nimic şi au putut să desăvârşească moartea întregii zone. Cu toate că înaintaşii noştri au reuşit până la urmă să oprască înaintarea virusului şi, apoi, să-l distrugă, a fost prea târziu să mai poată reface vegetatia de aici. Tara deasupra căreia ne aflăm se numeşte Egipet şi este o colonie de-a noastră. Aici este conducător Părintele Raamon, pe care l-ai cunoscut, împreună cu sotia sa Isis. Pe malul fluviului acesta, care este unul din cele mai lungi de pe Pământ, dacă nu, chiar, cel mai lung, am construit o piramidă cu dimensiunile exacte a celei mai bune nave atlante. Ea este piramida în centrul căreia am depozitat un cristal-memorie, ce vrem să dezvăluie, odată, întreaga noastră istorie. Totodată, acea sferă mare din cristal aflată în vârful piramidei este şi un far pentru eventualele nave ale fratilor noştrii plecati în cealaltă parte a galaxiei, atunci când ne vor căuta. Am ales acest loc pentru piramida-far, tocmai pentru a nu fi acoperită de nori şi a putea fi văzută tot timpul anului din spatiul. Aceasta este piramida pe care trebuie să le-o descrii fratilor noştri inorogi, ca să găsească peste milenii Geea. Lângă ea, sculptura acelui animal, aşezat pe labele din fată şi care are cap de om, cu un corn în frunte, reprezintă un inorog.

Priveliştea s-a schimbat brusc, fără să simt acceleratia. Inertia dispăruse total. Am trecut pente o mare plină de insule, mai mari sau mai mici, avansând spre nord, până când marea s-a sugrumat. După gâtuitură, marea se lătea, apoi se strângea din nou, prinsă în cleştele a două limbi de pământ. Pe fiecare parte erau ridicate două turnuri dintr-un material cenuşiu, cu câte o sferă în vârf.

Zalmox mi-a făcut semn să privesc:

- Iată, începe Marea cea Neagră. Aici, chiar sub noi, sunt Coloanele lui Herculos, numite astfel după numele arhitectului care a ridicat cele două domuri. Le vezi? Sunt aşezate pe câte un mal, lăsând între ele spatiu necesar pentru a genera fulgere globulare, producătoarele ploilor dirijate în toată această regiune a planetei. Mai avem aşa ceva şi în alte patru locuri ale Geei, astfel că detinem controlul climei pe aproape toate teritoriile locuite de atlanti.

Am trecut spre nord-vest, deasupra uscatului, traversând câmpii verzi, foarte bogate în râuri, a căror unde străluceau în lumina soarelui. Ne-am apropiat, spre nord,

de un lant de munti şi am aterizat lin pe una din culmile cele mai înalte.

Dacă n-aş fi ştiut că suntem la peste două mii de metri înăltime, aş fi crezut că ne aflăm pe o câmpie, cu mici movile din loc în loc. O iarbă grasă, spicată cu flori roşii, galbene şi mov, ne mângâia gleznele.

Soarele, cocotat sus de tot pe cerul de safir, îşi trimitea razele printre norii răsleti.

Un urcuş lin ne-a dirijat către un grup de stânci. Erau trei forme: două clepsidre şi un animal cu cap de om, care avea un mic corn în frunte, stând aşezat în patru labe şi cu mâinile încrucişate pe piept. Avea o coadă groasă şi scurtă. Era asemănător cu cel aflat lângă marea piramidă, de dimensiuni mult mai reduse, dar executat cu mai multă acuratete. În spatele lor, la mică distantă, peretele muntelui se prăvălea spre o vale înverzită, adâncă, pe fundul căreia un fir de apă strălucea printre copaci.

- Este statuia inorogului şi a celor doi paznici ai timpului, a spus Zalmox.

În partea cealaltă, la o depărtare de câteva sute de metri, terenul putin mai înalt era acoperit cu zăpadă.

Ne-am îndreptat într-acolo. Zăpada era rece şi udă, dându-mi frisoane.

Atlantului părea că nu îi pasă. Mergea cu paşi rari, apăsati. Căutam să calc pe urmele lui.

Cu cât urcam spre vârful aflat undeva, spre stânga, aveam din ce în ce mai mult senzatia că mă umplu cu o energie asemănătoare celei din piramida de oricalc aflată lângă Atlantis. Vârful acestui munte avea capacităti curioase.

În dreapta a apărut o prăpastie de o formă ciudată, interiorul unui con imens. La marginea superioară, pe latura opusă celei în care ne găseam, la jumătatea circumferintei conului, lângă o stâncă, se afla o piramidă.

Cînd ne-am apropiat, ocolind pe marginea prăpastiei, din piramidă a ieşit un atlant şi, după ce ne-a salutat, a făcut semn să-l urmăm în interior.

Era o constructie din bucăti de piatră dreptunghiulare şi avea o înăltime cam cât trei oameni. În vârf, înfipt într-un suport de oricalc, era un cap de lup cu gura deschisă şi limba despicată scoasă mult în afară. Producea un şuierat continuu.

Ne-am strecurat în piramidă prin deschizătura din lateral. Interiorul forma o singură cameră cu peretii căptuşiti cu un material spongios. Era mult mai cald decât afară, o atmosferă plăcută. Nu vedeam nici un obiect, în afara unui bici lăsat lângă intrare. În mijlocul podelei se deschidea o gaură rotundă, în care Dacius, aşa se recomandase telepatic atlantul, a intrat, făcându-ne semn să-l urmăm.

Am coborât mai multe trepte săpate în stâncă. Mergeam în spatele lui Zalmox. Am intrat într-o încăpere cu mult mai mare, semi-sferoidală, unde am văzut un piedestal central şi două platforme de odihnă.

Două uşi, diametral opuse, îşi desvăluiau strălucirea de oricalc în lumina caldă emisă de o lampă sferică, atârnată în mijlocul tavanului.

Zalmox mi-a făcut semn şi mi-a comunicat telepatic să mă aşez pe una din platforme, iar el s-a întins pe cealaltă.

Dacius a adus din spatele uneia dintre uşi trei cuburi mici, pe care le-a aşezat în jurul piedestalului.

Un uşor curent de aer plăcut mirositor, îmi dovedea că exista şi un sistem de aerisire ascuns pe undeva.

- Până când Atha o să ne aducă ceva de mâncare şi de băut, vă urez bun venit, a spus Dacius şi am simtit că este cuprins de o senzatie de fericire.

- Ai înteles că el, a spus Zalmox cu o uşoară înclinare a capului spre mine, este omul din viitor despre care ai aflat. L-am adus mai întâi aici, pentru a-i arăta un centru energetic.

Zalmox mi-a simtit nedumerirea din gând şi a continuat:

- Pe suprafata planetei se găsesc câteva locuri în care energia divină interferează cu energia planetei. Sunt locuri binecuvântate de Dumnezeu. Unul din acestea, este muntele pe care ne găsim. Din acest motiv, putem face salturi mult mai uşor în alte locuri din jurul Geei, necesitând un efort mintal mult mai redus. L-am instalat aici pe Dacius, care absoarbe toate informatiile ce călătoresc prin cosmos şi ni le relevă pe cele importante. Aşa am descoperit apropierea navei whronilor, cu mult înainte de a se apropia de zona noastră galactică.

- Acum sunt la circa doi ani galactici de Geea, a spus Dacius. Este o navă foarte mare, cu cel putin o mie de fiinte la bord.

- Nu puteti să le induceti telepatic dorinta de a schimba traseul? am întrebat.

- Am încercat, a răspuns Zalmox, dar mintea lor, sau materialul din care este construită nava, nu lasă să treacă undele noastre cerebrale. Dacă Dumnezeu ne-a dat această încercare, trebuie să ne supunem şi să ne urmăm soarta... Am avut un avanpost pe o planetă din sistemul Daala, pe care nava whronilor l-a distrus acum câtiva ani. Ultima comunicare de acolo ne transmisese identificarea unei arme a whronilor, care transformase în nimic un întreg satelit al planetei, într-o fractiune de secundă. O armă necunoscută nouă, bazată, se pare, pe o substantă contrară celei existente în univers.

- Sunt foarte răi, distrug numai din plăcere, indiferent dacă le e sau nu util, a spus Dacius. Au o psihologie total diferită de a noastră, cu reactii aiurea. Ei nu pot comunica telepatic, dar nici noi nu putem să-i conducem telepatic. Au o minte curioasă. Asta o ştim încă din timpul războiului "Anilor negri", când ne-au făcut să fugim de pe Atlantisul Originar.

Pe una din uşi a apărut o atlantă de o frumusete izbitoare, cu toate că era o femeie trecută de prima tinerete. Purta o robă albă şi avea părul brunet, înspicat, prins cu o bentită, iar pe spate, legat în mai multe codite, împletite cu un fir de oricalc strălucitor.

Punctul din fruntea ei era ceva mai mic decât al bărbatilor.

Avea buzele vopsite cu roşu, iar fata îi era acoperită cu o pastă albă. La încheietura mâinii stângi se vedea un şarpe din oricalc, iar pe pieptul robei era brodat acel cap de femeie cu părul format din şerpi. Tinea în mâini un platou cu mâncare, iar în fata ei plutea o amforă şi câteva cupe transparente.

- Să trăieşti, omule din viitor, a spus în timp ce aşeza platoul pe piedestal şi dirija câte o cupă în fata fiecăruia. Eu sunt Atha, sotia lui Dacius.

Unul din atlanti, cred că Dacius, a preluat mintal amfora şi, după ce ne-a umplut cupele cu un lichid roz-gălbui, a aşezat-o pe un suport aflat lângă perete.

- La înăltimea asta se găseşte mâncare? am întrebat.

- Sigur că nu, a spus Dacius zâmbind. Aducem totul din văile din vecinătate. La poalele muntilor, spre nord, este o câmpie interioară foarte mănoasă, iar spre sud, până la fluviu, e un teren excelent pentru cereale. Pădurile din munti ne dau lemn pentru foc, iar fructele care cresc pe pantele neînzăpezite sunt minunate.

- Dacius laudă tinutul acesta pe care l-a descoperit Zalmox cu mai multi ani în urmă, pentru ca tot mai multi atlanti să se stabilească aici, a spus Atha. Să ştii că nu te minte cu nimic, este un tinut bogat în plante şi animale. Dacă l-am fi identificat mai de mult, cred că am fi reconstruit Atlantisul aici, în marea depresiune dintre munti. Este şi un loc ideal de apărare contra băştinaşilor, care, de altfel, aici nu sunt aşa de răi ca în alte părti. Sunt o rasă deosebită de oameni, nu la fel de negri ca cei din Africa şi nici atât de răi ca cei din Olmec. De altfel, spre surprinderea noastră, nu numai că ne pot întelege mintal, dar au început să învete chiar şi limba noastră vorbită. Am încercat şi nişte experiante de însământare a femelelor băştinaşe de aici cu esenta noastră şi, se pare, au reuşit: s-au născut copii cu pielea aproape albă, dar cu părul negru. Sunt mai voinici decât copii noştri şi învată aproape tot atât de repede. Deja am format nişte colonii. Sigur că noi dirijăm toată activitatea. Spre exemplu, am descoperit în partea de vest a depresiunii interioare, un munte plin de aur, unul din cele mai bogate zăcăminte de pe Geea. E important pentru noi deoarece este un metal inoxidabil şi poate fi prelucrat de toti cei care nu pot genera oricalc. Sunt o multime de bogătii naturale în acest teritoriu.

- Noi am numit aceşti oameni "daci", după numele părintelui Dacius. Ar fi bine să realizăm o rasă nouă, cu inteligenta atlantilor şi forta fizică a băştinaşilor, a spus Zalmox. Vrem să fie buni, întelepti, toleranti, cinstiti.

- Hai să-ti arăt emitătorul, a spus Dacius ridicându-se.

Am pătruns într-o încăpere emisferică. Singura lumină era emisă de o sferă de cristal aşezată pe un piedestal, în mijlocul camerei. Arunca sclipiri periodice de nuante roşii, bleau şi roz, înmănuchiate în raze. Era asemănătoare cu sfera de cristalul care mă adusese în Atlantida, dar mai mică.

- În acest cristal este introdusă harta galaxiei. Trebuie să o memorezi perfect, atât pentru a putea găsi planeta Inorog, cât şi pentru a te putea întoarce, a spus Zalmox făcându-mi semn să mă apropii de piedestal. De altfel, vei rămâne aici, cu Dacius şi Atha, care se vor ocupa de tine. Eu trebuie să plec...

La prima lectie era să am un şoc, cu toate că, prin câte trecusem de când venisem în Atlantida, nu ar fi trebuit să mă mai mire nimic.

Dacius mă aşezase pe un mic suport în fata cristalului şi mă învătase cum să-mi concentrez gândurile spre centrul geometric al acestuia.

Nu am reuşit imediat, dar după câteva încercări, cristalul parcă s-a mărit instantaneu şi m-a înghitit în interiorul său. Am simtit ca o plesnitură pe creier şi mi s-a părut că plutesc în întuneric total.

Parcă nu mai aveam greutate. Din ce în ce mai vizibil, în jurul meu au început să se formeze mici puncte de lumină, tot mai multe, până când întregul spatiu s-a umplut de străluciri puternice sau slabe.

Semăna cu formatiunea de stele pe care o văzusem în Atlantis, dar aveam senzatia că sunt atârnat în spatiu, deasupra lor. Undeva, în afara complexului galaxiei, atârnau în beznă mici forme spiraloide sau conglomerate sferice.

- Sunt alte câteva galaxii, mai apropiate de noi, am simtit un gând a lui Dacius. Caută să le retii foarte bine aşezarea, întrucât te vei deplasa după coordonatele lor. Vei face saltul în afara planului galaxiei şi cele mai bune relee sunt acele galaxii îndepărtate, care pentru tine vor reprezenta puncte fixe. Acum voi activa pozitia noastră actuală şi a inorogilor.

A apărut acel halou uşor colorat în roşu undeva mai la marginea galaxiei, apoi un alt halou colorat în albastru, mult mai departe.

- Te las în linişte, am auzit gândul lui Dacius, să memorezi cât mai bine.

Contactul s-a întrerupt. Aveam o vagă senzatie de claustrofobie, ceva nemaiîntâlnit până atunci. Nu percepeam nimic solid sub picioare şi am simtit sângele începând să-mi pulseze mai repede şi mai puternic.

Mă sufocam. Mă sufocam...

M-am trezit întins pe un pat într-o cameră pe care nu o vizitasem înainte. Lângă mine stătea Atha, privindu-mă fix între sprâncene.

Simteam că pielea mi s-a încălzit în acel loc, dar tensiunile nervoase se atenuaseră până aproape de disparitie.

Când mi-am reamintit senzatia de plutire în spatiu liber, am avut o mică contractie, pe care Atha a sesizat-o imediat şi un aflux mai puternic mi-a refăcut moralul.

- Nu-ti fie teamă, o să te descurci până la urmă, a spus Atha încet.

- Sper să nu vă dezamăgesc.

- Nu. În nici un caz. Numai intentia de a ne ajuta şi pentru noi este, deja, foarte mult. Sper, însă, ca reuşita să ne dea satisfactie la toti.

- Am să învăt să-mi domin frica.

- Te voi ajuta să reuşeşti. Eu şi Dacius ca, de altfel, tot poporul atlant, avem încredere în tine.

- Astăzi te vei odihni, iar mâine vom face o mică excursie prin tara dacilor. Pe urmă te vei întoarce la cristal. Da?

- Da. Cum credeti voi că este mai bine.

Planam, fără piramidă, împreună cu Atha, de-a lungul unei văi aflată între doi versanti muntoşi, acoperiti, în parte, cu păduri dese.

Mă îmbrăcasem cu o robă strânsă pe corp, asemănătoare salopetelor din Oraşul Galben, iar mijlocul mi-era strâns cu o centură lată. Pe cap îmi puseseră o cască dint-un material transparent.

Jos, sub noi, la mai putin de zece metri, curgea învolburat un râu cu apa limpede. Se puteau vedea, în special în dreptul micilor cascade, peşti strălucitori sărind din apă.

La liziera unei păduri a apărut un animal masiv, semănând cu un taur, dar cu coarnele mult mai dezvoltate şi un gheb pe spate. Ne-a privit o clipă şi a continuat să rumege iarba groasă, de parcă nici nu am fi existat. Câteva păsări mici au trecut în zbor pe lângă noi.

Era o imagine idilică, întregită de masivitate versantului din stânga, care începea, acolo unde se termina pădurea, aproape vertical.

În punctul cel mai înalt al trecătorii râul a dispărut şi, după un timp, a apărut o altă apă care curgea spre nord.

Pe măsură ce coboram, valea s-a lărgit şi am pătruns într-o depresiune cu terenul aproape plat, străbătut de nenumărate râulete.

Diverse animale sălbatice păşteau sau alergau de colo, colo. În stânga, la baza unei coline ceva mai înalte, împădurită până la vârf, am văzut câteva case, către care s-a îndreptat Atha. Am urmat-o şi am trecut pe deasupra lor.

Pe vârful uneia din căsute era înfipt un băt cu emblema lui Dacius: un şarpe cu gura deschisă şi coada serpuită.

Lângă constructii se vedea un teren cu grâu, unduind în bătaia uşoară a vântului. Câteva găini piguleu printre constructii.

O femeie îmbrăcată într-o robă pe care erau pictate sau cusute o multime de floricele mici şi foarte colorate, s-a lăsat în genunchi şi a ridicat bratele spre noi până ne-am depărtat. Era fericită că ne vede.

Ne-am ridicat ceva mai sus şi, având în stânga noastră, spre sud, un lant de munti înalti, iar în dreapta câmpia uşor vălurită, ne-am îndreptat spre vest. Simteam vântul, destul de rece.

Nu peste mult timp, am depăşit o falie în lantul muntos şi un râu, apoi, după ce am ocolit câteva dealuri, am intrat într-o depresiune ceva mai mică, în fundul căreia se vedea, prin ceata uşoară, o constructie masivă.

Practic, era o cetate înconjurată de un zid format din munti şi dealuri abrupte, greu de cucerit de către eventualii agresori.

Contructia era făcută din bucăti de piatră masivă, în interstitii văzându-se un liant cenuşiu. Zidul exterior avea cam de trei ori înăltimea mea, fără alte deschideri decât o poartă din fier cu încrustatii aurite, reprezentând acelaşi semn al lui Dacius. Tot complexul era înconjurat de un canal lat de doi - trei metri, plin cu apă.

Am trecut în zbor peste zidurile late şi am aterizat în curtea interioară, pavată cu plăci de marmură albă.

Atlantul înalt, care a ieşit din spatele unei uşi şi ne-a salutat, era îmbrăcat, peste robă, cu o pelerină din blană. Pe cap avea o căciulă mică şi tuguiată, din blană neagră.

- Bine ai venit în mijlocul nostru, frumoasă Atha şi tu, însotitorule. Sarmiseg vă primeşte cu încântare. Faceti-mi onoarea şi intrati ca să gustati din mierea noastră.

Câtiva daci cu barba nerasă şi îmbrăcati în blănuri de animale, au ieşit pe o altă poartă şi ne-au salutat cu uşoare aplecări ale capului. Era cel mai demn salut pe care-l primisem în Atlantida, din partea altei rase decât atlantii. Nişte femei dace, îmbrăcate cu fuste în multe culori şi cămăşi albe, brodate cu acele floricele multicolore, ne-au primit în sala boltită şi nu prea înaltă, în care ne-a introdus Sarmiseg. Trei copii au tâşnit în fugă din spatele unei uşi şi s-au oprit speriati când ne-au văzut. Cel mai mic dintre ei era blond ca paiul grâului, iar ceilalti doi aveau părul negru. Una din femei i-a dirijat, putin încruntată, în afara sălii.

Ne-am aşezat pe nişte bănci din lemn, în fata unei mese pline de mâncăruri şi cupe cu băuturi. Erau bucăti de carne prăjută, fructe de mai multe forme şi culori, salate din frunze verzi, toate aşezate pe platouri din aur, încrustat pe margini cu mici cristale sclipitoare transparente, albe, verzi, roşii.

- Gustă din vinul nostru, mărite oaspete. Este îndulcit cu miere de albine. E un vin vechi de zece ani.

- E foarte bun, am spus după ce am băut putin şi nu era doar o formă de curtoazie, era, cu adevărat, o licoare excelentă, cum nu băusem nici în Atlantis.

- Vin atât de bun, a continuat atlantul, nu am băut decât aici... şi am aproape o sută de ani.

- O sută de ani? am întrebat surprins. În timpul meu, oamenii trăiesc mai putin de cincizeci de ani. şi arăti de cel mult treizeci, treizeci şi cinci de ani...

Atlantul a zâmbit:

- Majoritatea trăim o sută treizeci, o sută cincizeci de ani. şi nici chiar la acea vârstă nu arătăm mai mult de cincizeci de ani. Apoi, îmbătrânirea organismului începe să se producă într-un timp foarte scurt, de circa o lună-două, atunci când atingem acea vârstă. şi... Plecăm în amintire. Dar, au fost unii dintre noi, extrem de rar, care au au primit semnalul mortii la vârste de două, trei ori mai mari.

- Dar nu vă îmbolnăviti?

- Se mai întâmplă şi aşa ceva, însă sunt semeni ai noştri specializati în detectarea cauzelor bolii. Pe urmă este foarte simplu ca, folosind puterea psihicului, să generăm celule speciale, care vor izola şi distruge agentii cauzatori ai îmbolnăvirii.

- Te-am adus aici, l-a întrerupt Atha, pentru a cunoaşte modul de viată al acestui popor, care sperăm că va fi unul dintre continuatorii noştri peste milenii. Noi suntem, trebuie să recunosc, o rasă în decadentă. Tot mai putini ne naştem cu puteri psihice, tot mai putini suntem în stare să generăm oricalc şi să facem salturi. Ne-am

gândit că singura solutie de a nu dispărea definitiv în negura timpului, este să încercăm combinarea genelor noastre cu ale altor grupe etnice, din cele mai evoluate psihic existente pe Geea. Am ales pentru încercări câteva triburi: aici, în tara lui Raamon, în Colmecia, în tara lui Iehov şi în alte câteva locuri. De asemenea, undeva, departe, în partea cealaltă a Geei, în tara lui Buthas, am lăsat să evadeze grupuri de sclavi şi sclave cu mai mult timp în urmă. Se pare că nativii de pe Geea se comportă foarte bine, însuşindu-şi, mă refer în special la liderii lor, învătăturile noastre. Stau foarte slab cu tehnologiile şi ştiintele matematice, dar, cu timpul, creierul lor va putea asimila şi aceste cunoştinte.

- Din păcate, a spus Sarmiseg, datorită imposibilitătii lor de a comunica psihic direct şi a risipirii pe teritorii depărtate, triburile acestea nu vor putea vorbi aceeaşi limbă, necesitând trecerea a multor milenii pentru a se putea întelege unii cu altii.

- Ei ne consideră nişte fiinte supranaturale, a continuat Atha. Nu vor afla decât târziu, că singura fortă generatoare a universului este Spiritul Suprem, celelalte zeităti fiind doar plăsmuiri ale mintilor lor neevoluate.

- Cel care este numit Dumnezeu?

- Da, a răspuns Atha. Dumnezeu este numai Spirit. Se vor închina la chipuri cioplite, cărora le vor aduce chiar şi jertfe umane. Vor ajunge să se bată, pentru a impune celorlalti credinta în zeii lor. Dumnezeu e bun şi răbdător, el nu vrea pedepsirea celor răi, ci iertarea şi îndreptarea lor, iar dacă aceştia persistă în greşeală, izolarea de ceilalti. Ai aflat că, pe acei băştinaşi care nu pot fi potoliti psihic, îi trimitem în locuri depărtate, izolate, sau chiar pe Lumina Diminetii.

- Ştiu, am văzut în Colmec.

- Uite, a intervenit Sarmiseg, spre exemplu acel copil blond pe care l-ai văzut, nu se acomodează cu viată noastră liniştită. Când va fi mare, va pleca cu familia lui înaltă parte. Va fi un războinic.

- Şi dacii vor fi războinici, dar îi învătăm să facă asta numai pentru a-şi apăra teritoriul lor, a spus Atha. Nu vrem să umble, cum vor face altii, după cucerirea de noi teritorii.

- De ce nu-i învătati acum matematica şi celelalte ştiinte?

- Creierul lor nu poate asimila, încă, aşa ceva, a răspuns Atha. Vor fi şi printre ei, mai ales urmaşii împerecherilor dirijate cu noi, depozitari ai unor cunoştinte mult peste medie, dar vor evita să le divulge la marea masă de oameni, existând riscul de a fi folosite împotriva altora şi nu pentru a le face o viată mai uşoară. şi acum, hai să ne odihnim. Mâine dimineată avem un drum lung de făcut, spre casă.

C A P I T O L U L 17

Primul lucru învătat de la Dacius a fost să-mi încetinesc ritmul metabolismului tuturor celulelor corpului, cu exceptia celor ale creierului.

Acest fapt era necesar pentru ca aerul din piramida cu care voi călători să-mi ajungă cât mai mult timp. La început mi s-a părut ceva imposibil, dar apoi Dacius mi-a confirmat că reuşeam perfect. Numai că eu nu-mi dădeam seama de nimic, decât atunci când vroiam să mă mişc şi simteam că este imposibil.

Eram transformat în doi ochi care vedeau la fel ca înainte şi un creier.

Nu puteam nici să clipesc din pleoape. O legumă. Dar o legumă care gândea cu o viteză fantastică.

Practic, atunci când îmi doream o imagine, îmi apărea instantaneu în fată, în culori şi în relief.

Dacă era ceva în mişcare, puteam reduce sau amplifica viteza în limite nemaivăzute.

La una din încercări, l-am întrebat pe Dacius dacă pot să o văd pe Valsa, acolo unde era ea, în timpul ei.

- Trebuie să fii foarte atent cu coordonarea spatio-temporală, mi-a răspuns Dacius, surprins, pe moment. Ar fi posibil să-ti doreşti s-o vezi în clipa când ai plecat tu, deoarece, pentru tine, acel timp este cel în care vei reveni. Dacă ai încerca să o vezi într-un timp ulterior, este posibil ca viitorul acela să-ti ofere surprize, plăcute sau neplăcute, pe care nu este oportun să le cunoşti cât timp nu eşti pregătit pentru asta. Este mai bine aşa.

- Deci tu poti să ştii dacă eu mă voi întoarce din călătoria pe planeta inorogilor?

- Da. Eu... Noi ştim că te vei întoarce de pe acea planetă. Te vei convinge că nu te mint, dar nu încerca tu singur să vezi acel viitor, pentru a nu fi influentat... E mai sigur să cauti numai în trecut.

- Pot să mă întorc şi fizic în trecut, sau numai mintal?

- Nu mă mir că ai sesizat acest aspect, ce prezintă unele probleme, cu care ne-am confruntat şi noi în decursul timpului. Din experianta noastră, este bine să te transferi doar mintal, pentru eliminarea riscului de a interveni cu ceva în derularea evenimentelor. S-ar putea genera un paradox: presupune că te-ai întoarce şi fizic în trecur şi ai omorî-o pe mama ta, înainte să te nască. Deci, nemaiavând cine să te nască, tu nu ai exista. Ca urmare, nu ar mai avea cine să se întoarcă în timp ca să-ti omoare mama, deci ea va trăi şi te va naşte şi tu te vei putea întoarce în timp ca s-o omori...

- M-ai încurcat de tot...

- Cred şi eu. Deci poti ca, întors în timp, să provoci o schimbare în desfăşurarea evenimentelor, abatere ce poate duce la imposibilitatea ca tatăl tău şi mama ta să se nască sau să se întâlnească, pentru a te concepe. Ar rezulta că în momentul în care ai determinat acea abatere, tu să nu mai exişti, deci să nu o poti determina...

- E clar, cel mai bine e să nu te întorci în timp fizic.

- Asta încercam şi eu să-ti explic.

- Vouă vi s-a întâmplat aşa ceva?

- Cine poate şti?

- Cum adică? Nu ai aflat să se fi făcut aşa ceva?

- Se pare că unii dintre noi au încercat asta, în alte timpuri. Dar, nu avem cum să ştim dacă au provocat vreo abatere în istorie, deoarece o altă eventuală derulare a evenimentelor nu poate fi inclusă în memoria noastră. Noi suntem conştienti de acea linie a timpului, care a avut ca urmare existenta noastră în acest moment. Chiar dacă a apărut şi o altă istorie, alternativă, noi nu avem cum să o cunoaştem. Este imposibilă migrarea de pe o ramură a timpului pe alta.

- Înseamnă că se poate interveni în desfăşurarea unor evenimente ulterioare prin modificarea anterioară a... ceva...

- Da, dar nimeni nu va conştientiza această modificare, inclusiv cel care a făcut-o. Nici o istorie nu o va consemna. Niciodată. Altfel, ar însemna să cunoşti o realitate care ar fi existat în alta derulare a timpului, deci neexistentă pentru derularea timpului tău. şi, în functie de distantele în timp, chiar cel care a provocat saltul pe altă ramură temporală, poate dispare în noua comformatie a evenimentelor, ajungându-se la paradoxul pe care ti l-am spus.

- Atunci, crezi că e mai sigur să nu încerc s-o văd pe Valsa?

- Părerea mea este că ar fi mai bine şi mai sigur să te abtii.

- Dar, dacă eu mă întorc în timp şi fac ceva în aşa fel încât whronii să nu ne mai atace? Pot salva Atlantida?

- Nu. Whronii ştiu de existenta Geei încă dinainte ca noi să terminăm colonizarea planetei. Dacă s-ar putea face ceva contra lor, ar fi doar anterior acelui moment, ceea ce ar putea genera şi imposibilitatea noastră de a descoperi Geea, de a ne refugia pe ea şi de a pune aici, bazele unei civilizatii. Iar noi, tot am fi, odată şi odată, distruşi de whroni, dispărând fără a avea speranta transmiterii către altcineva a cunoştintelor noastre.

- Dacius... Tu chiar crezi că eu pot lua legătura cu inorogii?

- Da. Am credinta că este singura solutie posibilă.

- şi dacă mi se întâmplă ceva... Dacă mi se termină aerul din piramidă înainte să ajung? Dacă nu găsesc planeta lor? Dacă nimeresc într-o stea sau într-o gaură neagră? Dacă ajung şi nu mai găsesc pe nimeni pe acea planetă? Dacă...

- Dacă... Atunci când îti pui problema cu atâtia dacă, mai bine renunti. Pentru aer ai să primeşti şi o cască stelară, putin diferită de cea pe care ai folosit-o în excursia făcută cu Atha... Oricum, fratii noştri inorogi nu ne pot ajuta cu nimic, acum... Este doar speranta de a ne găsi cândva, nu pe noi, ci pe urmaşii urmaşilor noştri. Speranta. Atât ne-a rămas.

- Speranta... Ce complexe sentimente îmi dă acest cuvânt, acest gând.

- Este unicul care ne mai tine în viată.

- Am să încerc. Mi-e frică, dar am să încerc.

- Tot ce poate să se întâmple mai rău, este să mori.

- Şi ce se va întâmpla cu Valsa? şi ea va muri?
- Îti promit că vom face tot ce e posibil pentru a încerca, dacă ti se întâmplă ceva, aducerea ei aici. Cu toate că ea nu are capacitătile tale psihice, vom încerca, cu ajutorul sferei de cristal, să o contactăm. S-ar putea să fie foarte greu, s-ar putea să nu reuşim, sau să-i provocăm distrugeri ale unor celule, dar vom încerca. Ai încredere în mine.
- Am. Am încredere în voi toti. Nu vreau ca Valsa să mai trăiască în acel mediu ostil, dacă mi se întâmplă ceva...
- Pentru a exista cât mai putine probabilităti să ti se întâmple ceva, pentru ca şansa de a te întoarce să fie maximă, hai să trecem la lectii, a spus Dacius. Pe urmă vei face un salt pe planeta Ares, unde avem un depozit de costume galactice şi de arme cu săgeti de lumină.

Iarba de pe platou începuse să prindă o tentă maronie, iar în vale, majoritatea copacilor îşi pierduseră frunzele. Doar brazii continuau să înverzească peisajul.

Dacius mă sfătuise să-mi aleg locul de constructie al noii piramide aproape de sculptura care-l reprezenta pe inorog şi cei doi paznici de piatră ai timpului. Aici încă nu se aşternuse zăpada, dar era din ce în ce mai frig, chiar la amiază.

Atha îmi dăduse o robă dintr-un material ceva mai gros şi, totuşi, moale şi plăcut la pipăit. Îmi prinsese părul cu o bentită aurie şi în picioare îmi legase nişte sandale cu talpa groasă şi fete din blană, care-mi acoperea complet glezna.

Dacius stătea lângă mine şi privea cerul acoperit în cea mai mare parte de nori joşi. Urma să mă asiste şi să-mi atragă atentia dacă greşeam ceva. Era foarte importat ca piramida să fie perfectă. Viata mea depindea de asta. şi viata Valsei. şi fericirea celorlalti...

Tineam în mână un mic cristal sferic, în interiorul căruia Dacius întrodusese harta galaxiei. Insistase să-l iau cu mine, cu toate că harta mi se întipărise în minte în timpul orelor de antrenament făcute în ultima vreme. Dacius spusese că e mai sigur să am cu mine şi o memorie pe cristal.

Mai primisem şi un cilindru gros cât bratul, plin cu apă proaspătă, de izvor. Într-o cutiută de mărimea palmei, aveam mici bilute dintr-o substantă energizantă. Semănau cu stromacul, dar aveau un gust total diferit...

Împreună cu Dacius am stabilit dimensiunea optimă a piramidei, modul de organizare al interiorului şi locurile unde peretii urmau să fie transparenti. Am identificat un teren plan şi m-am aşezat pe pământ, cu picioarele încrucişate. Mi-am pus mâinile pe genunchi, am închis ochii şi m-am cufundat în transa pregătitoare.

Lumea din jurul meu încetase să mai existe.

Am simtit afluxul energetic cuprinzându-mi creierul, din ce în ce mai adânc, în

toate celulele nervoase. Am început generarea oricalcului, de la baza piramidei.

Când am terminat şi am revenit în realitatea înconjurătoare, lumina zilei începuse să se estompeze, iar spre asfintit, norii aveau o tentă uşor portocalie.

- Este perfectă, a spus Dacius apropiindu-se de piramida strălucitoare.

- Oare n-am greşit nimic?

- Nu. Te-am urmărit permanent. Totul este perfect. Ai lucrat ca un veritabil atlant. Deja EşTI un atlant.

Cu toate că simteam o oarecare oboseală fizică şi nervoasă, aprecierea părintelui atlant m-a recomfortat. Să mă fi văzut acuma Valsa, Martinez, Alia şi celelalte femei semi-om care mă considerau mult inferior lor. Mi-ar fi plăcut să le dau cu tifla. Eu, un bărbat semi-om, reuşeam să fac ceva care, pentru ele, era inabordabil şi chiar de neînchipuit.

Ce-or să zică atunci când mă voi întoarce în Oraşul Galben?

Pentru că va trebui să mă întorc şi să le arăt că bărbatii semi-om pot fi cel putin la fel de inteligenti ca femeile semi-om, sau chiar ca cele galbene. Să le fac pe toate sclavele mele... Să fiu un supra-om.

- Îti propun să faci mâine, mi-a rupt Dacius şirul gândurilor, o călătorie în jurul Geei cu piramida ta, atât ca să o încerci, cât şi pentru a te obişnui cu spatiul galactic, de unul singur. Pe urmă vei putea merge pe Ares, unde vei primi casca şi roba stelară, pentru a putea începe salturile spre tinta finală.

Prima dată când am simtit că-mi dispare total greutatea, un şoc electric mi-a străbătut tot corpul.

Mă ridicasem cu piramida mea sus, sus de tot, deasupra muntilor.

Se făcuseră din ce în ce mai mici şi vedeam tot mai departe, până când rotundul planetei s-a decupat din cerul devenit de o culoare din ce în ce mai închisă, apoi neagră. De jur împrejur erau atârnate în imensitate, un număr enorm de stele.

Nu mai sclipeau, aşa cum le văzusem în noptile senine. Erau fixe şi reci.

RECI...

Sub mine am identificat forma continentelor, iar undeva, departe, se vedea coasta aproape circulară a Atlantidei, înjumătătită de penumbră.

Mi-am relevat în minte schema sistemului solar şi imediat, pe cerul nesfârşit s-au suprapus nişte cerculete colorate diferit. Am numărat nouă asemenea semne, adică tot atâtea planete câte mai existau în sistem în afara Geei... A Pământului.

Deodată o senzatie de greată mi-a covârşit întregul corp. Nu m-am speriat, însemna că mă ridicasem mult prea repede. Uitasem că lângă masele gravitationale trebuia să adopt o acceleratie atenuată, tocmai pentru a nu genera neplăceri sistemului nervos.

Undeva, în stânga, aproape de Soare - de fapt era o iluzie optică, întrucât era mult mai departe de steaua centrală decât Pământul, gravita, însemnată cu un cerculet roşu, planeta Ares, pe care urma să ajung mâine.

Când m-am întors pe platoul muntilor, Dacius m-a bătut uşor pe umeri:

- Bravo, omule! Ce-a fost mai greu a trecut. Te-ai obişnuit?

- Cred că da... Am trecut printr-o senzatie groaznică: să te simti atârnat în întuneric, fără nici un punct de sprijin solid. A fost cât pe ce să pierd controlul piramidei şi să mă prăbuşesc...

- Acum haide să mâncăm ceva. Ne aşteaptă Atha...

Trecusem rapid de Lună, unde ştiam că este organizată o crescătorie de iepuri, condusă de două atlante, Chango şi Ixchela, dar nu mă oprisem. Poate cu altă ocazie.

Acum mă deplasam încet, aproximativ de-a lungul ecuatorului planetei Ares.

Solul era acoperit cu un praf roşietic, din care răsăreau vârfurile ascutite ale unor stânci, mai mari sau mai mici. Mă apropiasem de o ridicătură în care se vedeau crăpături subtiri, neregulate.

Soarele, mai mic decât eram obişnuit, aflat undeva, în spatele meu, aproape de asfintit, îşi arunca razele prin atmosfera rarefiată, nepretabilă traiului fără măsuri de protectie suplimentare.

Cerul avea o culoare aproape neagră. Nici un nor nu tulbura sclipirea galaxiei.

Am întors piramida încet, pentru a prinde o imagine panoramică a acestei portiuni din planeta Ares.

M-am gândit că este necesar să ies din catalepsia fizică, pentru a putea să privesc şi în alte directii, fantele transparente din peretii piramidei fiind pe toate cele patru laturi. Acum aveam o deschidere a privirii doar de cel mult 90 de grade. Trebuia să găsesc intrarea în colonia atlantă de aici.

Am revăzut mintal harta pe care mi-o arătase Dacius şi mi-am dat seama că sunt prea la sud.

M-am ridicat câtiva zeci de metri, până când în depărtare, îngropat bună parte în praful cenuşiu, am văzut capul de atlant pe care-l căutam. Era o sculptură enormă, având mai mult de o mie de metri lungime.

Părea că priveşte spre înaltul cerului aresian, iar dintr-un ochi i se scurgea o lacrimă pe obrazul ridat de trecerea mileniilor.

Acum trebuia să găsesc linia dreaptă care, prelungită imaginar de la lacrimă, peste vârful nasului, mă dirija mai departe.

În câteva minute mă deplasam spre cele câteva piramide din piatră, pe care le căutam. M-am apropiat şi m-am fixat deasupra piramidei celei mai înalte.

Am rotit privirea până când în fată am avut o piramidă ceva mai mică, putin

înclinată spre exterior. Încet, încet, am trecut pe deasupra ei, cercetând spatiul înconjurător. La mică distantă, a apărut o vale cu peretii abrupti. Arătau de parcă un uriaş ar fi dat cu paloşul o lovitură în carnea planetei.

Valea avea directia aproape constantă spre nord, aşa că m-am înscris pe firul ei, ocolind cele câteva stânci mai mari care mi-au apărut la un moment dat în fată.

La prima intersectie cu o altă vale, ceva mai putin adâncă, m-am oprit şi am privit cu atentie peretele din dreapta. Aici trebuia să găsesc semnul de intrare în locaşul atlant.

Era acolo, sculptat în stânca cu irizatii roşietice: un trident aşezat pe un postament cubic. Am planat în dreptul semnului privind concentrat intersectia celor trei brate, până am văzut apărând lângă el o pată neagră, care s-a mărit încet. În mijloc, ca un iris, s-a deschis o diafragmă şi am intrat cu piramida în bezna totală.

Deodată s-a făcut lumină.

Mă aflam într-o încăpere circulară, ai cărei pereti radiau o strălucire albastră. Am lăsat piramida pe postamentul din mijloc şi am basculat încet trapa. Nu s-a produs nici un vârtej, deci în încăpere exista aer la presiunea necesară, aşa cum îmi spusese Dacius.

M-am desprins din scoica centrală a piramidei şi am ieşit aplecat.

Podeaua aflată în exterior era dintr-un material şlefuit, lucios. Respiram bine şi, parcă, o emotie uşoară mi s-a cuibărit în obraji. Încă nu conştientizam că treceam prin nişte întâmplări inimaginabile? Cine eram eu, un semi-om, care aveam puterile zeilor? Sau eram şi eu un zeu?... Eram un supraom? Ha!...

M-am întors spre o uşoară ceată care s-a format într-o parte şi din care a ieşit o fiintă omenească. Era mai înalt decât mine cu cel putin un cap. O ceată aproape opacă, strălucitoare, îi acoperea tot corpul pe o grosime de câtiva centimetri, ca o salopetă. Noduli de culorile pure ale curcubeului, vibrau sau se deplasau încet pe suprafata şi în substanta acesteia.

Pe cap avea o cască argintie, cu o portiune transparentă în dreptul ochilor. În părtile laterale se vedeau două antene micute, dirijate la orizontală, în fată.

Într-una din mâinile pe care le tinea uşor depărtate, avea o sferă mată, cam cât pumnul.

S-a apropiat de mine şi a înclinat uşor capul.

- Bine ai venit, omule, mi-a transmis telepatic.

- Bine v-am găsit, i-am răspuns în acelaşi fel şi m-am aşezat, la semnul lui, deasupra unui disc aflat pe podea, aproape de unul din pereti.

După o secundă mă transferasem într-o altă încăpere, tot circulară, dar mult mai mare. Un grup de atlanti îmbrăcati în robe trandafirii şi cu capetele descoperite, m-au înconjurat şi m-au salutat. Am răspuns prin înclinarea capului şi mi-am ridicat palmele la nivelul pieptului, în semn de omagiu.

Peretii erau din oricalc strălucitor, cu divese forme geometrice printre care predomina spirala. Sus, în centrul încăperii, atârna un glob luminos.

Unul din atlanti s-a apropiat şi mi-a vorbit:

Bine ai venit, omule din viitor. Ne-a comunicat Tzeo că ne vei vizita. Te-am aşteptat cu nerăbdare.

- Bine v-am găsit, oameni de pe Ares. Vă multumesc pentru primire.

Mi-am legat centura, împletită din şerpi metalici, la brâu şi am apăsat uşor pe protuberanta roşie de pe cataramă. Deodată m-am simtit înconjurat de acea salopetă asemănătoare cu o ceată strălucitoare, cu irizatii argintii şi noduli colorati.

Nu o simteam, n-avea nici un fel de consistentă materială. Respiram uşor, chiar mai uşor decât înainte, iar privirea nu-mi era atenuată de vizorul lăsat al căştii pe care Martes, aşa cum se prezentase atlantul ce mă instruia, mi-o aşezase pe cap.

Ei numeau salopeta de ceata, robă stelară, iar casca, arcul de lumină.

Undeva, la marginea peretelui, s-a materializat un păianjen, mare cât un câine.

Avea vreo opt sau zece picioare subtiri şi păroase, iar corpul format dintr-o sferă mică şi două ovoide verzi, era străbătut de nervuri colorate strident în mai multe nuante de roşu. Din partea sferică ieşeau două tije elastice, care se mişcau cu viteză în toate directiile.

Am întins încet mâinile înconjurate de ceată spre arătanie, cu palmele deschise şi mi-am fixat privirea pe capul păianjenului. Mi-am încordat atentie la baza tijei mişcătoare şi am gândit: "foc".

Câte o săgeată de lumină, extrem de subtire, a tâşnit din cele două antene ataşate căştii şi a lovit punctul pe care-l priveam. Păianjenul s-a oprit instantaneu din mişcare, iar sfera-cap a plesnit, aruncând în toate directiile o substantă cenuşie.

Restul corpului a căzut pe podea, după care s-a absorbit în neant, dispărând.

- Foarte bine, l-am auzit pe Martes. Ai încadrat corect tinta şi ai folosit câtă energie trebuia. Foarte bine.

- Multumesc, am spus simtindu-mă măgulit.

- Ai grijă la intensitatea săgetii de lumină, să nu consumi energia ineficient. Bateria nu are capacitate infinită şi trebuie să tii întotdeauna o rezervă pentru urgente.

- Am înteles.

- Foloseşti săgeata doar în cazurile când psihicul duşmanului este opac la undele cerebrale. Cauti, mai întâi, să paralizezi şi, dacă nu răspunde, distrugi, dar numai dacă viata ti-e în pericol. Altfel, nu. Tine minte.

- Da.

- Bateria o poti reîncărca apropiindu-te de o stea, dar durează ceva timp, nu foarte mult. De obicei este suficientă o jumătate de oră. Oricum, aerul generat de roba interstelară ar trebui să-ti ajungă pentru orice situatie. De altfel, mai este şi cel care se găseşte în piramidă. Ai grijă, totuşi, că celulele corpului se hrănesc tot din energia

robei. De asemenea, când vei fi lângă o planetă, nu uita să te deplasezi cu viteză corespunzătoare densitătii atmosferei, pentru a nu provoca o încălzire exagerată în stratul exterior.

- Voi tine minte.

- Fii foarte atent. Nu este doar viata ta în joc, este şi speranta noastră. Trebuie să ştim ce se întâmplă cu fratii noştri.

- Pe Geea nu am văzut asemenea robe stelare.

- Nu. Le folosim doar pe Ares, pe Safir şi pe Lumina Diminetii, care au atmosferele irespirabile.

- Nici săgeti de lumină...

- Aşa este. Pe Geea actionează o lege nescrisă care interzice folosirea armelor fizice. Ai grijă. Galaxia este plină cu vietuitoare mai mult sau mai putin evoluate. Din câte ştim, doar câteva se pot deplasa în spatiul interstelar. Am să-ti localizez pe hartă zonele respective, pentru a le ocoli. Este mai sigur. Oricum, se pare că în afara noastră, nimeni nu poate face saltul instantaneu. Pentru ceilalti există o viteză limitată fizic. Le trebuie ani sau secole pentru a străbate distanta dintre stele. Asta ne-a ferit până acum de invazia whronilor. Dar nava lor se apropie. Se apropie...

Martes a avut o clipă de tăcere, apoi a continuat:

- Eu totuşi, cred că Geea nu va fi distrusă în totalitate. Sper că civilizatia noastră va reuşi să se mentină în unele regiuni ascunse. Sper.

- Tzeo crede la fel. şi Zalmox şi multi altii.

- După ce te vei întoarce de pe planeta inorogilor, poate ne vei confirma acest fapt.

- Mă voi întoarce. Sunt sigur că mă voi întoarce. şi apoi o să vă comunic dacă mărturiile lăsate de voi pe Geea, s-au mentinut şi după Explozie. Totul va fi bine.

- Să dea Dumnezeu!

CAPITOLUL 18

M-am întors de la baza aresiană fără nici un incident. Deja eram în stare să dirijez piramida în cele mai bune conditii şi mă învătasem cu lipsa de greutate. Era aproape aceeaşi senzatie ca atunci când zburam prin forta psihică.

Atha m-a complimentat şi m-a premiat cu o mâncare specifică din regiune: o pastă gălbuie, moale şi plăcută la gust, în care a amestecat bucătele de brânză şi unt.

Un vin putin dulceag şi nu foarte alcoolizat mă ajuta să înghit cât mai mult din acest amestec.

- Să ai noroc în ce urmează să faci, mi-a spus Atha ridicând cupa plină de vinul rubiniu.

Mă simteam bine în mijlocul atlantilor. Oare mă voi mai întoarce la Valsa?

Să fac o excursie în timp, peste câtiva ani, să văd unde mă voi afla? Sau dacă mă voi mai afla undeva...

Dacius mi-a strâns umerii uşor şi m-a privit în ochi:

- Omule, toată speranta ne este în tine. Fii cât se poate de atent să nu greşeşti în stabilirea directiilor şi a distantelor pe care urmează să le străbati. O cât de mică eroare de gândire te poate duce la sute de stele abatere de la traseu. Imaginea pe care ti-o formezi în momentul saltului, trebuie să fie exactă şi precis determinată, pentru a ajunge în regiunea dorită. Harta din cristal îti va reaminti pozitia fiecărei aglomerări de materie. Nu ezita să o consulti, chiar dacă ti se pare că ai memorat-o perfect. Mintea omenească este, totuşi, supusă greşelii. Trebuie să te verifici înainte de fiecare salt, înainte de exprimarea dorintei de a ajunge într-un anumit loc. E mai sigur.

- Ce se întâmplă dacă, prin absurd, ajung în altă parte decât am gândit?

- Ai grijă să verifici pozitia, de fiecare dată când revii în realitatea materială. Cristalul te va ajuta. Dacă nu eşti acolo unde ti-ai dorit, identifică pe hartă abaterea şi faci următorul salt din noua pozitie.

- Ti-am explicat ce mi s-a întâmplat când nu mi-a reuşit perfect saltul lângă satelitul cel mare al planetei a şasea din sistemul nostru. Era aproape să mă prăbuşesc pe acea enormă planetă acoperită de nori opaci.

- Şi totuşi, ai reuşit să compensezi atractia planetei. Te-ai descurcat de minune.

- Aşa mi-au spus şi cei de la baza atlantă de pe cel mai mare din satelitii planetei. Se pare că nu a fost numai din neatentia mea, ci şi o influentă neaşteptată din partea acelei pete roşii care circulă în atmosfera planetei.

- Da, este un fenomen cercetat în prezent de specialiştii noştri.

- Cei de la bază, mi-au spus că li se întâmplă şi lor să fie deturnati din trasee de acea pată. Mi-au mai atras atentia asupra eventualelor non-spatii, acele găuri negre aflate peste tot în galaxie.

- Dacă te vei orienta destul de departe de planul galaxiai, le vei evita pe toate cele cunoscute de noi. În acest fel vei avea în coordonate şi celelalte galaxii, care pentru tine vor reprezenta repere fixe în orientare. Ai, totuşi, grijă, să nu te depărtezi prea mult de galaxie: harta din cristal îti poate da unele erori şi, de ce să nu-ti spun, s-ar putea să-ti fie influentată mintea de unele fenomene necunoscute care credem că există în spatiul inter-galactic. Noi nu am putut face niciodată saltul spre alte galaxii, cu toate că una din ele este mult mai apropiată decât toate celelalte.

- Din ce cauză?

- Nu ştim. Nimeni nu a reuşit să se depărteze mai mult de un diametru galactic. Este posibil ca mintea noastră să nu reziste la asemenea distantă de sistem, sau să existe o fortă necunoscută care actionează în acele dimensiuni.

- Un zid de forte între galaxii?

- Se pot face o grămadă de supozitii, dar nu are nici un rost să le comentăm acum. Oricum, nu te depărta la mai mult de un diametru galactic. Este suficient pentru evitarea surprizelor şi avem certitudinea realitătii hărtii din cristal, chiar cu ultimele modificări de pozitionare a sistemelor, calculate zilele trecute. ştii că am stabilit cu Tzeo să dăm numele tău vârfului muntelui ăsta? Îi vom spune "Omul din viitor".

- Multumesc, dar dacă nu o să mă mai întorc?

- Ti-am retinut cu toti dorinta, de a o aduce în timpul nostru pe femeia ta. Îti promit că vom încerca tot ce este posibil, chiar dacă este ceva ce n-am mai făcut până acum. Pentru fiecare actiune există un început, o primă încercare. O vom face dacă...

- Mă voi întoarce. Acum câteva zile, m-am visat lângă Valsa, îmbrăcati cu nişte haine aşa cum văzusem în revistele vechi. Se făcea că eram în mijlocul unor semi-oameni, multi şi liberi, undeva, într-un oraş nedistrus de explozie. Cred că este o intuitie care-mi dovedeşte nu numai întoarcerea, dar şi revenirea în timpul meu...

- Să dea Dumnezeu să nu te înşeli şi să fie, cu adevărat, o imagine a viitorului, nu o simplă vizualizare a unei dorinte de-a ta.

Ne aflam pe podiş, aproape de statuile paznicilor timpului şi a inorogului sfânt, aproape de marginea prăpastiei, pe fundul căreia se vedea un râu sclipind în lumina soarelui aflat aproape de amiază.

Vântul destul de puternic rostogolise cei câtiva nori, care pluteau indiferenti la mare înăltime.

Am mai aruncat o ultimă privire de jur împrejur şi ne-am îndreptat spre piramida ce mă aştepta la câtiva metri.

Oricalcul arunca străfulgerări argintii, iar discurile transparente pe care le construisem în centrul laturilor piramidei, păreau nişte petale de flori ornamentale.

Peste câteva minute părăseam Geea. Oare pentru totdeauna?

Primul salt m-a transferat instantaneu deasupra planului galaxiei.

Vedeam pe harta din memorie, undeva "jos şi în lateral", un cerculet roşu, care indica pozitia în spatiul real al Geei.

Privirea îmi depăşea centrul compact al galaxiei, iar departe, într-o aglomerare de puncte luminoase, aproape o pată de lumină, se vedea pulsând un alt cerc, destinatia mea.

Casca stelară de pe cap îmi producea o uşoară presiune, în special la tâmple şi pe creştet. Respiram uşor gazul generat de salopeta stelară.

O secundă mi s-a părut că mă cuprinde groaza spatiului nemărginit, acea senzatie de pierdere în nimic, impresia de leşin ce o mai avusesem şi anterior, în perioada când învătam să execut salturile.

Mi-am revenit imediat şi m-am concentrat asupra următorului punct de destinatie, undeva "deasupra" aglomerării centrale de stele. Era necesar să stabilesc cu exactitate directia şi distanta imaginară pe hartă, pentru a nu risca ajungerea în interiorul vreunei stele.

În aceeaşi clipă imaginea anterioară a galaxiei a dispărut şi a fost înlocuită cu o altă pozitionare a aglomerării centrale, care acum se găsea mult mai aproape şi chiar sub mine.

În schimb, cerculetul de destinatie era mai vizibil, stelele din jurul său apărând individualizate.

Deodată, o senzatie de gol mi-a străbătut stomacul şi am avut impresia că mă rostogolesc spre aglomerarea stelară din centrul galaxiei: era acel efect despre care fusesem prevenit.

Trebuia să fac rapid saltul următor, pentru a evita prăbuşirea.

Am luat un alt punct de reper foarte aproape de destinatie şi mi-am impus saltul.

Departe, galaxiile vecine s-au deplasat instantaneu în alte pozitii şi am văzut cercul de destinatie sub mine.

Acum începea partea cea mai grea: apropierea de sistemul planetar al fratilor inorogi, fără să mă pricopsesc cu o cădere în vreo stea de pe traseu.

Am consultat harta din cristal şi mi-am impus un traseu din patru etape intermediare.

Primele trei etape le-am efectuat în câteva minute, fără nici o problemă. Când am verificat cel de-al patrulea salt, ultimul, mi s-a părut că în harta de pe cristal există o oarecare neconcordantă cu pozitia unei stele ceva mai strălucitoare, a cărei aşezare nu corespundea perfect cu coordonatele determinate fată de cele două galaxii îndepărtate, după care mă ghidam. Undeva, lângă ea, trebuia să mai fie o stea, la fel de luminoasă, dar nu o vedeam. În acel loc, nu se observa nici măcar o sclipire timidă.

Steaua dispăruse? Sau greşisem drumul?

Nu, drumul nu era greşit: cerculetul de destinatie era acolo, pulsând rar. Avea în centru un punct mai strălucitor, steaua centrală a sistemului inorogilor.

N-avea rost să-mi fac probleme, poate era o abatere a calculării pozitiilor stelelor, greşeală neesentială pentru reuşita misiunii mele. Doar nu trebuia să ajung la acea stea dispărută.

Mi-am stăpânit uşoara emotie care m-a cuprins la gândul că făcusem, în câteva minute, un salt de peste 50000 de ani galactici. Doar eram un supra-om, nu un amărât de semi-om, cum mă considerau galbenele.

După ultimul salt, începea etapa cea mai grea şi mai lungă: identificarea, în spatiul din jurul stelei centrale a sistemului, a celor patru planete importante.

Un timp, harta din cristal nu mai mi-era de nici un ajutor. Trebuia să fac mai multe salturi aleatorii, până găseam un obiect cosmic de masă suficientă pentru calcularea, de către cristal, a pozitiei planetei căutate.

Mi-au fost necesare mai mult de zece salturi, ca să-mi dau seama că nu voi reuşi niciodată să identific nici una din planete, miniscule fire de praf suspendate în imensitatea spatiului.

Am ales cealaltă solutie: prin trei salturi unghiulare, am inclus în cristal pozitiile mele, astfel că am putut afla la ce distantă de steaua centrală mă aflam. Urma să mă apropii până la distanta orbitală a planetei a doua, Inorogia, pentru ca apoi să mă deplasez în salturi scurte de-a lungul unui cerc, până îmi apărea undeva masa planetară.

Şi a apărut.

AM REUSIT să găsesc o planetă în capătul celălalt al galaxiei.

Era un glob de culoare roz pe partea aflată spre stea şi întunecată pe partea opusă.

După următorul salt, am văzut aproape de planetă şi cei trei sateliti pe care ştiam că-i are: deci eram sigur că ajunsesem acolo unde trebuia.

Mi-am oferit câteva minute de tihnă. Eram în exteriorul planului de revolutie al sistemului, deasupra unuia din polii planetei şi mă încânta imaginea pe care o priveam. Aveam o pozitie relativă destul de apropiată pentru a observa, printre cele câteva portiuni de nori, suprafata roz-roşiatică a solului şi un spatiu întins de culoare mov, ceea ce putea fi un ocean.

Undeva, spre stânga, am zărit printre ştraifurile de nori pete cenuşii.

Era un oraş?

Ce reactie vor avea fiintele de pe această planetă când mă vor vedea?

Ce mă aşteaptă aici?

În ce stadiu de dezvoltare sunt fată de atlanti?

Dar voi mai găsi tot atât de uşor drumul de întoarcere?

Ce-ar fi să fac întâi o survolare a satelitilor, pentru a afla dacă au reuşit efectuarea de călătorii în afara planetei?

Dacius şi Tzeo îmi spuseseră că nu mai ştiu nimic de fratii lor de mai multe mii de ani. Plecaseră spre ei câtiva zeci de atlanti şi atlante, dar numeni nu se mai întorsese.

M-am apropiat de unul dintre sateliti, care era cel mai mare şi l-am înconjurat privind cu atentie: nu avea atmosferă, iar solul gri-rozaliu părea mai curând nisipos. Câteva cratere mai mari şi o multime de cratere mici, m-au făcut să fiu atent în jurul meu, la eventualele corpuri solide ce puteau străbate vidul înconjurător.

Pe suprafata vizibilă a satelitului nu am detectat nici o urmă de activitate umană. Însemna că inorogii nu se puteau deplasa în spatiul vid?

Ceilalti doi sateliti erau de dimensiuni mult mai reduse. Păreau stânci plutitoare în vid.

Atmosfera planetei nu avea o grosime similară cu cea a Geei şi părea ceva mai rarefiată.

Ştiam că trebuie să contină destule gaze identice cu cele ale atmosferei

pământului, fiind uşor respirabilă pentru mine.

Mai rămânea să stabilesc unde voi coborî piramida. Din cele sugerate de Dacius, rezulta că undeva, pe linia imaginară a ecuatorului, trebuia să se afle un oraş mare, poate chiar cel pe care-l văzusem înainte.

Am căutat pe partea luminată, deplasându-mă în afara gazului roz, dar nu mi s-a părut că văd nimic care să semene cu o aşezare urbană, mare sau mică, în afară de acele prezumtive urme umane, care în acest moment fuseseră acoperite de o plapumă groasă de nori roşietici.

Trebuia să aştept până când planeta îşi rotea portiunea întunecată spre lumină şi să caut şi acolo. Aerul şi substantele hrănitoare generate de roba stelară erau mai mult decât suficiente. Mi-ar fi ajuns, chiar dacă aş fi decis că trebuie să mă întorc pe Geea, fără să cobor pe această lume. Dar nu vroiam să iau acestă decizie, încă. I-aş fi dezamăgit foarte tare pe prietenii mei atlanti.

Galaxia îşi desfăşura sclipirile în jurul meu, cu exceptia unui sector de câteva grade, în care întunericul era atotcuprinzător, o beznă opacă. Am consultat harta cristalului şi am identificat, nu foarte departe de zona în care mă aflam, un spatiu în care nu se vedea nici o stea. Mai mult decât atât, cristalul îmi comunica interdictia de a mă apropia de acel spatiu. Nu ştiam care este cauza, dar nu mi-am mai pus alte probleme legate de acest aspect, în momentul când am sesizat că în zona de penumbră a planetei îmi apare o aglomerare urbană.

Am transferat piramida la zenitul oraşului şi am început să cobor încet.

Sub mine se desenau din ce în ce mai clar nişte constructii. Deodată am observat câteva puncte care se mişcau. OMENIREA EXISTA.

Am ales o deschidere între constructii, spre centrul geometric al aşezării şi am dirijat piramida deasupra, continuând să cobor încet.

Ce reactie vor avea când mă vor vedea apărând din înaltul cerulu rozaliu? Trecuseră, după câte ştiam, cam două sute de ani tereştri de când făcuseră saltul ultimii atlanti, două perechi de tineri.

Eram încă destul de sus, când m-am răzgândit şi am transferat piramida deasupra unui deal aflat la oarecare distantă de marginea oraşului.

Dealul era acoperit până aproape de vârf cu plante de o culoare verde pal, înalte şi groase, asemănătoare cu copacii de pe pământ. Am aşezat uşor piramida pe solul ruginiu al vârfului golaş. Am desprins cristalul-hartă din micutul suport în care era încastrat şi l-am pus într-unul din buzunarele salopetei.

Ştiam că pot respira liber în atmosfera planetei, aşa că am decuplat catarama robei stelare şi mi-am ridicat vizorul căştii.

În aer plutea o mireasmă întepătoare, dar nu mă deranja. Aveam impresia că sunt mult mai greu decât pe pământ.

Talpa încăltămintei mi se înfundase în solul afânat, care semăna cu nisipul, acoperit din loc în loc cu muşchi roz, cu plante mici, cu frunze rotunde, roşii, cu mici puncte verzui şi cu smocuri de iarbă lată şi cu vârful ascutit. Se mişcau încet în bătaia

unei adieri căldute, putine din ele ridicându-se ceva mai mult de la suprafata solului.

Pe o piatră rozalie se mişca o vietate de forma unui disc, cam de mărimea palmei, sprijinită pe mai multe picioruşe înalte şi cu patru cozi, arcuite în sus. Formau un evantai într-o sectiune a corpului. În partea opusă, două antene segmentiale, terminate cu mici sfere maronii, se mişcau cu viteză în toate directiile.

În momentul în care m-au simtit, vietatea a avut o tresărire şi a rămas nemişcată, cu antenele îndreptate în directia mea. Apoi, pe neaşteptate, o gaură s-a format între cele două antene şi din ea a zburat spre mine un lichid.

N-am avut timp să mă feresc şi salopeta mi-a fost atinsă putin mai sus de cotul drept, de o substantă care s-a lipit de ea.

M-am curătat cu mâna cealaltă, dar substanta s-a întins pe mănuşă. Dacă trecea prin materialul salopetei? M-am depărtat câtiva paşi de vietatea periculoasă. Trebuia să mă feresc din calea lor, de acum.

Tonurile roz şi roşii ale luminii înconjurătoare începeau să-mi obosească privirea. Doar imaginea acelor copaci cu nuante de verde deschis îmi aminteau de vegetatia pământului.

M-am apropiat de lizieră, atent să nu mă mai atace vreun disculet răuvoitor.

Deasupra oraşului, aflat la câtiva kilometri, se ridicau fuioare şerpuitoare de ceată. Se adunau în înaltul cerului şi formau globuri de un vişiniu mat.

Toate culorile de pe această lume erau în partea dinspre roşu a spectrului. Chiar şi copacii de care mă apropiam, în afara unor portiuni de un verde ceva mai intens şi putin galben spălăcit, aveau tentă de roşu, mov şi portocaliu.

Trunchiurile erau de diverse grosimi, având scoarta striată adânc.

În unele canale se scurgea un lichid transparent, care se aduna în partea inferioară, formând ovoide ca nişte cristale. şi acestea prindeau nuante de roz.

Lumea în roz... O culoare obositoare, care începea să mă streseze din ce în ce mai mult. Ce căutam eu aici? Oare merita să-mi pun viata în pericol doar pentru a le face plăcere atlantilor, luând legătura cu nişte aşa zişi frati ai lor aflati la o distantă pe care mintea nu putea să o închipuie? Oare aici îmi vor putrezi oasele?

Am simtit un tremur care îmi cuprindea tot corpul.

Asta era, intram într-o criză nervoasă generată de nişte gânduri aiurite. Mi-am impus să mă calmez. Puteam eu, un om superior galbenelor, să mă sperii de ceva, chiar dacă acel ceva era complet nou pentru mine?

Cred că totul se datora lungimii de undă a luminii generate de steaua sistemului. Privită de aici, de la suprafata planetei, era o stea ceva mai putin strălucitoare ca Soarele pământului. şi dimensiunea sa relativă era mai mică, întrucât planeta se afla mai departe decât pământul de Soare.

Cu toate astea, temperatura ambiantă era asemănătoare celei de pe pământ, dar aerul era mai uscat, aducându-mi aminte de atmosfera deşertului.

Deja mă obişnuisem cu mirosul întepător al aerului şi nu-l mai sesizam.

Am aruncat o privire în spate, acolo unde-mi lăsasem piramida. Dacă i s-ar fi

întâmplat ceva în lipsa mea, puteam oricând să fac alta. Dar, nu era mai bine s-o distrug? Nu conta, căci nimeni în afară de mine nu era în stare s-o urnească din loc şi nu avea ce să-mi fie furat din ea.

O umbră mi-a trecut peste fată înainte să intru între copaci. Am privit în sus şi am mai avut timp să observ o pasăre mult mai mare decât pe pământ, care a planat dispărând deasupra pădurii. Avea corpul fusiform, aripile foarte late, sustinute de nervuri proeminente şi ciocul lung, încovoiat şi ascutit.

Am început să cobor spre baza dealului, printre copacii destul de rarifiati. Călcam cu grijă, ocolind tufişurile mai mici sau mai mari, pentru a evita să fiu scuipat din nou de disculetele acelea răuvoitoare.

Câteva insecte abia vizibile au bâzâit pe lângă mine şi au dispărut.

Într-un copac cu trunchiul foarte gros, având o culoare de un roz atât de palid încât părea aproape alb, se vedea o scorbură rotundă şi întunecată. Când am trecut prin dreptul lui, ceva ca o liană a tâşnit din scorbură şi mi s-a înfăşurat strâns de gât. M-am oprit, aproape să cad. Sfoara, sau ce era, a început să mă tragă cu o fortă irezistibilă. Până să-mi proptesc picioarele într-un ciot şi să scot cutitul de la centură, fusesem adus la mai putin de un metru de copac.

Partea inferioară a căştii rezista cu succes la tensiunea la care era supusă, altfel m-aş fi sufocat.

A trebuit să tai de două ori cu cutitul, ca să desprind matul de carne. Câteva picături de suc mov mi-au pătat mănuşile când am desprins bucata de fibră ce-mi rămăsese atârnată de gât.

M-am depărtat cu repeziciune şi am fost atent să mă feresc de alte eventuale scorburi.

Nu mă descurcasem cum trebuie: ar fi trebuit să fac imediat un salt în timp, cu câteva minute anterior, iar apoi să mă feresc de disculetul scuipător şi de acea scorbură. Nu mă descurcam bine.

Dealul nu era înalt, aşa că am ajuns repede să văd printre copaci baza lui, de unde se continua cu o portiune aproape plată.

La mai putin de un kilometru se vedeau micile constructii roşietice de la marginea oraşului. O şosea destul de lată trecea transversal prin fata lor.

CAPITOLUL 19

M-am oprit în dreptul ultimilor copaci şi am privit cu atentie: nu se vedea nici o fiintă, era o nemişcare aproape totală. Doar vălătucii de fum continuau să se ridice în depărtare, deformati de vânt.

O uşoară senzatie de sufocare mi-a străbătut partea superioară a plămânilor,

câteva clipe. M-am controlat, dar nu era nimic deosebit. Cine ştie?

Un ou mare, de culoare neagră, s-a rostogolit cu viteză pe şosea şi a dispărut în partea stângă.

Era un vehicul autohton?

Am încercat să prind mintal semnale ale eventualelor fiinte care puteau să fie în ou, dar, spre surprinderea mea, mi s-a relevat că în interior nu era nici o minte accesibilă. Era un aparat automat, fără conducător?

M-am concentrat asupra constructiilor dărăpănate pentru a identifica creiere umane, dar, atât cât puteam să cuprind cu vederea, nu am găsit nici o rezonantă gânditoare. Doar undeva, în spatele unui gard viu, mi s-a părut că ating nişte vibratii neevoluate, care erau mai mult senzatii de foame şi sete... Dacă interpretam corect, puteau fi vietuitoare având nivelul de dezvoltare al câinilor de carne, pe care-i văzusem în Oraşul Galben.

Am translatat mintal imaginile pe deasupra gardului şi în fată mi-au apărut nişte mogâldete având corpul turtit, cu două şiruri de picioare.

Capul lor avea forma unui cub putin rotunjit pe muchii. Pe fata anterioară, trei ochi aşezati ca vârfurile unui triunghi echilateral, se bulbucau mult în afară, în centrul triunghiului văzându-se o despicătură eliptică.

Era unit de corp atât de mult, încât nu se putea determina gâtul, decât după o linie groasă, de un albastru intens.

Vedeam patru astfel de animale. Trei stăteau nemişcate şi priveau spre al patrulea, care ridica ritmic primul piciorуş stâng, ceva mai gros decât celelalte.

Casca stelară era pregătită să mă apere, dacă aş fi fost atacat, dar preferam să nu-mi încep misiunea provocând vreo distrugere fizică.

M-am apropiat până la marginea şoselei şi am văzut că nu era chiar atât de netedă. Avea o multime de portiuni zgrumturoase şi două canale longitudinale, cu profilul rotunjit. Cred că pe unul din ele se rostogolise oul cel mare.

Sus, în înaltul cerului, mi-au atras atentia două din acele păsări cu aripi mari. Descriau opturi aproape perfecte, într-un zbor lin.

Eram deconectat. Atentia îmi scăzuse în timp ce priveam păsările, aşa că plasa care m-a înconjurat dintr-o parte, m-a luat pe nepregătite.

M-am împiedicat şi am căzut pe spate, rămânând cu privirile atintite la zborul păsărilor. Casca mi s-a lovit de ceva şi am simtit că o fractiune de secundă mi-am pierdut controlul.

Ochiurile plasei m-au imobilizat aproape complet, dar am putut să întorc capul şi să văd, cam la zece metri în lateral, două fiinte cu alcătuire curioasă: aveau patru picioare scurte şi groase, care ieşeau dintr-un trunchi aproape cilindric, terminat cu o coadă scurtă şi groasă. În partea superioară, două brate lungi şi subtiri, cu câte trei degete, din care unul era opozabil, trăgeau sforile legate de plasa cu care mă prinseseră.

Capul era disproportionat de mare fată de restul corpului, cu doi ochi depărtati,

rotunzi, fără iris, în schimb cu o multime de puncte negre, risipite neuniform. Nu apărea ceva care să semene cu părul omenesc. În mijlocul fruntii aveau o excrescentă, de forma unui con, cu vârful uşor curbat în sus, iar cele două umflături laterale, cu mai multe găurele, păreau să fie urechile. Gurile rotunjite şi larg deschise, lăsau să li se vadă dintii, nişte colti ascutiti şi obligi. Nu aveau nas ? Ba da: o băşică rotundă, cu găurele fine. Pielea era de o culoare roz-gălbuie, înspicată cu perişori scurti.

M-am insinuat în mintea lor şi abia am reuşit să identific ceva: mai întâi senzatii de bucurie că au reuşit să prindă un animal, apoi o retinere de a se apropia de mine. Până la urmă, cel care era putin mai înalt, i-a comunicat celuilalt într-o limbă formată din piuituri şi pârâituri, ceva care semăna cu o îmbărbătare şi a mai tras o dată puternic de sforile legate de plasă.

Oare aceştia erau inorogii, rudele atlantilor, pe care-i căutam?

Nu prea semănau cu imaginea pe care mi-o făcusem despre ei, după sculpturile văzute pe Geea. Avusesem impresia că seamănă cu nişte cai cu fata asemănătoare cu a oamenilor, având chiar şi mâini. Cel putin aşa îmi fuseseră descrişi. Iar realitatea părea să fie cu totul alta.

Tzeo mă sfătuise cum să reuşesc intrarea în contact mintal cu ei, dar creierul, sau ce era în tărtăcuta lor, mi se părea lucios, lunecos, mai mult o masă amorfă, decât aşa cum aveam noi, oamenii şi animalele pe care le cunoşteam pe Geea.

Oare din acest motiv se refugiaseră în alt colt al galaxiei? Sau nu erau ei, cei pe care-i căutam?

M-am concentrat să le transmit mesaje de liniştire cu privire la pericolul pe care-l reprezentam eu, pentru ei.

Deodată, m-a străfulgerat gândul că nu le simt pulsatia sângelui, nicăieri în corp. Nu aveau sistem circulator?

În schimb, fibrele musculare mi se păreau foarte rigide, dovedind o fortă fizică deosebită, iar pielea ridată era foarte groasă.

De altfel, atunci când au terminat de strâns plasa în jurul meu, nu mai puteam, practic, să fac nici o mişcare.

I-am lăsat să se apropie cu acei paşi mărunti, care produceau o vibratie asupra terenului, fapt ce dovedea că au o greutate importantă.

Mintea celui mai înalt era ceva mai permisivă, aşa că am periat-o atent şi am reuşit să identific o regiune, ca un nodul, unde îmi apăreau cu mult mai multă claritate cuvintele pe care le gândea, astfel că am tradus instantaneu:

- Ce noroc avem să prindem o antică.

- Da, se pare că vom obtine o compensatie bună pentru ea.

Eu eram ea? Mă făcuseră femeie?

- Traz va fi foarte bucuroasă că am găsit-o. Să-i spunem?

- Nu îi spunem nimic până nu verificăm dacă nu mai este vreuna pe deal. Am auzit că ultima oară când au fost văzute, erau două.

- Sunt sute de ani de atunci. Poate s-au învătat să circule câte una.

Între timp se opriseră deasupra mea şi mă priveau cu atentie. Ce-ar fi fost dacă mă întorceam câteva minute în timp şi mă feream din fata plasei?

Dar, mai bine lăsam acest canal temporar să se desfăşoare în directia pe care a pornit. Puteam oricând să sar pe altă ramură a timpului, dar eram curios să văd ce vor să-mi facă şi unde mă vor duce.

Era una din multiplele posibilităti de a pătrunde oficial în oraş.

Printre capetele aplecate asupra mea am văzut, în înaltul cerului, cum cele două păsări se despart, zburând cu viteză în directii opuse.

- Eu zic să o cărăm în plasă, să nu ne scape.

- Hai, a spus cel mai mărunt, apucând un capăt al plasei şi strângându-l într-un nod.

Nu mă înşelasem; aveau putere considerabilă, întrucât m-au ridicat foarte uşor, cu toată greutatea mea.

- Mergem direct la Traz, sau o ascundem la noi, până ne promite cineva o răscumpărare corespunzătoare?

- Eu zic, a răspuns cel mai scund după câteva secunde de gândire, să n-o ducem nici la noi, nici la Traz.. Mai bine o rugăm pe Hamm...

- Hamm o să vrea să fie şi ea parte la recompensă.

- Păi, o să obtinem destule dodole...

- Dacă ne va plăti cineva pentru vietuitoarea asta. Ce ne facem dacă ne-o confiscă?

- Ca s-o confişte, trebuie să dea de ea. D-aia am zis să o băgăm în afacere şi pe Hamm. Ea are posibilităti mult mai bune s-o ascundă...

Mă cam deruta felul lor de a vorbi despre mine la feminin.

- Hai s-o luăm pe calea mai lungă, printre peretii vechi, să nu ne întâlnim cu nimeni.

- Ştii că foarte puțini au curaj să rămână în lumina directă a soarelui, la orele amiezii. Nu cred că este nici un risc, dar hai să facem cum zici tu.

Trecuserăm pe lângă nişte garduri înalte, făcute din plăci zgrumturoase. Constructiile aflate în spatele lor erau putin înalte, dar păreau solide, dintr-un material care semăna cu pietrele din deşertul de pe pământ.

În câteva momente mi s-a părut că simt, undeva, în spatele câtorva ziduri, existenta unor fiinte, dar am continuat să mă concentrez asupra discutiei dintre cei doi.

- Vezi, că ne apropiem de pasarelă. O trecem direct, sau ne ascundem putin?

- Păi, dacă ne vede cineva, o să-i spunem că am cules fructe de sosoro şi le-am împachetat, să nu-şi piardă umezeala.

- Vezi că o să trecem şi pe lângă cuibul lui Mioz şi cred că poate să ne vadă.

- De ea nu mi-e frică. Are o datorie la mine de câtiva ani şi, dacă îi spun, o să tacă din gură, că altfel îi cer dodola de prins peşti.

- Eu nu mai am nici o dodolă de pescuit, le-am terminat pe toate acum o lună când am fost cu Wooa la baltă... Atunci când o lişcă mi-a rupt plasa.

Foloseau nişte termeni pe care nu reuşeam să-i înteleg, dar i-am retinut ca atare, urmând să mă lămuresc pe parcurs.

Antena dreaptă a căştii mi se agătase într-un ochi al plasei şi nu mai puteam roti capul în nici o directie. Cu toate astea, am observat că nici una din casele pe lângă care treceam destul de repede nu aveau nimic care să semene cu ferestre sau uşi. Pe unde se făcea accesul?

Între timp fusesem purtat pe deasupra a două conducte paralelipipedice destul de groase, făcute dintr-un material care părea spongios, de o culoare violet închis.

Un praf mărunt, ca o ceată, plutea deasupra solului. Soarele era ascuns în spatele unei clădiri făcută dintr-un material asemănător cu betonul, dar un beton tot atât de spongios ca şi cel al conductelor pe care tocmai le depăşisem.

Cei doi s-au oprit brusc şi m-au aşezat pe o platformă, fără nici o precautie, lovindu-mă destul de puternic la cotul drept.

- Deschide tu, a spus cel care era în spate.

Acesta a scos ceva dintr-o pungă ce-i atârna lateral, de parcă îi era prinsă direct de piele şi s-a aplecat deasupra unei portiuni de un roşu mai puternic. A apărut o deschidere, ca un iris. M-au ridicat şi au coborât nişte trepte. Păreau foarte înalte, dar pentru ei, care coborau cu patru picioare, nu mi se părea că este ceva greu.

Împrejur, atât cât puteam să văd, totul avea diverse nuante de roşu: de la roz palid, la un puternic roşu sclipitor, cu interferente de mov. Lumina ieşea din nişte zone distribuite aiurea pe suprafata unui perete.

Erau nişte culori obositoare, enervante. Cum reuşeau să stea toată viata între ele, fără să înebunească? Am cotrobăit în mintea celui din fată şi am simtit fericirea de a ajunge la adăpost cu prada, fără să fie văzut de cineva.

- Închide tu poarta, a spus în timp ce mă aşeza, fără nici un pic de grijă, pe jos. Eu mă duc să iau câteva bucăti de xoxolin, că mi-e foame.

- Adu-mi şi mie nişte lacolă. Mi-e o sete, de mă topesc, a spus celălalt urcând scările.

Lumina a scăzut brusc din intensitate.

- Iar s-a terminat energia, a strigat cel care rămăsese cu mine.

- Dacă ai pornit-o în reactie cât timp am fost plecati, a spus celălalt, coborând, după închiderea irisului. Mai bine lăsam poarta deschisă, că nu mai văd nimic...

- Şi dacă trece cineva pe aici? Acum nu avem nevoie de musafiri.

- Hra, eşti prea fricoasă. Ti-am mai spus că în zona asta nu trec inoroge decât rareori. Toate circulă mai mult în cealaltă parte a oraşului.

- Ştiu, le e frică de mumulele care au împânzit cartierul, de când guvernul nu s-a mai ocupat de stârpirea lor.

- Da. şi ai văzut că sunt, cu adevărat, periculoase. Ieri era să te lipească una, de nu te mai vedeam niciodată.

- Nu mi-ar fi părut rău, dar mai am doar cinci zile până să-mi pun cornul în pământ. Mă lăsau fără moştenitoare.

- Cornul meu mai are până să se coacă. Cred că de abia la anu` pe vremea asta o să-l plantez, dacă va mai rămâne până atunci vreun loc necotropit de xicşi.

- Oricum, mâine trebuie să plec. O să-mi ia ceva drumul până la malul oceanului.

- Ai aprobare de la preşedintă?

- O am de acum două luni, atunci când a apucat-o strechea şi a dat aproape două sute, de-o dată.

- Fii multumit că ministra te-a trecut pe listă.

- Uiti că i-am făcut cadou fiicei ei, patru piei de mumule?

- Altfel îti rupeai cornul în nisip...

- E normal. Cine nu este în stare să facă cadouri celor care trebuie să ia deciziile, înseamnă că nu merită să fie ajutate. Nevolnicele n-au ce căuta în lumea noastră liberă şi prosperă.

- Şi acum mă gândesc ce ghinion am avut acum trei ani, când pământul unde-mi rupsesem cornul a fost invadat pe neaşteptate de xicşi. Nimeni nu se aşteptase să avanseze atât de repede. Guvernul a zis că n-are nici o vină. Acum, acest al doilea corn sper să nu aibă tot atât noroc ca primul, mai ales că cel care va creşte pe urmă nu va mai avea putere germinatoare.

- Nu-ti face probleme, că tot nu ai ce avere lăsa în urma ta. Oricum, dacă nu ai nici o moştenitoare, nu e nici o pagubă.

- Atunci pentru ce trăiesc? Strâng dodole de toate felurile şi ti le las tie, dacă mi se întâmplă ceva?

- Ti-ar părea rău? Nu suntem noi asociate?

- Numai la mâncare şi distractii ti-e gândul. Ai fi în stare să mă şi omori pentru a-mi lua dodolele.

- Vorbeşti prostii... Cum o să-mi omor eu cea mai bună prietenă? Cu cine o să mai ies la prăduială?

- Crezi că n-am observat că o stimezi pe Traz mai mult ca pe mine?

Cea care fusese numită Hra a tresărit şi, după câteva secunde a spus:

- Nu-i normal? Doar e şefa cartierului.

- E în solda guvernului.

- Şi ce dacă?

- Guvernul ăsta de corupte... Nu obtii nimic fără plocoane. Grămezi de dodole se duc ca şi cum n-ar fi fost.

- Dar tu, Oaza, ce ai vrea? Să ceri şi să ti se dea de pomană?

- Nu vreau pomană, dar avem şi noi nişte drepturi.

- Drepturi... Aiurea. Nu ai decât dreptul să serveşti guvernul şi pe Preşedintă.

- Crezi că o să te îmbogăteşti periindu-le atât?

- Ce să fac cu bogătia? Să mă lăfăi în dodole? Tot atâta xoxolin şi lacolă o să primim.

- N-ai dodole, eşti o nimeni. Ai dodole, eşti cineva! N-o vezi pe Traz, de când a

fost numită şefă, nu-i mai ajungi la corn nici măcar cu privirea. Înainte, când era ca noi...

- Oaza! Tu eşti invidioasă pe Traz!

- Da! Tâmpita aia e în stare să te bage la pârnaie pentru a dovedi guvernului că e de-a lor. O gaşcă de corupte până în vârful cozii.

- Hai, că acum, cu antica asta, putem obtine şi noi ceva în plus.

- Nici nu vreau să-i spunem lui Traz. Am fi mai deştepte dacă am vinde-o direct, pe sub labă.

- Dacă ne prinde, am îmbulinat-o: ne rupe cornul şi până ne creşte altul... Dacă ne-o mai creşte...

Oaza şi-a aruncat în fundul gurii două bucăti de gelatină verzuie şi i-am simtit satisfactia. Punctele negre din ochi i s-au adunat spre partea superioară şi o pielită opacă s-a lăsat peste ele. Nu mai tineau de capetele plasei, aşa că ochiurile se lărgiseră. Puteam să mă mişc, dar rămăsesem în repaus, pentru a nu le atrage atentia cu nimic.

Hra stătea în fund, cu picioarele posterioare depărtate şi cele anterioare strânse în fată. Între degetele de la o mână tinea un cilindru transparent, în care se vedea un lichid cu uşoară nuantă mov. Nu avea palme, degetele continuându-se direct din bratul foarte maleabil. Vârfurile degetelor erau umflate şi aproape sferice, ca nişte ventuze şi parcă, din loc în loc, vibrau nişte cili micuti.

A dus în dreptul gurii cilindrul şi a scos o limbă lungă şi despicată la vârf, pe care şi-a introdus-o până la lichid. Spre surprinderea mea, lichidul a început să urce de-a lungul jgheabului din centrul limbii. După ce a "băut" aproape jumătate din continut, i-a întins cilindrul lui Oaza.

Aceasta, stând pe toate cele patru picioare, l-a apucat cu o mână şi a băut restul, în acelaşi mod.

Cu toate că trecuseră peste şase ore de când plecasem din Atlantis, nu mi-era nici foame, nici sete. Aveam doar o uşoară senzatie de oboseală psihică şi un început de furnicături la picioare, din cauza pozitiei în care stăteam de aproape o oră. Am mişcat încet tălpile, dar Oaza a observat:

- Uite că s-a trezit antica. Oare o fi din alea care vorbesc?

- Pune-i şi tu nişte întrebări şi o să afli a spus Hra după ce şi-a mai aruncat în fundul gurii o bucată de gelatină.

Oaza s-a aplecat deasupra mea şi a verificat dacă plasa este strânsă bine în dreptul picioarelor, după care m-a atins pe umăr.

M-am prefăcut că mă trezesc din leşin. Am deschis complet ochii şi am privit-o în fată, prin vizorul perfect transparent al căştii. A avut o tresărire şi am simtit-o că îi este putin frică, dar s-a controlat:

- Hai că s-a trezit, i-a spus lui Hra.

- Vezi să te fereşti de mîinile ei, că acolo au ele puterea, a spus Hra apropiindu-se. Spune-i ceva, să vezi dacă răspunde.

Aveau nişte copite groase, despicate în trei.

- Antico! Mă auzi? Răspunde, dacă poti, a vorbit Oaza.

Sunetele pe care le scotea erau ca nişte hârâituri, desincronizate fată de mişcarea marginilor gurii. Nu avea buze aproape deloc, lăsând să se vadă câte două şiruri alăturate de dinti scurti şi aproximativ cilindrici.

Am tăcut, continuând să-l privesc în regiunea ochilor. Spun regiune, pentru că nu aveam cum să-mi fixez privirea undeva, pe suprafata mare a acestora, printre punctele mişcătoare.

- Hai, că nu avem noroc. Nu vorbeşte, a spus Hra întorcându-se la locul lui. E din alea fără valoare.

- Tot o să ne dea ceva pe ea...

- N-o să-ti dea nimic. O s-o confişte, cum a făcut şi cu păsările pe care le-am prins acum câteva zile.

- Atunci nu i-o mai dăm lui Traz. O s-o vindem în altă regiune.

- Şi ce-i dai să mănânce şi să bea până atunci? a întrebat Hra. ştii că astea nu pot trăi fără mâncare...

- Astea, am auzit că se hrănesc şi cu aer. O să scăpăm repede de ea. Să nu ne complicăm.

- Măcar câteva dodole de mâncare şi câteva de distractie să obtinem şi tot e ceva.

- Păi, atunci, a spus Oaza ridicându-se, eu dau o fugă pe deal să verific dacă nu mai este vreuna şi pe urmă mă duc la Hamm, să văd cât de dispusă e la afacere. Tu să nu te apropii prea mult de ea în lipsa mea, că poate fi periculoasă, câteodată.

CAPITOLUL 20

Trecuseră câteva minute de când plecase Oaza.

Un timp o urmărisem cu gândul, apoi observasem că Hra intrase în letargie, cu activitatea cerebrală extrem de slabă.

Era timpul să trec la executarea misiunii ce o aveam.

Am făcur un scurt salt, materializându-mă în afara năvodului în care fusesem legat. Trebuia să încerc o mică experientă, pentru a determina cât de receptiv era creierul acestor fiinte-animale. Îmi era foarte greu să mă gândesc la ei ca la nişte oameni. Nu aveau nici o asemănare cu specia umană.

M-am concentrat şi am trezit-o psihic pe Hra, inducându-i ideea că mă vede legat în continuare de plasă, în coltul încăperii.

A aruncat o privire şi i-am simtit satisfactia că eram acolo unde ştia ea că trebuie să fiu.

Deci, eram în stare s-o fac să creadă că vede ceea ce vream eu să vadă.

A privit în directia mea şi a părut surprinsă:

- Te-ai şi întors, Oaza? Sau am dormit eu foarte mult?

- Nu, i-am răspuns. M-am întors să văd dacă antica e bine legată.

- E! Vezi că nici nu s-a mişcat. Nici n-ar putea.

- Bine, atunci am plecat.

Am urcat scările şi, după ce am cotrobăit în mintea lui Hra să identific cum se deschide chepengul, am ieşit în atmosfera rozalie. Câtiva nori roşietici, cu insertii mov şi lila, stăteau atârnati chiar deasupra constructiilor, la destul de mică înăltime.

M-am suit pe nişte plăci groase, aflate ceva mai departe şi am privit împrejur, căutând vibratii gânditoare. În micile constructii din apropiere, ca nişte buncăre, fără ferestre şi uşi, nu am identificat nimic care să-mi atragă atentia, aşa că am extins raza de cercetare. Undeva, am început să simt existenta unor minti inorogice şi alte câteva semnale, diferite, mase cerebrale neevoluate, în genul animalelor de pe Pământ.

Chiar la picioarele mele, lângă o piatră colturoasă, ceva a mişcat. Erau câteva fiinte mici, filiforme, de un albastru intens, spicate cu galben. O nuantă de albastru pe care nu o văzusem până acum în această lume. Se încolăciseră într-un ghem cât mărimea pumnului. Le-am ocolit şi mi-am adus aminte că pot să mă înalt în aer. De fapt, puteam foarte multe. M-am oprit pe o piatră şi am căutat să-l găsesc pe Oaza.

Urca dealul spre piramida mea. Se uita cu atentie într-o parte şi alta, răscolind cu privirea boschetii. S-a ferit cu abilitate de o liană ieşită din spatele unui copac direct spre capul său, lăsându-se brusc la pământ şi apoi sărind într-o parte. O săritură lungă, cu toată greutatea sa importantă. Avea muşchi băiatul, nu glumă.

De ce îi spuneam băiat? Doar discutau între ele ca fiind de sexul feminin. Trebuia să înteleg chestia asta. Oare era doar problemă de interpretare a limbajului? Tzeo şi Dacius nu-mi spuseseră numic referitor la acest aspect. Până şi pe mine mă vedeau ca pe o ea. Care erau masculii pe această planetă?

Oaza ajunsese periculos de aproape de piramida mea. M-am cuibărit în mintea lui şi l-am convins că pe deal nu este nimic important, că trebuie să se întoarcă înapoi.

S-a oprit brusc şi a luat-o la vale în viteză.

Acum, după ce am rezolvat şi această problemă, trebuia să identific locul unde se găseau conducătoarele acestui teritoriu. M-am reîntors în mintea lui Hra, care continua să doarmă, sau, cel putin, să stea în prostatia în care o lăsasem şi am aflat că avea o mare consideratie dar şi frică, fată de un grup de inorogi. Aceştia, sau acestea, se concentrau într-o regiune a oraşului aflată undeva, spre sud, unde trebuia să găsesc o constructie masivă atât la suprafată cât şi, mai ales, în adâncime.

Hra nu a putut să-mi dea amănunte privind fiintele respective sau organizarea interioară a sediului acestora, întrucât nu le cunoştea. Nu fusese niciodată acolo şi nu discutase cu nimeni care vizitase acest loc.

Nu-i nimic, mă voi descurca la fata locului.

M-am ridicat câtiva metri în aer, pentru a-mi lărgi câmpul privirii şi...

Pasărea mi-a înfipt ghearele în umărul drept şi m-a lovit puternic cu o aripă peste cască. Instantaneu, fără să-mi dau seama când am gândit acest lucru, o străfulgerare s-a desprins din cele două antene laterale ale căştii şi corpul masiv al zburătoarei s-a transformat în praf, răspândindu-se în jurul meu. Folosisem arma căştii instinctiv. M-am răsucit în aer şi am văzut, la mică distantă, o altă pasăre enormă, care s-a năpustit cu aripile strânse pe lângă corpul fusiform, spre mine. Arma s-a descărcat din nou, de data aceasta la dorinta mea şi pasărea s-a topit în aer. O satisfactie profundă m-a copleşit: ce puternic eram... Ce era chestia aia cu influentarea psihică? Cel mai bine era să le distrug cu arma.

Deja începusem să-mi pun amprenta pe această planetă. Oare nu era mai bine să mă întorc câteva minute în timp şi să mă feresc de păsări fără să le distrug? Poate greşisem când mă ridicasem în aer. Crezuseră că sunt o pasăre care le amenintă teritoriul?

Să merg înainte. Puteam oricând să mă întorc în timp, poate chiar la momentul în care mă apropiasem de planetă şi identificasem oraşul.

Deci, hai să văd unde se găseşte sediul şefilor... sau, mai corect, al şefelor, după cum se exprimau primele mele prietene de pe această lume.

În curioasele constructii de la picioarele mele, sesizam ici-colo, diverse semnale de viată inteligentă. Mie îmi trebuia, însă, semnalul conducătoarelor. Trebuia să fie ceva mai intens ca al celorlalte fiinte... Aşa ar fi trebuit să fie. De fapt, nu era o regulă ca mintea conducătoarelor să fie mai complexă decât a celorlalte vietuitoare. Cred că puteau ajunge pe o functie de conducere şi dacă erau mai putin dezvoltate psihic, sau chiar tâmpite de-a binelea, dacă modul de promovare socială era necorespunzător.

Am trecut încet pe deasupra câtorva ruine încercând să tin directia spre sud, sau, mă rog, acolo unde apreciam eu că ar fi trebuit să fie sudul.

O uşoară senzatie de foame m-a făcut să salivez la gândul nemaipomenitelor mâncări pe care mi le servise Atha în constructia de pe vârful muntelui Omu. Am revăzut în minte imaginea statuii inorogului aflată nu departe de locuinta lui Dacius. Nu prea semăna cu ce găsisem aici. Fusese atât de mult stilizată forma animalului încât, practic era cu totul altceva.

Între doi pereti destul de lungi se vedea ceea ce puteam numi o stradă. Pe lângă una din constructii şerpuia o cărare.

În mijlocul străzii, era un şant destul de îngust, pe care aştepta oprit unul din acele obiecte în formă de ou. În partea laterală avea o trapă ovală, deschisă spre o pată roşie de la marginea zidului, despre care ştiam deja că este calea de acces în interiorul constructiei.

În ou nu era nimeni, dar primeam nişte semnale din spatele peretelui şi de sub pată, cam cinci sau şase fiinte.

Am coborât şi am aruncat o privire în interiorul oului: în mijloc, proptite pe mai multi rulmenti, se găseau două scaune şi un panou simplu, cu câteva tije şi comutatoare. Am tras concluzia că, atunci când oul se rostogolea pe canal, cabina rămânea orizontală, fiind construită pe principiul giroscopului.

Undeva, aproape de linia orizontului, câtiva nori roşietici începeau să se rostogolească spre locul în care mă aflam, cu viteza destul de mare. Un vânt din ce în ce mai puternic îşi executa vâjâiala, ridicând pe alocuri praful dintre constructii.

M-am adăpostit între doi pereti. Mă simteam penibil: nu ştiam ce să fac acum. Mai bine mă întorceam în grota unde-o lăsasem pe Hra şi îi induceam ideea să mă conducă ea la cele pe care le cunoştea că sunt şefe în acest oraş. Aş fi economisit timp foarte valoros în ce priveşte rezervele mele de hrană şi aer.

Oare va tine mult furtuna care se anunta?

Sau era mai eficient s-o caut pe Oaza, care mi se păruse ceva mai descurcăreată?

Cum făcuseră să deschidă irisul de la locuinta lor?

Clar, eram obosit: ce aveam eu nevoie de chei sau alte sisteme de deschidere, când puteam foarte simplu să fac un salt prin iris.

Nici nu terminasem bine de gândit fraza dinainte şi mă găseam într-o încăpere destul de mare, slab luminată de acelaşi sistem cuibărit în tencuială. Eram pe treptele unei scări, cam la jumătatea distantei dinspre tavan şi podeaua acoperită în mare parte de nişte lăzi dintr-un material opac, de culoare închisă..

Nu era nici o fiintă vie la acest nivel, dar simteam vibratia vietii câtiva metri mai jos. În partea stângă se vedea o deschizătură în perete, un iris rămas deschis, iar în partea cealaltă, într-o lumină mai puternică, observam aruncate pe jos diverse obiecte ale căror întrebuintări nu le ştiam. Era o harababură organizată perfect. Cred că nu aveam ce căuta aici, nu erau şanse de a deschide un canal de legătură cu o conducătoare. Iar eu trebuia să mă grăbesc.

Am sărit în exteriorul clădirii exact în momentul când un alt ou a oprit cu un scârtâit ascutit în spatele celui dintâi.

Din spatele trapei ovale a apărut un exemplar din aceeaşi specie cu Hra şi Oaza, dar care, la prima impresie, era de un statut social deosebit. Avea atârnate pe spate câteva şiruri de sfere micute, ca nişte mărgele, care formau o pelerină, cam în locul în care pe Geea se pune şaua pe cai. Cornul din mijlocul fruntii era destul de lung şi gros. După o fractiune de secundă m-a văzut şi a avut o tresărire, apoi a făcut gestul de a se întoarce în interiorul oului.

- Nu-ti fac nici un rău, i-am spus, transmitându-i gândul însotit de o senzatie de liniştire.

- Eşti o antică? m-a întrebat.

- Nu ştiu ce numiti voi "antică", dar eu sunt de pe Geea, de la rudele voastre

atlante.

S-a calmat şi a ieşit cu totul din ou, rămânând la o distantă pe care o aprecia ca sigură fată de mine.

- Auzisem de voi, dar nu v-am văzut niciodată. A trecut mult, mult de tot de când nu a mai apărut nici o antică pe aici.

- Nu sunt antică, sunt om, rudă cu atlantii, fratii voştri de la celălalt capăt al stelelor.

- N-ai să-mi faci nici un rău?

- Nu! Am venit aici pentru a afla care este situatia voastră. Nu mai ştim nimic de inorogi de peste o mie de ani. Eşti inorog, nu-i aşa?

Punctuletele din ochi au început să danseze fără noimă:

- Strămoşii noştri îndepărtati se numeau aşa. ştim din scrierile vechi de existenta atlantilor, dar nu am văzut niciodată nici unul. N-ai să mă omori ca să mă iei cu tine?

- Nu, ti-am mai spus. Am venit doar pentru a afla care este stadiul vostru de dezvoltare. În urmă cu mai mult timp au mai plecat spre voi nişte emisari, dar nu au mai revenit niciodată. ştii ceva de ei?

- Trebuie să iei contact cu Wiao. Ea ştie să-ti răspundă mai bine la această întrebare.

- Unde o găsesc pe Wi... pe Wiao?

- Dacă îmi dai voie să intru în palat, am să-i transmit o comunicare.

Palat? Unde exista pe aici aşa ceva?

- Să te aştept aici?

- Da, aşteaptă-mă aici.

A trecut, cu vizibilă jenă, pe lângă mine şi a intrat prin iris. Dacă ăsta era palatul, mă lămurisem cam la ce nivel de dezvoltare se găseau.

Bătea în continuare acel vânt plin de praf, astfel că atmosfera începuse să fie irespirabilă. Simteam pe limbă şi pe buze o substantă putin sărată, iar nările mi se uscaseră. Mi-am coborât viziera căştii, am băut un pic de apă din tubuletul aflat în interiorul căştii, lângă obraz şi am început să aştept.

De partea cealaltă a drumului era un zid fără acoperiş. Avea câteva crăpături, dar nu îndeajuns de adânci pentru a vedea ce se găseşte de partea cealaltă. Tot ce mă înconjura arăta ca fiind într-o stare deplorabilă.

Începusem să mă încălzesc în salopeta lipită de piele şi parcă mă furnica în unele locuri, dar mi-am impus să nu mai simt senzatia neplăcută.

Era atâta praf roz în jurul meu, încât nu se mai vedeau părtile superioare ale constructiilor. Pe jos începuse să se aştearnă un strat neuniform de nisip foarte fin. Nisip roz...

Am simtit că va ieşi cineva prin iris şi mi-am întors privirea la timp pentru a vedea animalul care abia intrase, însotit de un altul. Cel de-al doilea nu avea acea pelerină din mărgele, în schimb purta în picioare nişte cizme cenuşii. În mâna stângă

ţinea un obiect cilindric din metal lucios, pe care l-a îndreptat spre mine, în timp ce cu mâna dreaptă făcea nişte mişcări circulare, ca şi cum şi-ar fi protejat cornul curbat şi plin de striatii.

- Sunt din lumea atlantilor, am spus aplecându-mă uşor în fată. Vă aduc salutul lor şi urări de sănătate şi bunăstare.

Mi-am ridicat mai mult viziera căştii şi am zâmbit. Oare puteau deosebi mimica fetei?

- Vezi Wiao, a spus prima mea cunoştintă, eu nu te-am mintit, e o antică. Trebuie s-o prindem şi s-o depunem.

- Da, ai dreptate Qwya, ai dreptate. Du-te jos şi anuntă prin coomat să vină cei de la gardă. Eu o tin până atunci de vorbă.

Qwya a dispărut prin iris, iar Wiao s-a apropiat de mine tinând întins cilindrul.

- Mă întelegi, antico? a întrebat piuind rar şi sincopat.

Am tăcut câteva clipe, după care am spus:

- Nu trebuie să-ti fie frică de mine. Nu am venit să vă fac rău, ci pentru a relua o legătură de mult pierdută. Îmi trebuie ajutorul tău pentru a discuta cu cele care vă conduc.

A încetat să rotească mâna, a întins şi mai mult cilindrul metalic şi, după ce a aruncat câteva priviri de jur împrejur, mi-a spus:

- Depărtează-te de ovoid. N-ai voie să-l atingi.

- După câte îmi dau seama, ai mai văzut antice. Nu pari speriată.

- Eu nu am văzut niciodată nici una, dar am fost învătate cum să reactionăm dacă apăreti. Nu mi-e frică de voi, ştiu că nu-mi vei face nici un rău.

- Există cineva care a văzut ceva asemănător cu mine?

- Asta nu ştiu. Noi am fost instruite că oricând e posibil să apăreti. E mult timp de când nu ati mai venit. O să luăm nişte dodole că te-am găsit.

- Ce sunt dodolele?

- Ace de valoare.

- Poti să mă pui în legătură cu cineva din conducerea voastră?

- Aşteaptă putin şi o să vedem ce putem face.

- Cum functionează ovoidele astea? am întrebat aruncând o privire către cele două maşini în formă de ou, care rămăseseră cu trapele deschise în spatele meu.

- Sunt cele mai rapide mijloace de transport din lume. Sigure şi confortabile.

- Aveti aparate care să vă poată ridica în aer?

- Unele ovoide de constructie specială şi foarte scumpe, pot urca la înăltime. Le pot detine numai cele care au aprobări în acest sens... şi sunt foarte putine.

O vedeam că este în stare să discute orice şi oricât, pentru a da timp gărzii să sosească. Oare ce era în tubul pe care îl tinea în ceea ce numeam mână?

I-am scormonit creierul şi am identificat o senzatie de sigurantă atâta timp cât tinea acel cilindru îndreptat spre mine.

Cred că era o armă. Oricum, era mai bine să mă feresc, pentru a nu o determina

s-o folosească. Nu fusesem instruit asupra acestor obiecte ale inorogilor. Dacă ar fi ştiut ce puteam să fac cu antenutele de la casca mea... Habar n-avea că are în fata ei un supra-om...

Un tropăit puternic mi-a atras atentia spre partea stângă. Vreo şase sau şapte inorogi soseau în fugă pe cărarea de lângă şant. Toti - sau toate? - tineau în mâini cilindri asemănători.

În partea superioară a capetelor aveau câteva bandaje care le acopereau coarnele, iar în dreptul piepturilor îşi puseseră nişte plăci metalice, strălucitoare.

M-au înconjurat şi m-am lăsat legat cu nişte frânghii destul de groase şi cam rigide. Am simtit în mintea lui Wiao satisfactia prinderii mele şi bucuria că va primi o grămadă de dodole. Se imagina mâncând acele bucăti de gelatină de o culoare mov, străbătute de vinişoare aurii. Îi simteam încântarea şi parcă îi lăsa gura apă.

Între timp, patru inorogi mă prinseseră cu mâinile lor subtiri, dar puternice, de picioare şi de mâini şi începuseră să mă ducă de-a lungul potecii în directia din care apăruseră. Wiao rămăsese pe loc şi-şi mângâia cornul cu ventuzele degetelor.

Unul din ceilalti inorogi scosese de nu ştiu unde o folie lucioasă cu care mi-a acoperit capul, astfel că nu mai vedeam nimic prin vizorul căştii.

Am pipăit cu gândul creierul unuia din ei şi am aflat că urmează să fiu dus într-o încăpere aflată la o adâncime considerabilă de suprafată, o încăpere cu tavanul circular, din care atârnă nişte obiecte asemănătoare cu candelabrele văzute

în Atlantis.

CAPITOLUL 21

O lumină roşietică emana din vârful tepilor atârnati de o tijă în mijlocul tavanului.

Eram întins pe un piedestal, cu fata în sus. Mâinile îmi erau tinute strâns lipite de corp de un sistem de legături. Când mi-au ridicat voalul de pe cască, lângă mine se aflau doi inorogi pe care nu-i mai văzusem. Unul avea pielea foarte ridată şi de o culoare cenuşie. Stătea în picioare cam la un metru de mine şi tinea în mâini o placă opacă, de pe care aveam impresia că citeşte ceva.

Celălalt era aşezat lângă capul meu, privindu-mă nemişcat. Avea pielea rozalie, cu vinişoare gălbui. Punctele din ochi vibrau uşor. Când i-am întâlnit privirea - dacă se poate spune aşa ceva - a tresărit şi i-a spus celuilalt:

- Hoay, s-a trezit. Lasă instructiunile şi vino să vorbeşti cu ea.

Hoay a lăsat placa şi s-a apropiat, lăsându-se pe genunchii de la picioarele din fată, chiar lângă fata mea.

- Mă întelegi? a întrebat Hoay rar şi tare.

L-am privit şi i-am transmis fără să deschid gura:

- Da. Te înteleg foarte bine, dar nu voi mai vorbi cu tine până când nu mă dezlegi. Promit să nu vă fac nici un rău.

Hoay a rămas cu gura căscată. Pricepuse tot, iar în mintea lui era o învălmăşeală de gânduri: "vorbeşte pe limba noastră"..."asta e cu adevărat o antică valoroasă"..."să nu afle de celelalte antice"..."pe unde a scos sunetele?"...

Care antice?

CELELALTE ANTICE?

Am închis ochii şi m-am concentrat asupra mintii lui, scormonind aiurea până am dat de gândul "celelalte antice".

M-am învârtit în creierul lui pe lângă acest gând, până am reuşit să văd o cameră mai mare ca cea în care mă găseam, în care erau două femei atlante şi un copil de trei, patru ani. Una din femei era aplecată deasupra copilului, care stătea pe un pat foarte jos. Cealaltă, o brunetă cu pielea foarte albă, se uita la ceva aflat în partea cealaltă a camerei.

Hoay s-a aşezat pe toate cele patru picioare şi a pus mâna pe casca mea, încercând să mi-o scoată.

- Lasă-mă, i-am spus. Trebuie să mă duci imediat la anticele care sunt aici.

- La antice nu poate merge nici una dintre noi. Au voie să le vadă doar cele din garda mică, unele ministre şi Preşedinta. Dar, de unde ştii de ele?

Am simtit că vibrează intens la ideea că mi-a divulgat, fără să vrea, cel mai mare secret din lume. Ce se va face dacă află Preşedinta? În loc să primească dodole, o să fie trimisă în tărâmul ghetii, unde se moare în câteva zile, după chinuri groaznice...

O cuprinsese, din vârful cornului şi până în copite, o moleşeală. Nişte fiori, ca mici arcuri electrice, îi străbăteau corpul.

- Nu eu... Eu nu ti-am spus nimic de antice. ştiai de la altcineva, nu mă interesează de la cine. Dacă vrea cineva să afle, n-are decât să te întrebe. Eu nu ti-am spus nimic. Nimic. Nimic...O am martoră pe Kioau... Kioau ştie că nu ti-am spus nimic. Nu-i aşa Kioau?

- Nu-i aşa... ce?

- Nu-i aşa că nu i-am spus nimic de antice?

- Ce antice? Care antice? Ce vorbeşti?

Hoay s-a întins pe-o parte. Aproape că nu mai putea să mai respire de emotie. A început să dea cu cornul în podeaua de piatră:

- Nu i-am spus nimic...Nu i-am spus eu. Eu nici nu ştiu de antice. Ce antice? Care antice? Ai auzit tu, Kioau, să-i fi spus eu ceva de antice?

Kioau a privit-o pe Hoay cum începuse să se rostogoloască pe jos, borborosind, cu piuiturile specifice limbii lor, cuvinte ininteligibile. Nu pricepeam: oare mi se păruse că a gândit ceva despre antice? Avusesem impresia că reuşisem să intru destul de bine în mintea ei, să prind tot ce gândeşte. Reactia asta, însă, mă făcea să cred că-i pusesem în cârcă nişte idei pe care aş fi vrut să le aibă, pentru a putea să le citesc eu.

Prea era convinsă că nu ştie nimic despre antice. Nu putea juca un teatru atât de reuşit, mai ales că nu ştia că-i pot scormoni în minte.

Încercam să găsesc şi alte informatii despre atlanti, dar deodată s-a blocat şi am văzut imaginea unei maşinării ca un cuptor enorm, cu o gură mare şi rotundă plină de limbi de plasmă incandescentă, prin al cărui iris era introdusă, cu ajutorul unui brat articulat, Hoay. I-am simtit groaza la gândul că va trebui să fie ucisă, pentru vina de a divulga secrete de înaltă periculozitate pentru specie. Deci, era ceva real?

M-am rupt din mintea ei şi am acroşat-o pe Kioau, dar nu am obtinut nici o informatie privitoare la atlanti. Habar nu avea dacă există pe planetă cineva asemănător imaginilor pe care le gândise Hoay.

Dar dacă se comfirma faptul că ei îi numeau pe atlanti, antice? Doar toate, de când am sosit pe planetă, m-au numit "antică" şi, din câte mi se păruse că văd în mintea lui Hoay, acele femei şi copilul erau tot "antice".

Era clar, asta dovedea că ajunsesem la concluzia logică: "antice" = "atlanti".

EXISTAU ATLANTI ÎN VIATĂ. Pe această planetă existau atlanti în viată. ştiam că ultimele salturi se făcuseră cu mai mult de două sute de ani tereştri în urmă. Era posibil ca nişte atlanti să trăiască atât de mult? Dar era şi un copil acolo, deci existau şi bărbati atlanti. Unde? Unde se găseau?

Hoay trebuia să-mi dea toate informatiile care-mi trebuiau. În mod cert mă înşelasem când crezusem că văzusem în mintea ei ceva ce doream eu să văd. De fapt, acesta era adevărul: Hoay ştia de existenta atlantilor pe planetă. şi dacă ştia ea, voi şti şi eu mult mai multe.

- Unde le-ai văzut pe antice ultima oară? am întrebat-o, trimitându-i în acelaşi timp un flux de liniştire şi de fortare a adevărului.

- Eu nu le-am văzut de mult timp, de acum trei ani, când eram repartizată în grupul de cercetare a terenurilor din Pergolia. Preşedinta m-a luat cu ea în Casa Zeitelor, pentrucă eram considerată cea mai bună specialistă în formele de viată de pe planetă.

- Unde este Casa Zeitelor?

- Nu ştiu. M-a dus într-un ou plutitor. Nu ştiu unde se află.

- Cum ajung la preşedintă?

- O să vină personal aici peste câteva ore, să te vadă. I s-a comunicat deja despre prinderea ta.

Să încerc o exhibitie pentru a mă materializa în afara legăturilor de la mâini şi de la picioare?

Kioau se depărtase până aproape de peretele din dreapta şi trebăluia la un panou pe care se vedeau câteva butoane fluorescente. Pe un ecran începuseră să apară tot felul de semne cabalistice. Era modul lor de a scrie? L-am lăsat pe Hoay şi am intrat în mintea lui Kioau:

- "...şi atunci, Hoay i-a spus ceva de nişte antice, ceva care a făcut-o pe antică să fie nervoasă şi să încerce să-şi desfacă prinzătoarea de la mâini. Vă rog să luati

măsuri cât mai repede. Nu mai pot face fată la derularea evenimentelor".

S-a întors către Hoay:

- De la Consiliu ni s-a comunicat să nu mai discuti nimic cu antica.

- Dar eu nu i-am spus nici un cuvânt. Ai auzit tu ceva?

- Nu, dar atunci de ce m-a întrebat pe mine de antice?

- De unde să ştiu eu? a întrebat Hoay de pe podea.

- Şi termină cu fitele astea...

Hoay s-a ridicat tremurând şi s-a retras de-o parte:

- Ocupă-te tu, atunci de ea.

- Aşa o să şi fac, a spus Kioau apropiindu-se de mine şi pipăindu-mi legăturile de la mâini şi picioare. Ai grijă să nu se desfacă nodurile. Atât ar mai trebui, după toate necazurile pe care mi le-ai făcut.

- Eşti nebună? Ce necazuri ti-am făcut?

- Nu i-ai spus de nişte antice?

- Nu i-am spus nimic. Ai auzit tu ceva?

Kioau a făcut un gest, ca şi cum şi-ar fi înfipt cornul în burta celeilalte, apoi m-a privit atentă prin vizorul căştii:

- Ai văzut ce ochi neevoluati are? Uite, sunt atât de putine celule... Oare cum o putea vedea?

- N-are nici pata de deasupra ochilor...

- De unde ştiti voi de pată, am întrebat-o pe Kioau, dacă sustineti că nu ati mai văzut niciodată antice în viată?

Kioau a avut un moment de ezitare:

- De la... De la muzeu. Este acolo o pictură celebră, de acum câteva sute de ani, atribuită lui Pscs, una dintre ultimele care au văzut o antică în viată... şi fără obiectul ăsta din jurul capului...

- Dacă mă laşi, pot să-mi scot şi eu casca.

- Nu scoti nimic, a spus Kioau speriat. Nu te mişti până nu vine Preşedinta.

Un foşnet uşor mi-a atras atentia în partea stângă: începuse să se deschidă un iris, prin care se vedeau două inoroge.

Au intrat şi s-au apropiat de mine, de-o parte şi de alta.

- Bine că nu ati lăsat-o să-şi scoată acoperătoarea capului, a spus cea aflată în stânga mea.

- Ea numeşte chestia asta "cască", a intervenit Kioau.

- Nu te-a întrebat nimeni nimic, a spus cea din dreapta mea. Dati-vă mai încolo.

Kioau şi Hoay s-au lipit pe perete.

- Antico, mi s-a adresat apoi, privindu-mă cu multitudinea de puncticele ale

ochilor, mă întelegi când îti vorbesc?

- Da, te înteleg foarte bine.

- De unde vii?

- De pe planeta fratilor voştri atlanti, Geea.

- Mai există cei de acolo?

- Da, există. Nu mai ştiau nimic de voi...

- Noi nu le mai considerăm surorile noaste.

M-am gândit că nici nu poate fi vorba de frătie, între două specii atât de deosebite.

- Ei nu gândesc aşa.

- Le-am cerut ajutorul acum mai multe sute de ani şi nu am primit nimic. Ne-au trădat. Nu mai pot fi surorile noastre. Suntem în pericol să dispărem ca specie şi voi ati rămas indiferente... Sau, din acest motiv ai venit?

- Atlantii nu mai ştiu nimic de voi de peste o mie de ani. Ei nu au nici o vină. Vor să vă ajute, dar nu ştiu cum.

- Nu au ajuns la voi emisarele care ne-au vizitat?

- Nu. Dar, spune-mi, de ce vorbiti la feminin despre noi? Suntem şi bărbati şi femei, nu numei femei...

- Ai dreptate, aşa m-am obişnuit. Noi suntem de un singur sex şi câteodată uit că alte specii au două sau mai multe... Spune, ai venit să ne ajuti? A ajuns totuşi la voi semnalul nostru?

- Nu ştiu despre ce semnal este vorba. Eu am venit pentru a afla de ce a intervenit această tăcere în comunicatiile cu voi. De mai multe ori au plecat spre voi emisari, dar nici unul nu s-a mai întors. Am informatii că există şi acum, în viată, unii din acei emisari. Poti să-mi comfirmi acest fapt?

Inoroga s-a codit câteva clipe, timp în care mintea ei o luase razna, apoi şi-a apropiat capul de mine şi a gândit, fără să scoată nici un sunet pe gură:

- Îti vorbesc direct, de la minte la minte, să nu audă nimeni ce-ti voi spune. ştiu că mă poti întelege aşa. Eu sunt Preşedinta consfătuirii şi, în afară de mine, ceea ce-ti voi spune nu cunosc decât un număr foarte restrâns de fiinte... Există pe planeta noastră, în viată, urmaşi ai atlantilor care au venit în urmă cu sute de ani aici. Ne este foarte greu să-i tinem în viată, datorită felului deosebit de a se hrăni, dar... Unii dintre ei au chiar şi urmaşi. Se pare că cei care mai sunt în viată nu pot să mai călătorească prin spatiu spre voi. De altfel, am decis să te pun în legătură cu acele fiinte. Eu sunt dispusă la colaborare. Sper că vei reuşi să te întorci în lumea ta şi să ne trimiti ajutorul cerut. Te rog să discuti cu mine numai mintal.

- Ce s-a întâmplat? De ce este necesar ajutorul nostru?

- Specia noastră este pe cale de disparitie, datorită unor viermi care ne-au cotropit terenurile de reproducere. Tu nu ştii, dar noi ne reproducem prin introducerea acestui corn pe care-l avem în mijlocul fruntii, într-un sol cu compozitie deosebită, după care-l rupem cu o smucitură. Din acest corn urmează să se dezvolte o altă

individă. Dar, de când au apărut xicşii, au supt din sol o substantă care ajuta la germinarea cornului. Deja terenurile de înmultire s-au diminuat aproape la o zecime din cele existente în urmă cu trei, patru sute de ani. Vă cerusem ajutorul să distrugem în vreun fel aceşti xicşi.

- La noi nu a ajuns nici o comunicare.

- Doi dintre ultimii atlanti veniti au plecat înapoi, la voi, să vă spună... Nu au ajuns?

- Nu.

- Cred că nu avem noroc. Ne vom stinge, vom dispărea din univers.

CAPITOLUL 22

Am coborât din oul în care zburasem împreună cu Preşedinta şi Rah, cealaltă inorogă ce avea o functie înaltă în ierarhia lor, pe o terasă aflată în fata unui perete stâncos. Razele portocalii ale soarelui pătrundeau printre fisurile muntelui, luminând un fel de licheni cu o multime de tepi. Deasupra noastră norii lăsau pete de umbră. Era destul de rece la această altitudine.

- Aici le-am făcut un adăpost. Este regiunea cu cea mai apropiată climă de a voastră şi cu presiunea atmosferică propice unei respiratii libere normale. Probleme ne ridică doar modul vostru de alimentatie şi dejectia deşeurilor organice, dar am reuşit, în decursul timpului să facem cât de cât ceva, a spus Preşedinta în timp ce-şi proptea picioarele în crestăturile solului. Trebuie să mai urcăm putin, până la intrarea în casa atlantilor.

- Celelalte le numesc antice? am întrebat.

- Este un nume care s-a încetătenit în urmă cu mai mult timp. Nu cred că-ti pot releva etimologia lui. Aşa l-am moştenit şi noi...

- Câti atlanti trăiesc aici?

- Sunt două femei, un copil de sex masculin şi un bărbat destul de bătrân. Au mai fost nişte bărbati şi femei, dar au murit în anii din urmă din cauza unei boli necunoscute nouă.

- Ei ştiu de venirea mea?

- Nu încă. Vreau mai întâi să-i pregătesc, pentru a nu avea un şoc. Aşteaptă-mă aici, cu Rah...

Preşedinta s-a deplasat în lateral şi a intrat, printre două ieşituri, în interiorul muntelui.

- Ar trebui să fii atentă cu energia vitală pe care o ai la tine, a spus Rah privind în spre cerul care se acoperea din ce în ce mai mult cu nori de un roşu aprins. S-a

putea să înceapă o furtună şi să-ti afecteze nivelele energetice. ştiu că aşa s-a mai întâmplat de mult. Un fulger ar fi deosebit de periculos. Aici se pot genera pe negândite.

- Costumul meu mă apără, dar îti multumesc pentru atentionare. Voi cum vă feriti?

- În primul rând, foarte putine dintre noi ajung la asemenea altitudini, iar în al doilea rând, pielea noastră este destul de groasă ca să nu sufere prea mult din cauza unei banale descărcări electrice. Chiar în instalatiile noastre de producere a energiei se mai produc accidental scurgeri de flux, dar nu ne afectează prea mult. În schimb, ştim că voi sunteti foarte sensibile la aceste fenomene.

Preşedinta a apărut dintre stânci şi ne-a făcut semn să intrăm.

Ne aflam într-o peşteră mică, cu peretii căptuşiti cu gratii metalice. Când am păşit înăuntru, lângă Preşedintă, lăsând-o pe Rah afară, încăperea a început să se mişte într-o parte, glisând pe nişte şine. S-a oprit după câteva secunde cu o smucitură şi în lateral s-a deschis un iris destul de mare.

Am intrat într-o cameră de 20-25 metri pătrati, în care, în afara unor piedestale rânduite la marginea peretilor, nu se vedea nimic altceva. O lumină, cu tentă mai putin roşietică decât cea cu care mă obijnnuisem deja, emana din nişte fâşii întinse aleator pe tavanul destul de înalt.

Preşedinta s-a apropiat de peretele din dreapta şi a apăsat pe o excrescentă, deschizând un alt iris.

În partea celalată lumina era de o nuantă albă, cum nu mai văzusem până atunci.

O atlantă înaltă şi brunetă a întors capul spre noi şi a rămas surprinsă. M-a luat pe nepregătite atunci când am văzut-o că spune ceva, spre cineva aflat în lateral. Nu avusesem timp să îmi conectez mintea cu a ei, astfel că nu am auzit ce vorbea.

Preşedinta a păşit prin iris şi mi-a făcut semn să o urmez.

Ne aşezasem pe nişte obiecte pe care, cu multă imaginatie, puteai să le numeşti scaune.

După ce îmi făcuse cunoştintă cu două atlante şi un atlant, Preşedinta se trăsese de-o parte şi se lăsase pe cele patru picioare strânse sun ea.

Prima atlantă era o brunetă putin mai înaltă ca mine, cu vârsta cuprinsă între 50 şi 60 de ani, după normele de pe pământ. Avea ochii de un verde intens, o privire adâncă şi, într-un fel, îmi amintea de Alia.

Cealaltă atlantă era mai scundă, cu părul de un şaten spălăcit şi cu ochii mici, negri.

Amândouă erau îmbrăcate cu nişte robe dintr-un material gros, gri, tesut cu noduri. Din loc în loc aveau cusute petice de o culoare mai închisă. Pe cap purtau nişte capişoane asemănătoare cu cele pe care le foloseam noi în Oraşul Galben.

Bărbatul era de vârstă înaintată, foarte slab, aproape scheletic. I se vedeau pometii ieşiti mult în afară şi ochii înfundati în orbite. Pe cap nu avea nimic, nici măcar o urmă de păr. Oare mă întorsesem fără să ştiu în Oraşul Galben? şi-a răsucit privirea spre mine şi a început să-şi legene capul dintr-o parte în alta, borborosind nişte cuvinte ininteligibile.

Toti trei aveau pata dintre sprâncene ca o vânătaie.

Am pătruns cu greutate în gândurile lui.

- Ai venit prea târziu pentru mine... Măcar fetele astea să fie salvate... şi nepotul meu...

Dar unde era copilul pe care-l văzusem mai înainte? Nu se vedea nicăieri în încăpere.

- Ai venit, în sfârşit ai venit, a spus cu glas stins femeia mai înaltă, în limba atlantă. Mai bine mai târziu... Nu mai speram...

- Ia-ne de aici, a spus cealaltă atlantă. Te rog, ia-ne şi du-ne în lumea noastră. ştim că acolo e bine...

- Sunteti atlante? am întrebat apropiindu-mă de ele.

Am ştiut că se numesc Venera, Caspia şi Polidoris.

- Cine eşti tu? a întrebat Venera.

- Eu sunt emisarul Geei. Am sosit acum pe planetă şi nu mă aşteptam să vă găsesc în viată după atâtea sute de ani de când ati făcut saltul.

- Nu noi am făcut saltul. El, a spus Caspia arătând către bătrânul ce rămăsese nemişcat în colt, este fiul uneia din cele două perechi care au venit aici acum câteva sute de ani atlanti, iar noi suntem fiicele lui. Sotul nostru, nepotul celeilalte perechi, a murit acum câtiva ani datorită bolii radiatiilor. Ne-a rămas de la el un copil, pe care-l considerăm al amândurora, cu toate că l-am născut eu. Oricum, dacă nu veneai, specia noastră se va fi stins aici, cu noi. Chios, fiul meu, nu va mai putea avea copii. Nici una dintre noi nu am mai fi fost în stare să gestăm...

- Boala radiatiilor?

- Da. Este motivul din cauza căruia ne-am retras în această văgăună, departe de inorogi. Ei au nevoie de terenuri radioactive ca să-şi perpetueze specia, terenuri care nouă ne fac rău. Din această cauză strămoşii noştri nu i-au luat cu ei când au emigrat pe Geea. Tot din acest motiv se va stinge şi specia lor... Terenurile fertile au fost năpădite de nişte viermi care se hrănesc cu sol radioactiv, lăsându-l inactiv.

- Dar, cum aş putea eu să vă iau de aici?

- Dacă ai ajuns, înseamnă că eşti în stare să ne duci într-o piramidă până în lumea noastră, pe care o ştim numai din poveştile bunicilor şi părintilor noştri. Te rugăm... Nu ne lăsa să murim aici... Sau, măcar, ia-l pe Chios. Doar pe el... Măcar.

Ia uite ce probleme mi se ridicau în excursia asta. Ce mi-o fi trebuit să mă plimb prin galaxie? Nu era mai bine să fi rămas cu Valsa în Oraşul Galben şi s-o sperii pe Martinez făcând calcule mintale? Atlanti mi-a trebuit, atlanti aveam, chiar şi peste normă. Eram într-o lume aiurită, de cai cu fată aproximativ umană şi cu câte un

corn în frunte. Aveam aventuri, să-mi prisosească.

Vorbeau limba atlantă cu unele inflexiuni curioase.

Preşedinta mi-a atras atentia când s-a ridicat în picioare şi s-a apropiat de mine:

- Crezi că vei putea să te întorci pe planeta voastră?

-Habar n-am. De încercat o să încerc...

- Dacă încerci, te rog să iei cu tine şi câtiva xicşi. Poate atlantii vor reuşi să găsească o metodă de a-i distruge...

- Nu-mi va face probleme apropierea de ei?

- Cred că nu. Ei sunt foarte mici, aproape invizibili cu ochii liberi. Ti-i voi da într-o capsulă...

- Nu ştiu ce să fac... Nu ştiu dacă voi putea să mai plec de aici. Ai auzit că femeile vor să le iau şi pe ele, sau măcar copilul.

- Nu... N-am auzit ceea ce vorbiti între voi. Din păcate, noi nu putem comunica cu ele.

- Cum vă întelegeti cu inorogii? Am întrebat-o pe Venera. Cum vorbiti cu ei?

- Polidoris le poate transmite gândurile... De fapt, putea să facă acest lucru până în urmă cu câtiva ani.. Eu şi Caspia nu putem să pătrundem în creierul altor fiinte, iar Chios... El nu mai are nici o putere psihică. Dar este sănătos... Noroc că inorogii ne cunosc necesitătile şi ne ajută fără să le mai cerem noi ceva...

Eram într-o situatie imposibilă: nu ştiam să fac o piramidă care să-i poată lua pe ceilalti din această lume. Nu ştiam nici măcar dacă eu voi mai pleca vreodată.

- Există pe aproape un teren plat, unde să pot încerca ceva? Am întrebat-o pe Preşedintă.

- Nu foarte aproape, dar se poate găsi... Îti mai trebuie şi altceva?

- Terenul să nu fie numai stâncă. Aş prefera să fie acoperit cu nisip.

- Se poate găsi, dar mai departe. Când vrei să mergem?

- Cât putem de repede. Mai sunt şi alti atlanti pe planetă?

- Nu, cei patru sunt singurii care au rămas în viată.

- Va trebui să stăm de vorbă, să-mi spui tot ce se poate despre lumea voastră, iar eu îti voi povesti despre lumea atlantă.

Zburasem cu oul doar câteva minute, până pe malul unui lac aflat la o altitudine mai joasă. Apa era străbătută de de valuri mici, cu nuante mov. În locul în care am coborât se găsea o portiune lată de aproximativ 10-12 metri cu nisip fin, rozaliu, plin de cochilii de melci rotunzi şi lunguieti, de un roşu aprins.

- E bine aici? m-a întrebat Preşedinta.

- Cred că da. Te rog să te retragi la distantă, poate chiar în spatele stâncilor acelea. Trebuie să fiu singur...

Preşedinta a urcat în ou şi, cu un fâsâit uşor, s-a depărtat, dispărând după o colină.

Eram singur din nou. Ce rost avusese această excursie? Voisem să mă dau mare că-i ajut pe atlanti? Voisem să-mi demonstrz mie însumi că sunt un supraom? M-am lăsat jos, pe nisip şi am început procedurile de concentrare. Ce se va întâmpla cu piramida pe care o lăsasem în vârful dealului? Se va distruge când voi muri eu...

Voi muri... Nu puteam să fac ceea ce se aştepta de la mine. Mă hazardasem într-o aventură inutilă şi periculoasă, în loc să stau cu Valsa pe malul unei ape şi să ne hârjonim liberi şi fericiti... Să facem copii... Ce-mi trebuiseră mie atlanti şi inorogi? În Oraşul Galben aş fi fost un conducător, cu toate capacitătile mele psihice... Puteam deveni cel mai important om din Oraşul Galben, putem deveni conducătorul lumii...

Un val de deceptie m-a potopit şi am simtit că mie se înmoaie picioarele. Trebuia să mă concentrez, să-mi liniştesc bătăile inimii şi să mă relaxez.

A durat câteva minute până m-am rupt de realitatea înconjurătoare şi am început să execut moleculă cu moleculă oricalcul piramidei. Mă gândisem să o fac mai mare decât cea cu care venisem, dar nu cu mult. Nu ştiam ce influentă puteau avea noile dimensiuni asupra posibilitătilor mele de a o conduce în spatiu. Nu trebuia să risc o disparitie materială sau temporală, să mă trezesc în cine ştie ce galaxie sau în cine ştie ce timp...

Măcar să am loc să iau copilul...

De ce?

Însemna să-i condamn la moarte pe ceilalti atlanti de aici? Cine eram eu, ca să mă port ca un Dumnezeu? Eram un Dumnezeu, cu toate calitătile mele? Cred că începeam să mi-o iau în cap...

A durat cam o jumătate de oră până am finalizat constructia. Făcusem piramida putin mai înaltă ca mine, astfel că atunci când intram în ea rămânea loc pentru încă o persoană sau chiar două. Cum spunea că îl cheamă pe copil? Chios? Da...

Am intrat în piramidă şi am făcut câteva manevre la mică înăltime. Functiona, chiar dacă o fractiune de secundă mi s-a părut că a refuzat o comandă mintală de răsucire. Sau nu mă concentrasem îndeajuns? Am executat şi o materializare la distantă de circa o sută de metri, care mi-a reuşit instantaneu. Mi-am impus să cred că piramida era bună.

I-am transmis mintal Preşedintei că se poate reîntoarce şi am văzut oul apărând din spatele stâncilor.

- Crezi că poti lua pe cineva cu tine? m-a întrebat când a ajuns lângă mine.

- Sper să iau copilul, i-am răspuns. Oricum, voi face câteva încercări înainte de a pleca definitiv. Să ai grijă cum protejezi capsula cu xicşi. Atlantii mi-au spus că sunt periciloşi, că emit nu ştiu ce fel de radiatii. Nu-mi vor face rău?

- Le-ar trebui un timp destul de mare ca să-ti influienteze organismul. Am înteles că nu durează mult călătoria, deci nu cred că te vor contamina, mai ales că radiatiile vor fi atenuate de materialul capsulei.

- Hai să ne întoarcem. Tu o să mergi înainte iar eu te voi urma în piramida mea. Sper să fie loc să aterizăm amândoi pe terasa din fata locuintei atlantilor.

- Venera, întelege că aş vrea să vă pot lua pe toti patru de aici, dar nu putem intra în piramidă, i-am spus femeii care mă privea cu ochi înlăcrimati. Ai văzut că am încercat să ne înghesuim şi, cu mare greutate, ati intrat voi şi copilul. Nu putem să-l luăm şi pe Polidoris. Realitatea e că şi mie îmi pare rău, dar nu ştiu să fac o piramidă mai mare. Ar însemna să pun în primejdie şansele noastre de a ajunge pe Geea...

- Dacă nu merge şi Polidoris, atunci nu merg nici eu. Rămân cu el, a concluzionat Venera întorcându-mi spatele şi ştergându-şi lacrimile.

- Nici eu nu merg, a spus Caspia. Ai mult mai multe şanse să ajungi dacă îl iei doar pe Chios, decât dacă ne iei şi pe noi. Rămân... Rămân cu Venera şi Polidoris.

- Bine, atunci luati-vă la revedere de la Chios. Nu vreau să depăşesc posibilitătile robei stelare. Va fi un salt dificil şi care trebuie făcut într-un timp foarte scurt, întrucât trebuie să am grijă ca aerul din piramidă să rămână respirabil până la destinatie.

- Transmite-le oamenilor că îi iubim, a spus Caspia. Ai grijă de Chios... Să aibă parte de noroc...

- Unde e Polidoris? am întrebat.

- Nu se simte prea bine şi s-a întins putin în camera cealaltă.

Venera a trecut prin irisul din peretele aflat în partea dreaptă şi s-a auzit un strigăt. Caspia a fugit imediat după ea, iar eu, după o secundă de ezitare, am urmat-o.

Polidoris era întins pe un pat strâmt şi scund, cu mâinile căzute spre podea şi cu fata în sus. Avea ochii închişi iar din coltul gurii i se scurgea o spumă trandafirie. Pe podea, lângă mâna lui, se vedea o folie strălucitoare.

Caspia s-a apropiat de el şi i-a controlat carotida.

- E mort.

Pe folia strălucitoare erau scrijelite câteva cuvinte. Venera a luat-o şi a citit cu suspine:

- "Eu nu pot să merg. Plecati toti şi fiti fericiti."

Polidoris îmi făcuse figura: murise, sau se omorâse. Vream nu vream, trebuia să le iau şi pe ele. Nu mai aveam motiv să plec doar cu copilul. şi iată cum îmi puneam eu viata în primejdie.

Ce-o fi o fi.

Ce-o fi cu mine? Reuşisem să ridic piramida de la pământ cu femeile înghesuite lângă suportul pe care stăteam eu. Tineam copilul pe genunchi. Oare le va ajunge aerul din piramidă tot timpul cât voi face salturile? Speram să nu ajung pe Geea cu nişte cadavre. Sau, să nu mai ajung niciodată... Venera şi Caspia îmi spuseseră că preferă să moară pe drum decât să mai trăiască acel simulacru de viată pe planeta inorogilor. Capsula cu xicşi, o sferă metalică ceva mai mică decât palma, o tinea Venera.

Mă voi concentra, să văd dacă reuşesc să-i adorm pe toti trei, pentru a consuma mai putin oxigen. De asemenea, voi lăsa ridicat vizorul căştii mele, pentru a îmbunătăti cât de cât aerul din interiorul piramidei.

Nu-şi luaseră cu ele nimic, în afara robelor cu care erau îmbrăcate.

Am conectat cristalul şi m-am concentrat asupra primului salt spre exteriorul atmosferei planetei.

Undeva, în străfundul sufletului, am simtit un gând sinistru: nu voi reuşi să conduc piramida. Într-o fractiune de secundă această idee mi-a copleşit conştiinta. Nu mai puteam să mă concentrez.

Am coborât cu o mică smucitură piramida pe platoul de pe care tocmai plecasem. Preşedinta s-a apropiat, crezând că am uitat să-i spun ceva, dar, de cum am atins pământul, am închis ochii şi am rămas aşa câteva minute. Mintea mi-era copleşită de imaginea Valsei, aşa cum o văzusem ultima oară, dormind în peştera în care o lăsasem. Valsa... Mi-era dor de ea. Oare mă va aştepta până când voi putea să mă întorc în lume ei?

Când am redeschis ochii, am văzut în stânga mea fata Caspiei. Mă privea cu ochi aprinşi. Nu a spus nimic.

Cu un imens efort de vointă am reluat procedurile de plecare şi...

Am reuşit. Eram în exteriorul atmosferei, deasupra unei imense portiuni de apă mov. În depărtare se vedeau contururile unui continent, al celui pe care tocmai îl părăsisem.

Am consultat cristalul şi am planificat saltul în exteriorul sistemului planetar.

CAPITOLUL 23

Tzeo m-a îmbrătişat când am intrat în sala cea mare a consiliului şi m-a invitat să mă aşaz pe unul din postamentele în formă de scoică.

- Ai reuşit, omule, ai reuşit. Am dat deja capsula cu xicşi savantilor noştri, iar cele două femei şi Chios au fost luati în supraveghere de cei mai buni medici. Ai reuşit, OMULE!

- Nici nu poti să-ti închipui ce frică mi-a fost la ultimul salt, când am văzut că nu sunt în stare să identific sistemul solar, datorită unui paravan de materie care

reflecta imaginea din cristal. Nu mai corespundea nimic, nimic. Am crezut că este sfârşitul. Pe urmă mi-a venit ideea să ocolesc pe lângă o stea foarte strălucitoare, unde mi-am mai încărcat şi bateria salopetei stelare şi de unde a revenit şi imaginea sistemului. Mi-a fost foarte frică.

- Dacă vrei să rămâi aici, la noi...

- Nu. Abia aştept s-o văd pe Valsa. Trebuie să mă întorc în lumea şi în timpul meu. şi la femeia mea.

- Mai stai măcar câteva zile, să te odihneşti. Sau, dacă preferi, putem încerca s-o aducem pe ea... Ai avea încă atâtea de învătat.

Aici eram unul dintre cei multi, acasă eram unicul...

UNICUL!!!

- Nu, te rog să mă întelegi că nu mai am răbdare. Poate am să mă mai întorc aici, dar acum lasă-mă să plec.

- Ai să ne comunici prin cristalul din peşteră dacă mai există urmele noastre?

- Promit! Dar trebuie să-mi dai amplasamentele exacte ale acelor constructii pe care nu am avut ocazia să le văd până acum.

- Nu ştiu dacă vei fi de acord, dar fratele Nostadame te întreabă prin mine dacă nu vrei să-l iei şi pe el...

- Cum să-l iau? Ai spus că, datorită modificării petei dintre ochi, nu aveti posibilitatea unor salturi atât de lungi. N-aş vrea să risc viata cuiva, nici a lui, nici a mea. E prea tânăr să moară.

- Viata ta nu este în nici un caz în pericol, iar Nostadame îşi asumă orice risc. Ai fi avantajat şi de faptul că el cunoaşte locul tuturor celor 28 de centre atlante răspândite pe Geea, din care tu nu ai identificat decât cinci sau şase.

Exagerau aceşti strămoşi ai mei. Ce eram eu? Nu era suficient ce făcusem până acum pentru ei? Mai trebuia să-mi dea şi un spion lângă mine? Care era scopul? Trebuiau să aibă un scop ascuns...

- Nu cred că pot să-l transfer împreună cu mine. Eu trebuie să ajung acasă şi nici nu vreau ca el să moară.

- Îşi asumă el riscul ăsta. Te rog, mai gândeşte-te. şi... Aş vrea să te rog acum, îninte să ne despărtim pentru totdeauna, să ai grijă: puterile şi calitătile tale trebuie să le foloseşti spre binele întregii spete umane, nu doar în beneficiul tău. Crede-mă, s-ar putea să dureze un timp, dar o să-ti dai seama că toate aşa zisele bogătii pe care le poti obtine, nu fac nici cât un fir de praf sub unghie, dacă nu ai multumirea că poti ajuta alte fiinte umane...

Am lăsat privirea în jos ca să nu observe sclipirea din ochii mei. Cum adică? Eu, un SUPRA-OM, să mă multumesc cu deşertăciunea intimei multumiri a ajutorării unor incapabili, a unor tâmpiti congenitali, a unor leneşi incurabili, a unor...

De fapt, eu eram un tâmpit sentimental. Aşa cum mă convinseseră să hălăduiesc în cealaltă parte a galaxiei fără nici un rost, din punctul meu de vedere, reuşiseră să mă facă să cedez.

Îl luam şi pe Nostadame în lumea mea şi a lui Valsa.

Chiar, ce-o să spună Valsa când o să mă vadă apărând cu un tinerel frumos, mai frumos ca mine? Nostadame era aproape un copil, părea de cel mult cincisprezece, şaisprezece ani. Dacă mă va trăda cu el, îl voi omorî. Sau o voi omorî pe ea? Din păcate, nu puteam să-mi imaginez viitorul.

Eu eram un supra-om şi nu aş fi putut admite ca iubita mea să nu fie numai a mea. Ce-ar fi să-l las undeva, în timp? Puteam să mă descurc de unul singur. Eram mult mai deştept decât credeau ei, sau oricine altcineva. Cu puterile mele puteam conduce toată omenirea, lumea semi-oamenilor şi a galbenelor. La sclave nici nu mă mai gândeam. Cine mă făcuse să promit până la urmă că-l voi lua cu mine pe Nostadame?

Tzeo. El mă influentase. Dar, oricum, mă voi rupe curând de această influentă. Voi fi mare, MARE, când mă voi întoarce în lumea mea. Nu va mai fi nimeni ca mine. EU voi decide pentru galbene, pentru semi-oameni şi pentru sclavi. Numai EU voi face ceea ce doresc, ceilalti trebuind să-mi satisfacă toate poftele.

Dar, până atunci, să nu observe nimeni cât de puternic şi deştept sunt. Să ne jucăm putin.

Eram în sala coloanelor. În mijloc, pe un piedestal argintiu strălucitor, era aşezată sfera timpului. De jur împrejur, părintii discutau în şoaptă.

Nostadame părea mai tânăr ca mine, cu toate că avea vârsta aproape dublă. Era îmbrăcat într-o salopetă stelară.

Aştepta să mă apropii împreună cu Tzeo.

Primul Părinte? EU trebuia să fiu Primul Părinte. Ce-ar fi să o aduc aici pe Valsa şi să rămânem împreună?

- Linişteşte-ti gândurile, mi-a spus Tzeo încet. Nu considera că ai mintea impenetrabilă pentru mine. Ai să vezi: Nostadame te poate ajuta. Nu-ti va face nici un rău nici tie, nici femeii tale. Or să-ti treacă ideile astea. Toti am trecut, mai devreme sau mai târziu, prin ceva similar. Dar OMUL din tine va câştiga. Vei fi mare, dar şi bun.

Hait! Uitasem că poate citi gândurile.

- Ai dreptate, Tzeo. Mă lăsasem luat de val. Ai dreptate.

- Tine minte, mi-a spus Tzeo, că într-o societate avansată individul este cel care determină nivelul de bunăstare generală. Nu mecanismul hotărăşte, ci personalitatea fiecărui individ este principalul motor al avansului. Individul este determinant, chiar dacă lucrează în grup. Doar individual se poate căuta adevărul. De aceea aici, la noi, ai văzut că functionează cultul responsabilitătii individuale. Să nu uiti că tu, chiar dacă vei fi în lumea ta mai deştept decât ceilalti, ai responsabilitate asupra destinului

comun al speciei. Fii foarte atent...

Nostadame m-a primit lângă el cu o strângere de mână. Mi-am ajustat pe corp salopeta stelară şi mi-am pus casca pe cap. Cel putin luam cu mine o armă reputabilă.

Ne-am materializat unul lângă altul, aproape de sfera purpurie din peşteră. Nostadame tremura uşor şi-i simteam încordarea psihică. Peretele din fata mea şi-a schimbat culoarea spre albastru şi am ştiut că acolo este ieşirea. Am pornit, urmat la un pas de Nostadame şi am trecut prin perete ca prin ceată. În partea cealaltă am avut timp să o văd pe Valsa dormind, în pozitia în care o lăsasem, după care lumina s-a atenuat până la disparitie. Prin crăpătură se vedeau stelele. Era noapte, era noaptea în care plecasem de aici, pentru a deveni cea mai importantă persoană de pe planetă.

Mi-am ridicat vizorul căştii şi am fost surprins de răceala şi mirosul de mucegai al aerului. Am lăsat jos salopeta argintie pe care mi-o dăduseră pentru femeia mea şi i-am făcut semn lui Nostadame să-şi desfacă şi el casca. Ce frumoasă era Valsa. Pentru ea merita să cuceresc toată lumea şi să i-o pun la picioare. De ce trebuia să aibă şi Nostadame o cască identică cu a mea? Ce-i trebuia lui armă? Nu aveam eu?

- Mai bine ies afară până se trezeşte femeia, să nu se sperie de mine, a spus Nostadame făcând câtiva paşi spre crăpătură. N-ar fi rău să-ti scoti casca şi să-ti dezactivezi salopeta până îi explici ce s-a întâmplat. S-ar putea să aibă un şoc şi nu ar fi deloc plăcut nici pentru ea, nici pentru noi.

Ia uite la puştiul ăsta, începuse să-mi dea ordine.

Cred că mi-a simtit gândul, deoarece n-a mai zis nimic şi a ieşit prin crăpătura din stâncă. Dar, poate avea dreptate.

Mi-am dat jos casca şi am aşezat-o pe piatra rece.Trebuia s-o scol pe Valsa, sau să o las să doarmă?

Am mângâiat-o pe frunte şi pe obraji. Femeia mea, numai a mea.

- Nu-ti fie frică, am auzit gândul lui Nostadame, femeia este şi va rămâne numai a ta. Nu-ti fie frică.

Da, uitasem că Nostadame poate citi gândurile.

ATENTIE!

Făcusem un foc din crengi şi ierburi uscate culese de Nostadame de pe pantele muntelui. Când se trezise Valsa afară încă era noapte, cu toate că la orizont începeau să se vadă dealurile în uşoara lumină a apropiatului răsărit.

La început, în lumina tremurătoare a flăcărilor, nu sesizase salopetele noastre. Îi

făcusem cunoştintă cu Nostadame şi nu fusese aproape deloc surprinsă de aparitia lui în acel loc.

În schimb, atunci când a conştientizat că suntem îmbrăcati în nişte salopete neobişnuite, a avut un şoc şi a încercat să se retragă lângă perete:

- Alec, ce s-a întâmplat? De ce eşti îmbrăcat astfel? şi el... şi el e îmbrăcat tot aşa...

- Nu s-a întâmplat nimic. O să-ti povestesc pe îndelete, dacă ai puterea să crezi ce-ti voi spune.

Următoarele două, trei ore, Valsa a rămas cu gura căscată aproape tot timpul. Din când în când sorbea câte o gură de apă din butelia pe care o umpluse Nostadame dintr-un pârâiaş aflat la câteva sute de metri, apoi mă punea să continui povestea.

La un moment dat a spus:

- Ce frumos povesteşti tu, Alec. şi ce imaginatie fantastică ai...

- Nu e plăsmuire. Toate cele ce-ti spun s-au întâmplat în realitate. Uite, ti-am adus şi tie o salopetă identică. Îmbrac-o.

- Când au avut timp să se întâmple toate câte mi-ai spus? Noaptea asta?

- Da. Pentru tine a trecut doar o noapte, dar pentru noi au trecut mai bine de două luni de zile.

- Hai, că eşti simpatic. Îmi place, spune mai departe. Ar trebui să ne întoarcem în Oraşul Galben şi ai putea câştiga o multime de stromac spunând poveşti. Cu imaginatia ta, pe care de altfel nici nu ti-o cunoşteam, o să devii cel mai căutat povestitor din Oraş. Îti dai seama că toate femeile, galbene sau semi-om, o să te caute?

- Nu sunt poveşti, Valsa. Vrei să-ti demonstrez că pot zbura?

- Ca o pasăre?

- Ca o pasăre.

M-a privit fermecată, dar şi neîncrezătoare.

Am ieşit pe terenul din fata peşterii şi, când am văzut-o că mă urmează, m-am ridicat cam o jumătate de metru de la nivelul solului. Era cât pe ce să cadă jos de mirare. S-a frecat câteva secunde la ochi, apoi s-a ciupit de pielea obrazului atât de tare, că i-a rămas o pată roşietică.

- Nu se poate, visez. De fapt eu nu m-am trezit din somn, visez.

- Nu, Valsa. Eu am nişte puteri pe care nu mi le cunoşteam îndeajuns. ştiam doar că pot citi gândurile...

- Şi el chiar este unul din strămoşii noştri?

- Da, este atât de îndepărtat în timp, încât se poate spune că toate fiintele umane existente în prezent pe pământ, sunt gene din genele lui...

Valsa a rămas putin încruntată:

- Nu pricep. şi tu chiar ai ajuns acolo? În... Atlantis?

-Uite ce e! Încep să mă plictisesc de atâtea întrebări. Mai taci din gură şi ascultă ce-ti spun. Dacă crezi, bine. Dacă nu crezi, tot bine. Ce, eşti atât de proastă că nu întelegi chiar nimic? Îl vezi pe omul ăsta aici şi tu spui că nu e venit din Atlantis? Ti-a

comfirmat chiar el...

- Ia uite, mare lucru că a spus... Putea să mintă la fel de bine ca tine.

- Taci! Taci din gură imediat. Cum poti să mă faci mincinos? Aşa încredere ai tu în mine? Vezi să nu mă supăr...

Strigătul meu a surprins-o. A rămas cu gura deschisă şi apoi l-a privit cu coada ochiului pe Nostadame.

- Ai început să fii chiar mai rău decât supraveghetoarele...

- Să nu mă înveti tu, pe mine, cum să mă port. Fac ce vreau, vorbesc cum vreau. şi, dacă nu eşti de acord, aici e valea, acolo e muntele. Pleacă unde vrei...

Valsa a lăsat ochii în jos şi a oftat uşor.

- Nu aş dori să vă întrerup, a spus Nostadame, dar cred că este timpul să coborâm cu toti spre câmpie. Aici nu prea avem conditii să facem o piramidă cu care să ne deplasăm, aşa că trebuie să mergem pe jos. Asta ne va lua ceva timp.

- De ce să nu zburăm? l-am întrebat, căutând să-mi stăpânesc nervii care mă potopiseră.

- Noi doi putem zbura. Dar ce facem cu femeia ta? O lăsăm aici?

- Vezi că eşti prost? Noroc că sunt şi au de fată. Am s-o iau în brate şi-o să zboare împreună cu mine. Este că nu ti-a dat prin gând?

- Este foarte greu să faci aşa ceva. Nu ai încă exercitiul necesar, şi ati putea să vă prăbuşiti împreună.

- Auzi? Tu ai fost în stare să te duci în partea cealaltă a galaxiei? Ia mai scuteşte-mă cu dădăceala asta. Vezi că acum te las aici şi plecăm singuri. Să văd cum te mai descurci într-o lume pe care nu o cunoşti. Ce, ai impresia că eşti ca mine?

- Alec, s-a auzit timidă vocea Valsei, hai să mergem împreună. O să ne fie mai uşor...

- Dar ce, îi dai tu de mâncare? Ia să pună mâna şi să găsească ceva de-ale gurii, că mi-e foame. Mişcă, i-am spus lui Nostadame făcându-i semn că am stomacul gol.

Am avut impresia că pe fata lui Nostadame se trefila un uşor surâs. Abia mi-am retinut mâna să nu-i dau un dos de palmă. Norocul lui că nu aveam casca pe cap, că i-aş fi tras un fulger... Între ochii ăia mici şi apropiati.

Coborâsem de-a lungul pârâului, până când acesta s-a cuprins într-o apă mai mare, care venea de undeva, din dreapta, de după o stâncă tivită cu muşchi. Eram într-o pădure destul de deasă, cu arbori subtiri, crengi răsfirate aiurea şi frunze îngălbenite bulucite deasupra pământului umed. Câtă apă era aici, să fi avut nişte butelii din plastix, le-aş fi umplut şi le-aş fi vândut în Oraşul Galben pe o multime de stromac.

Stromac... Obsesia unei vieti pe care mi se părea că nici n-am trăit-o vreodată.

Valsa stătea întinsă pe spate şi privea cerul albastru printre coroanele arborilor. Câteva gâze au zburat prin dreptul capului meu şi au dispărut în verdeată. Ce plină de viată era această regiune, fată de teritoriul galbenelor.

Aveam o durere uşoară în tâmple şi îmi simteam ochii congestionati. Mi se părea că-mi pulsează inima în creier.

Oare nu mă fortasem prea tare cărând-o pe Valsa atâtia kilometri în brate? Zburasem pentru întâia oară cu o asemenea greutate după mine şi cred că trebuia să fac ceva antrenament dacă ar fi fost necesar să o car distante mai lungi. De asta era bună piramida. Cu ea nu depuneam nici un efort să ridic greutăti de multe ori mai mari decât cea a corpului meu.

Dacă n-aş fi fost îmbrăcat cu salopeta şi n-aş fi avut atârnată la şold casca, aş fi putut fi convins că ultimele întâmplări le trăisem doar în mintea mea... Bolnavă... Dacă eram bolnav şi visam?

Visam de când mă duseseră galbenele în acea cameră unde îmi montaseră pe corp şi pe cap tot felul de aparate. Oare chiar visam? Sau era pura realitate?

Dacă visam, ce vis frumos era... Eu, pe post de cel mai - cel mai puternic şi atotştiutor, atoatefăcător... Ia uite ce expresie frumoasă am găsit în mintea mea super-atlantă...

Până una, alta, trebuia să-l urmăresc pe Nostadame cum caută ceva de mâncare. Oricât de extraordinar oi fi, tot îmi trebuie ceva de rumegat. Ah, unde sunteti Martinezo, Alio şi toate celelalte, să vă pice ochii în ceafă de gelozie...

- Ce facem acum? a întrebat Valsa încet, în gând. Ne întoarcem în Oraşul Galben, sau căutăm o altă aşezare de semi-oameni... Oare Alec o să se potolească?...

- Nu căutăm alti semi-oameni, i-am răspuns cu voce tare. şi, nu am de ce să mă potolesc, nu am făcut nimic până acum. De mine, doar de mine depinde cât de rău sau cât de bun voi fi cu ceilalti de acum înainte. Tu îti dai seama că de acum nimeni nu-mi poate sta în cale? Voi fi Alec de Aur şi o voi detrona pe Galbena de aur... Phuu! Să nu te prind că te vei mai ruga vreodată la ea...

- şi ce să fac? Să mă rog la tine? Nu vezi că ai înebunit? Eu plec şi te las cu nebunia ta. Eşti nebun, eşti bolnav, Alec. Ar trebui să te dea la câini...

Valsa s-a sculat în picioare şi a luat-o la fugă spre poalele dealului.

Nu auzisem bine? Să mă dea la câini? Dar ce eram eu? EU!!! Eu, un supra-semi-om să fiu dat la câini ca ultimul bolnav din Oraş? Valsa începuse s-o ia pe alături. Trebuia să-i aplic o corectie, să nu mă mai deranjeze altădată din meditatie.

I-am transmis mintal un influx care a paralizat-o instantaneu şi s-a prăbuşit în frunzele putrezite de pe malul râului.

M-am apropiat cu paşi rari.

- Spuneai că mă iubeşti, am auzit-o spunând printre sughiturile plânsului care o podidise. Am plecat cu tine deoarece ştiam, credeam că mă iubeşti. Îmi pare rău. Mai bine stăteam în Oraş...

- Ei, hai, i-am spus ridicând-o de o mână şi proptindu-i corpul de trunchiul

umed al unui copac. O să fie bine, ai să vezi. Îti voi cuceri lumea, pentru tine o voi face... Dar, să nu te prind că mă mai contrazici, că te evapor.

S-a uitat îngrozită la mine, neîntelegând chestia cu evaporatul şi s-a lăsat să alunece la pământ. Făcea pe laşinata...

Nostadame s-a apropiat din spatele meu şi mi-a transmis mintal:

- Încearcă să fii mai putin dur. Un atlant nu se poartă aşa...

- Măi puştiulache, ia termină cu indicatiile tale atât de valoroase şi treci la treabă. Începem să căutăm vestigiile atlante, ca să pot scăpa de tine, să pleci înapoi. Cum facem?

- Eu cred că cel mai bine ar fi să construim o piramidă şi să colindăm cu ea, la mică înăltime, toată lumea. Aşa vom putea identifica cu mai mare uşurintă locurile pe care le căutăm.

- O luăm şi pe Valsa.

- Normal, nici nu m-am gândit că s-ar putea altfel.

- şi eu conduc. Suntem în lumea mea, doar...

- Tu conduci.

- Şi tu vei asculta de mine fără să crâcneşti.

- Voi asculta.

- Ei, acum că am stabilit regulile, să purcedem la treabă.

CAPITOLUL 24

Mult mai la sud de firul de pământ care unea cele două mari părti ale continentului american, Nostadame mi-a făcut semn să cobor piramida. Era destul de necăjit. Cu toată puterea lui de a-şi ascunde sentimentele, ştiam, intuiam că este distrus de spectrul valurilor care se unduiau deasupra locului unde trebuise să se afle marea insulă pe care se ridicase în vechime Atlantis. Nu găsisem decât apă, apă şi iar apă. În putine locuri rămăseseră câteva insule şi insulite, posibilele vârfuri ale unor munti atlanti. Dar, nici o urmă din civilizatia lor. Oare toate aceste schimbări ale reliefului fuseseră determinate de Explozie?

Sau erau alte cauze?

Acum ne aflam deasupra unor dealuri acoperite cu păduri tinere. Pe aici, efectele exploziei fuseseră destul de slabe, natura putându-şi reveni destul de bine. Pe dreapta noastră, la malul unui râu, se vedeau urmele unor constructii. Am coborât aproape de ele, într-o poiană plină de iarbă grasă.

Valsa, care începuse să se obişnuiască cu zborul în piramidă, a ieşit prima şi a început să se învârtă fericită, ca într-un dans ritual.

- Ce bine e să simti pământul sub picioare, a spus când ne-am apropiat de ea.

Hai să rămânem aici ceva mai mult timp. Uite ce frumos e...

- Cred c-ar fi bine să-i spui femeii tale să facă un foc şi ceva de mâncare, cât mergem noi spre ruinele alea, mi-a transmis telepatic Nostadame.

Am ajutat-o pe Valsa să scoată din piramidă pachetul cu rădăcinile şi plantele strânse în cele trei zile de când plecasem în expeditie, în timp ce Nostadame aducea de la râu două butelii din plastix pe care le umpluse cu apă proaspătă.

În peregrinările de până acum nu reuşisem să găsim nici o urmă atlantă, cu toate că Nostadame credea că trecusem pe lângă unele din ele în mai multe rânduri.

Valsa s-a apucat să strângă crengute şi iarbă uscată pentru a face un foc. Când a terminat, Nostadame s-a apropiat de ea şi n-a lăsat-o să scoată lentila cu care încălzea frunzele pentru a le aprinde. S-a aşezat pe vine şi şi-a fixat privirea la baza stratului de frunze. După câteva secunde a apărut un firicel de fum. După ce flăcările au cuprins uscăturile, ne-am îndreptat într-un zbor planat, la câtiva metri deasupra coroanelor arborilor, spre locul în care se găseau ruinele.

Erau câtiva bolovani şlefuiti, aşezati într-o formă care, cu mult timp în urmă putea să fi fost o piramidă în trepte.

Nostadame s-a băgat într-o fisură destul de mare, aflată cam la jumătatea constructiei şi mi-a transmis să-l urmez.

Norocul nostru că slopetele erau făcute dintr-un material foarte rezistent, altfel ar fi fost sfâşiate de numeroasele aşchii de care ne frecam în timp ce avansam printr-un tunel strâmt în interiorul constructiei. Era întuneric beznă.

Nostadame, care era ceva mai înaintea mea, mi-a transmis că a ajuns la o grotă. Curând, nu am mai simtit nici eu strânsoarea peretilor laterali. M-am ridicat în picioare.

- Aşteaptă-mă aici, să aduc o făclie, a spus Nostadame şi am simtit că aerul se mişcă în momentul în care el s-a teleportat în afara constructiei.

Acum, când înregistrasem aranjamentul interior, puteam efectua salturi. Altfel am fi riscat să ne materializăm în interiorul vreunui bloc de piatră, fapt ce ne-ar fi putut aduce imense pericole. De fapt, nici nu ştiam cum aş fi putut să procedez. şi mai erau unele situatii când nu eram pregătit cu riposta cea mai bună. Din acest motiv era suficient de bine să-l am lângă mine pe Nostadame. Trebuia să fur cât mai multe din cunoştiintele sale.

În urmă cu o zi, când ne odihneam pe marginea unui râu aflat undeva spre nord, îl întrebasem:

- Ce nume curios ai tu, Nostadame. Nu am mai întâlnit în Atlantis un nume ca al tău.

- În lumea noastră numele se moşteneşte. Eu port numele tatălui meu, din momentul mortii lui. Până atunci mă numeam Nostadame cel mic, iar unii prieteni îmi spuneau Miche. Cred că Tzeo a uitat să-ti spună că numele părintilor din Consiliu sunt aceleaşi de milenii. Când unul din ei ne părăseşte, cel care este ales să-i ia locul primeşte şi numele, astfel că membri Consiliului se numesc în acelaşi fel

dintotdeauna.

- Dar nu vă încurcati?

- Nu. Am evitat să folosim nume identice pentru toti ceilalti atlanti. Combinatiile pot fi atât de multe, încât nu s-a pus niciodată problema confundării cuiva.

Aparitia unui şpot de lumină mi-a rupt firul amintirilor şi în fata mea s-a materializat Nostadame cu o făclie aprinsă. A ridicat-o deasupra capului şi am putut privi în jurul nostru: ne aflam într-o încăpere cu peretii acoperiti în cea mai mare parte de muşchi, printre care se vedeau firişoare de apă. Pe jos erau bucăti de piatră, mai mari şi mai mici. Într-un colt am sesizat o mişcare şi capul unui şarpe a apărut din spatele unui bolovan.

- M-am lămurit, a spus Nostadame, nici aici nu este vorba de vreo urmă de-a noastră.. Hai să plecăm.

Valsa ne aştepta aşezată pe iarbă.

- Masa este gata.

Nu prea aveam succes în căutările noastre. Nici lângă lacul cel mare aflat aproape de crestele muntilor dinspre sud nu am găsit mare lucru, decât nişte ziduri dărămate, despre care Nostadame sustinea că nu sunt de origine atlantă. A presupus că adevăratele constructii atlante, care, cu epoci în urmă, se aflau pe malul lacului, au fost inundate şi se află acum undeva, sub nămolul de pe fundul lacului, nefiind în stare să le găsească.

În mijlocul unei păduri enorme, aflate de-o parte şi de alta a unui fluviu foarte lat şi lung cât vedeai cu ochii, nu am reuşit să identificăm nici una din urmele pe care Nostadame le căuta.

- Hai să mergem la Marea Piramidă, i-am spus într-o seară, după ce cotrobăisem cam tot ce ştiam pe continentul american.

- Da, a spus Nostadame privind în pământ. Dar mi-e frică ... Mi-e frică să nu facem atâta drum degeaba. Cred că nu mai există nimic... Nimic. Toată civilizatia noastră s-a scufundat în neant. Mai bine mă întorc în Atlantis, chiar dacă le voi duce această veste tristă.

- Şi noi ce facem? Mergem într-un Oraş Galben? a întrebat Valsa.

- Poate nu ne vom duce într-un Oraş Galben, i-am spus mângâind-o pe păr. Poate ne stabilim acolo, în locul acela din mijlocul deşertului central, unde am identificat că există ceva la mare adâncime. Ti-aduci aminte, Nostadame, de acel loc? Ai spus că este o existentă umană deosebit de adâncă. Nici un Oraş Galben nu se află atât de adânc...

- Eu vreau să trăiesc la suprafată, a spus Valsa. Mi-e groază de adâncime. M-am săturat să stau sub pământ...

Nostadame rămăsese pe gânduri:

- Cred că nu m-am înşelat. Erau semnalele unei vieti superioare. Cu toate că... Nimeni nu poate locui numai sub pământ, fără să iasă măcar din când în când la suprafată.

Marea Piramidă era acoperită cu nisip mai mult de jumătate şi nu mai avea sfera din vârf, iar statuia inorogului de lângă ea dispăruse, sau era acoperită în totalitate cu nisip. Ceva mai departe se vedeau alte câteva vârfuri de piramide mai mici, care nu existaseră atunci când făcusem excursia cu Zalmox.

Am plecat spre nord, dar nu am mai găsit nici o urmă a coloanelor cu sfere ale lui Herculo.

Sus, pe platoul muntilor unde mă pregătise Dacius, am găsit urmele statuilor paznicilor timpului şi a micului inorog.

Erau nişte stânci oarecare, aproape fără nici o formă, nemaisemănând deloc cu ceea ce văzusem.

Nostadame a dirijat piramida până când am ajuns deasupra unor munti deosebit de înalti, acoperiti complet cu zăpadă.

- Acestea sunt cele mai înalte vârfuri de pe Geea, a spus Nostadame.

Am căutat nişte urme la nordul masivului muntos, într-o depresiune, apoi am străbătut o distantă destul de mare spre nord, nord-vest.

Deodată Nostadame a blocat piramida deasupra unei portiuni de deşert.

- Uite şi aici există la mare adâncime o aglomerare umană. Simti efluviile energetice?

- Unde? l-am întrebat uitându-mă pe hublou.

- Acolo! Cam unde s-ar afla centrul unui triunghi format din lacul acela, vârful muntelui care are deasupra norişorii ăia şi îngrămădirea de stânci...

- Da, s-ar putea să ai dreptate. Dar, parcă se află la mai mare adâncime decât cea din America, sau este mai mică. Semnalele sunt net inferioare.

- Oricum, a spus Nostadame, nu este o urmă atlantă. Hai să mergem mai departe.

Am pornit spre vest. După ce ne-am convins că vestigiile atlante sunt invizibile, am hotărât să ne întoarcem pe continentul american, la sfera de cristal. Era timpul ca Nostadame să încerce întoarcerea acasă.

Trebuia să scap de el. Parcă nu mă simteam în toate apele mele căt timp îl simteam în coasta mea. Eu trebuia să rămân singurul de pe întreg pământul care să

aibă acele capacităti psiho-fizice atât de dezvoltate. Iar Nostadame îmi făcea concurentă.

- Uite, atlanti! a strigat Nostadame trezindu-mă din toropeală.

Am simtit-o pe Valsa tresărind lângă mine.

- Ce s-a întâmplat? am întrebat privind pe hublou. Nu văd nimic deosebit, decât deşert.

- Uite, acolo! a spus Nostadame.

Da, parcă mi se părea că în mijlocul dunelor se vede ceva care semăna cu rămăşitele unei constructii.

- Am vrut să mai văd odată locul unde există acele semnale de profunzime. Am trecut putin de ele şi uite ce am găsit. Vezi, acolo sunt nişte atlanti.

Atlanti în mijlocul deşertului?

Da. Lângă ruine erau doi atlanti îmbrăcati în salopete argintii. Cum ajunseseră aici? Plecaseră în timp după noi?

Am planat uşor cu piramida deasupra lor, coborând încet.

Deodată unul din ei ne-a văzut şi imediat au luat-o la fugă, dispărând în interiorul ruinelor.

După ce norişorul de nisip provocat de aterizarea piramidei s-a disipat, am ieşit toti trei şi ne-am îndreptat spre peretii dărămati aflati la mai putin de zece metri. Erau rămăşitele unei case din beton şi lemn, înegrite de timp sau foc. Cei câtiva pereti care mai rămăseseră în picioare erau acoperiti în mare parte cu nisip.

- Nu-mi răspund la impulsuri mintale, a spus Nostadame. Încearcă şi tu.

Degeaba mi-am încordat mintea, nu am reuşit să-i contactez pe cei doi atlanti care se ascunseseră.

I-am făcut semn Valsei să rămână pe loc, iar eu şi Nostadame am pătruns în mijlocul ruinelor. O potecă ne-a dirijat paşii către o scară de piatră ce cobora sub planşeu. Se vedeau urme de paşi, nişte urme perfect conturate şi destul de mari.

Proaspete.

Din pivnita în care ne aflam s-au desprins într-o parte alte trepte. Undeva, jos, se vedea lumină. Lumină artificială...

- Nici acum nu simt impulsuri vitale. Unde au dispărut? a spus Nostadame apropiindu-se de tunelul unde începeau scările.

- Poate sunt în spatele unui ecran metalic, prin care ştim că undele mintale trec mai greu.

- Mergem?

- Hai, am spus şi am luat-o înainte.

Erau multe trepte, destul de uzate, care coborau spre lumina din adâncime.

Făceam fiecare pas cu atentie, să nu alunecăm pe stratul fin de nisip. Urmele ne dovedeau că cei doi atlanti o luaseră tot pe aici.

Camera în care am ajuns era dreptunghiulară şi de mică înăltime. Puteam atinge tavanul dacă ridicam mâna. În fata noastră se găsea o uşă metalică, cât jumătate din perete. Deasupra sa pâlpâiau nişte beculete roşii şi verzi.

- Se apropie nişte fiinte, a strigat Nostadame, arătând spre podea.

Beculetele colorate au pornit o sarabandă de licăre şi, până să mai spunem ceva, uşa s-a desfăcut în două bucăti care s-au dat de-o parte şi de alta.

În spate, într-o cămăruţă, erau patru atlanti îmbrăcati în salopete argintii şi cu nişte obiecte metalice atintite asupra noastră.

- Mâinile sus! a strigat unul din ei.

Vorbea în anglică. VORBEA ÎN ANGLICĂ.

Atlanti, care vorbeau vechea anglică şi pe care-i simteam extrem de nervoşi.

- Stati nemişcati, a spus altul în timp ce ieşeau şi ne înconjurau. Cine dracu sunteti?

- Suntem atlanti, ca şi voi, am spus şi i-am transmis un impuls mintal pentru a-l linişti.

Nostadame stătea cu mâinile ridicate şi-l simteam calm. Foarte calm. M-am calmat şi eu.

- Fii liniştit, mi-a transmis Nostadame mintal, nu sunt atlanti, sunt locuitori de acum ...

- Ce atlanti? Spuneti repede cine sunteti şi cum dracu ati ajuns aici, a spus primul bărbat.

Abia acum am sesizat că avea pielea neagră. Era negru. Era un sclav negru, care mă ameninta pe mine, PE MINE, cu o armă...

Unul din bărbati a luat-o la fugă pe scări şi după câteva minute a adus-o pe Valsa, care era deosebit de speriată.

Ne-au fortat să ne înghesuim în micuta încăpere din spatele uşii, pentru a ne duce în locul unde-şi aveau locuintele.

Adică exact ce doream şi noi.

O senzatie neaşteptată de greată m-a plesnit în momentul în care cămăruta s-a mişcat. Cobora cu viteză. Valsa aproape leşinase, aşa că m-am concentrat asupra ei. Părea speriată rău, mai speriată decât atunci când mă văzuse pentru prima oară planând în aer. I-am indus atenuarea tensiunii.

Ne-am oprit cu o uşoară zdruncinătură. Nostadame era cât se poate de calm; eu eram atent la Valsa până când am simtit că sunt împins din spate spre uşa care apăruse într-unul din pereti.

Ne aflam într-un culoar lung, asemănător cu acele străzi din Oraşul Galben, pe care aproape le uitasem.

Ne-au scos pe toti trei şi ne-au dirijat de-a lungul culoarului până în dreptul unei uşi metalice. Mâinile, pe care le tineam ridicate, începuseră să-mi amortească,

aşa că atunci când unul din bărbati mi le-a coborât şi mi le-a dus la spate, m-am simtit mai bine. Mi-a agătat ceva metalic de încheieturi şi am auzit un zgomot sec, după care nu am mai putut să mişc mâinile.

Alt bărbat a deschis uşa şi ne-a împins pe toti trei înăuntru. Era o cameră aproximativ pătrată, în care nu exista decât o masă cu două bănci de-o parte şi de alta, toate dintr-un material argintiu, mat.

Uşa s-a închis în spatele nostru şi am rămas singuri. Nostadame zâmbea, Valsa era galbenă la fată, iar eu încercam să-mi eliberez mâinile din obiectele care mi le tineau legate la spate.

- Nu-i nevoie să te chinui aşa, a spus Nostadame, ne vor da drumul imediat. Ai să vezi. Mai bine ai grijă de Valsa, să nu leşine de sperietură.

Uşa s-a dat de-o parte şi a intrat un bărbat, îmbrăcat într-o uniformă de stofă, de culoare cenuşie. Pe piept avea desenat un cerculet cu un desen în mijloc, iar pe brat un alt cerculet în care scria ceva. Aproape de umăr avea nişte trese. Îl urmau doi bărbati ce tineau în mâini acele arme metalice atintite asupra noastră. Unul din ei era acel negru pe care-l cunoşteam deja.

Ne-a făcut semn să ne aşezăm pe una din bănci, iar el s-a aşezat pe cealaltă bancă, în fata noastră.

Eram deja calm şi o simteam pe Valsa mult mai liniştită.

Bărbatul ne-a privit câteva secunde. Pe fată i s-a lătit un zâmbet.

- Nu prea semănati cu cei de la suprafată.

- Poate suntem deosebiti de ei, a spus Nostadame.

- Din ce rahat de oraş ati ajuns până aici?

- Din Oraşul Galben numărul 8, am răspuns. Dar voi ce oraş sunteti?

- Mai întâi îmi veti răspunde voi la întrebări. Sunteti ruşi?

- Nu. Nici măcar nu ştiu ce înseamnă cuvântul ăsta, am spus.

- Cum dracu vă deplasati? Piramida aia de la suprafată este a voastră? Cum functionează?

- Cred că sunt mai multe întrebări la care ar trebui să răspundem, a spus Nostadame. În primul rând trebuie să ştii că nu vrem să vă facem nici un rău, deci poti să ne scoti obiectele astea care ne tin mâinile legate la spate. Cătuşele... De altfel, cred că ar fi interesant să ne răspunzi şi tu la unele întrebări. De exemplu, cine sunteti voi?

Bărbatul a ezitat câteva clipe, apoi a aplecat capul şi a mormăit:

- Scoateti-le cătuşele.

Era sub influenta lui Nostadame.

Bărbatul negru s-a deplasat în spatele nostru şi, după putin timp aveam toti trei mâinile libere. Mi-am frecat încheieturile să-mi refac circulatia sângelui, apoi am mângâiat-o pe Valsa pe păr.

- Stai liniştită, nu se întâmplă nimic rău.

- Sunt colonelul Johnson, responsabil cu securitatea bazei. Ei fac parte din echipa de pază, a spus arătând spre ceilalti doi bărbati, sergentii Smith şi Anderson.

Voi cum vă numiti?
- Ea este Valsa, eu sunt Alec Sand, iar el se numeşte Nostadame.
- Nostadame? Nu am mai auzit acest nume caraghios. Eşti cumva rudă cu Nostradamus? a întrebat râzând colonelul.
- Nimeni nu este fericit când i se ia numele în derâdere, a spus Nostadame. Nu am nici o rudă cu numele pe care l-ai spus.
- Iartă-mă că te-am supărat. Îmi pare rău, nu am vrut să te insult. Nici nouă nu ne place să-şi bată cineva joc de numele noastre. Ai dreptate, am greşit. Îmi pare sincer rău.
- Considerăm problema închisă, a spus calm Nostadame. Am venit aici cu acea piramidă care a rămas la suprafată.
- Cum dracu se poate zbura cu piramida aia? a întrebat nedumerit colonelul.
- Da, este un mijloc de deplasare foarte sigur, am intervenit în discutie. şi este proprietatea noastră.
- O.K.! O să vedem mai târziu despre ce mijloc de propulsie este vorba. Până una, alta... Spuneti ce căutati aici? ştiati de noi? Ne căutati?
- Nu, am răspuns. Nu ştiam de voi, v-am observat întâmplător. Dar voi cine sunteti?
Colonelul a ezitat câteva secunde. L-am simtit pe Nostadame că se concentrează şi colonelul a răspuns:
- Suntem urmaşii celor ce au dirijat armele atomice în timpul celui de-al treilea război mondial. Nepotii şi strănepotii lor.

CAPITOLUL 25

Zilele care au urmat au fost surprinzătoare.
Ne-au arătat aproape întreaga bază subpământeană de unde se dirijaseră o parte din rachetele cu încărcătură nucleară asupra teritoriilor duşmane. Cea mai mare parte din aparatele existente pe console erau în stare de functiune, datorită unei centrale electrice nucleare aflată putin mai departe de bază, la mare adâncime, lângă un lac subteran.
Valsa se împrietenise cu trei tinere locotenente: Eliza Harding, Mod Muller şi Patricia Reskins, împreună cu care îşi petrecea cea mai mare parte a timpului. Patricia Reskins era o negresă frumoasă, dar avea pielea ceva mai deschisă la culoare decât Moma, care nici ea nu fusese foarte neagră. Ne explicaseră că nici nu se punea problema unei deosebiri între albi, negri şi galbeni. Toti erau absolut egali, nu conta culoarea pielii. Cam aşa cum îmi spusese şi bunica când eram mic. Foarte curios.
Eu şi Nostadame ne risipeam o groază de timp citind cărti din memoria unui

calculator, care reprezenta biblioteca bazei. O grămadă de programe, cu cărti din cele mai diverse domenii: beletristică, filozofie, ştiinte exacte sau mai putin exacte.

Nostadame începuse să caute numai imformatii despre istoria omenirii. Îi plăcea să afle cum evoluase lumea din antichitate şi până în prezent. De fapt, istoria modernă se termina la sfârşitul secolului XX, putin înainte de Explozie, de cel de-al treilea război mondial - cum îi spuneau ei.

Când ne adunam seara în camera...

Seara? Era o formă de a ne exprima, căci aici, în subteran, habar nu aveam dacă la suprafată este zi sau noapte. Totul era dirijat după intensitatea luminii şi de ceasurile aflate în unele locuri pe pereti.

...Când ne adunam seara în camera cu trei paturi strâmte, dar moi, pe care ne-o puseseră la dispozitie, Nostadame îmi povestea despre diverse personaje mai mult sau mai putin reale: Cezar, Napoleon, Hitler, Stalin şi altii. Era surprins că multe din numele găsite în cărti, mai ales cele despre cultele religioase, semănau surprinzător de bine cu nume atlante. Păreau că au aceeaşi rădăcină semantică.

- Uite, de exemplu, am găsit referiri la părintele Tzeo în Grecia, la părintele Iehov în Sinai, Zalmox şi Dacius în România, Manito în SUA, Ouetzalco în Mexic, Utnapis şi Buthas în Asia, la părintele Raamon şi sotia sa Isis în Egipt... şi multe alte nume de origine atlantă. Foarte curios: memoria omenirii ne-a înlocuit cu nume, fără ca cineva să ştie cât de putin despre noi... Uite, spre exemplu am citit o poveste despre un zeu grec, Apolo, care putea prezice viitorul şi care le-a învins pe Leto, mama lui şi pe Artemis, sora lui, fecioara cu căprioara. Asta corespunde aproape exact cu o întâmplare din istoria noastră reală... Să fie totuşi urme atlante intrate în legende?

Într-o seară, când Valsa se spăla la duşul aflat lângă camera noastră, Nostadame mi-a tansmis mintal:

- Crezi c-ar fi bine să le spunem adevărul cu privire la noi? Până acum i-am sugestionat să nu ne pună această întrebare.

- Poate este de ajuns să ştie că am fugit dintr-un Oraş Galben. Destul că i-am determinat să nu fie curioşi cu privire la modul de propulsie al piramidei. ştiu şi ei că tehnologia actuală nu poate explica această navă.

- Dar ce ne facem dacă unul din cei aproape patruzeci de locuitori ai bazei ne scapă de sub control şi-şi pune probleme?...

- N-ar fi mai bine să plecăm? l-am întrebat.

- Nu încă. Vreau să aflu cum s-a desfăşurat războiul ăsta... Ultimul război. Nu am găsit nimic despre acest subiect în calculatorul bibliotecii.

- Trebuia să întrebi, să nu fii timid. Doar nu ti-e jenă de ei?

Nostadame a zâmbit:

- Nu mi-e frică, dar nu ştiu dacă suntem pregăti să aflăm...
- O să-i întreb eu, am spus şi m-am întors cu fata la perete, exact în momentul când Valsa a revenit de la duş.

Căpitanul Atkins stătea sprijinit de consola calculatorului şi privea concentrat omuletul de pe ecran, care se străduia să străbată un labirint.

Câteodată apăsa pe câte o tastă sau mişca mousul pentru a-l feri pe omulet de monştri ce-l aşteptau la intersectii.

Când a simtit că suntem în spatele lui, a întors capul şi ne-a salutat, apoi a pus pauza la joc şi şi-a rotit scaunul spre noi.

- Bucuros de musafiri? l-am întrebat.
- Bucuros. În monotonia asta... M-am plictisit de aceleaşi jocuri. şi nici nu am de unde lua altele. De fapt, am noroc că le am şi pe astea. De unde să aducem programatori pentru a face altele? Nimeni nu a mai învătat aşa ceva. Cei care se pricep la software ştiu să programeze traiectorii de rachete. Ce ştiau părintii, i-au învătat şi pe ei.
- Mie, am spus aşezându-mă pe scaunul de lângă el, îmi place cel mai mult jocul în care se simulează un război între cele două continente, America şi Europa, între americani şi sovietici.
- Ferească Dumnezeu de aşa ceva, că doar d-aia s-a distrus lumea. Din cauza nebunilor care au început războiul.
- Povesteşte-ne şi nouă cum a fost...

Căpitanul Atkins m-a privit surprins. Gândea că nu are voie să ne arate documentele despre război.

Nostadame se aşezase pe un scaun ceva mai departe şi-l privea fix între sprâncene pe căpitan.

- "Ba ai voie", i-am transmis mintal. "Spune-le tot ce doresc. Nu pot influienta cu nimic securitatea bazei".
- Avem imprimate pe video imagini din război. Vreti să le vedeti?
- Da.

S-a ridicat şi ne-a făcut semn să-l urmăm.

Ecranul monitorului s-a umplut de o culoare albastră pe care s-au format din

lateral câteva litere: "CNN NEWS".

A apărut un bărbat îmbrăcat cu haină neagră şi cravată de aceeaşi culoare, aşezat la o masă plină de foi de hârtie. În spatele lui se vedea o hartă a lumii, pe care apărea forma continentelor, iar în interiorul lor, o grămadă de linii şi puncte. Unele erau de culoare roşie, altele de culoare verde. O multime de cuvinte erau scrise cu litere negre pe fond galben.

Cu o voce tristă, bărbatul a vorbit:

- "Trupele sovietice împreună cu celelalte trupe ale statelor Tratatului de la Varşovia au ocupat Belgia şi avansează spre sudul Frantei. Parisul s-a declarat oraş deschis şi s-a predat fără luptă. Trupele NATO s-au retras în ordine pe un nou aliniament la sud de Loara şi în exteriorul litoralului vestic. Marea Britanie a declarat oficial că se va opune în continuare, cu toate fortele, năvălirii duşmanului pe teritoriul său."

Pe ecran au început să se perinde imagini de apocalips cu zeci şi sute de tancuri enorme care rădeau de pe fata pământului case, sate şi oraşe întregi. Cerul era împânzit de elicoptere şi o puzderie de avioane lăsau dâre de condensare la altitudine. În coltul din stânga sus al ecranului a apărut scris cu litere roşii: "Belgia, 05.04.1990".

Vocea crainicului s-a auzit din nou:

- "În acest timp, masele de invadatori din sudul Italiei şi Spaniei şi-au continuat înaintarea cu toată opozitia dârză a trupelor NATO".

În imagine au apărut alte tancuri care avansau înconjurate de trupe de infanterie. Trei elicoptere care zburau razan cu suprafata pământului, printre clădiri mici, demolate de explozii, trăgeau cu mitralierele spre grupurile de fiinte umane ce fugeau în toate directiile. O multime de cadavre omeneşti, în cele mai diverse pozitii, erau strivite sub şenilele tancurilor.

- "Fortele cotropitorilor arabi au folosit din plin gaze de luptă interzise prin tratatele internationale în vigoare, cu dispret total fată de ceea ce până acum s-au numit drepturile şi îndatoririle beligerantilor. Populatia civilă a făcut obiectul atacurilor în valuri atât pe frontul din nord cât şi pe cel din sud. Invadatorii au continuat să nu tină seama de predarea fără luptă a multor sate şi oraşe, fiind înregistrate zeci şi sute de mii de victime nevinovate, copii, femei şi bătrâni".

În centrul ecranului a apărut un bărbat îmbrăcat într-o uniformă măslinie, care agita o sabie cu lama lată plină de sânge. Pe cap avea un turban alb, iar de umeri îi atârnau două pistoale mitralieră AKM. La centură avea smocuri de grenade. Primeam informatiile privind numele obiectelor direct din creierul căpitanului Atkins. Îl simteam nervos, observam cum îi creşte tensiunea când vede imaginile de pe monitor.

Nostadame privea fix ecranul, înregistrând imaginile în memoria sa de atlant.

S-a auzit din nou vocea crainicului:

- "Aceste cadre au fost captate dintr-o emisiune a televiziunii libiene".

Peste câteva secunde crainicul a reapărut pe ecran:

- "Transmitem declaratia Preşedintelui Statelor Unite ale Americii".

Într-un colt a apărut un dreptunghi cu imaginea fetei unui bărbat, dreptunghi care s-a mărit din ce în ce mai mult, până a ocupat întreg ecranul. Se veda o figură încruntată, dar obosită.

- "Statele Unite ale Americii au dat în urmă cu zece minute un ultimatum Kremlinului, cerându-i să oprească înaintarea trupelor proprii şi ale aliatilor săi. Dacă în decurs de cincizeci de minute nu vom avea indicii clare că această ultimă încercare de aplanare a conflictului este luată în seamă, Statele Unite ale Americii se consideră îndreptătite să recurgă la orice mijloace pentru stoparea crimelor şi a distrugerilor. Aşa să ne ajute Dumnezeu!".

Căpitanul Atkins a oprit aparatul video.

- Din aceste momente nu mai detinem înregistrări. Televiziunea şi-a întrerupt programele, în timp ce străbunii noştri aflati în bazele de lansare a rachetelor au intrat în alarmă de gradul zero. Din păcate, baza noastră nu a mai primit ordinul de lansare a ogivelor. În acest fel, e posibil ca unele tinte aflate pe teritoriul duşman să fi rămas neatinse, dar nu avem nici o comfirmare că s-a întâmplat aşa. În prezent suntem singura bază operatională, dar nu mai are cine să ne dea ordine.

Dar eu unde mă găsem? O să le dau eu ordinul. Nu eram eu supra-om? Eram OMUL! Chiar că treaba asta mă va introduce în istorie. Ce tinte le trebuiau? O să-i pun să distrugă toate Oraşele Galbene, cu toate cretinele de femei galbene. O să le iert doar pe femeile semi-om şi câteva sclave, ca să aibă cine să mă slujească pe mine. PE MINE.

Ce idee formidabilă. Iar eu o să fiu cel mai mare... ALEC DE AUR...

- Nu cumva există o bază de-a voastră undeva, departe, în Asia? a întrebat Nostadame. E acolo ceva, ceva în care locuiesc la mare adâncime fiinte umane.

- Unde? a întrebat căpitanul Atkins.

- Arată-mi harta pe calculator şi o să ti-o găsesc.

Ne-am întors la calculator şi căpitanul Atkins a afişat harta lumii.

Nostadame s-a aplecat deasupra lui şi l-a dirijat ce portiuni să mărească, apoi a spus:

- Uite, cam pe aici.

- Asta trebuie să fie o bază sovietică. Oare e posibil ca ei să mai trăiască?

- Sunt sigur că acolo există fiinte umane.

- Eşti sigur?

- Da, sunt sigur. Întreabă-l şi pe Alec.

- Trebuie să-i raportez generalului Pillar, a spus căpitanul Atkins fugind din încăpere.

CAPITOLUL 26

Camera în care ne-a primit generalul Pillar era de aceeaşi mărime cu toate celelalte, dar, în afara mobilierului din aluminiu, avea atârnată pe pereti o hartă a lumii, aşa cum arăta ea înainte de război.

Ne-a invitat să ne aşezăm pe scaune în timp ce el a rămas în picioare. Era un bărbat de circa 50-55 de ani, încăruntit la tâmple şi cu o conformatie robustă. Uniforma lui, la fel ca aproape toate ale celorlalti ocupanti ai bazei, avea petice dintr-un material mat, mai închis la culoare. Era îngândurat, concentrat.

Am evitat să intru în gândurile lui şi am aşteptat să vorbească. Nostadame era calm, ca de obicei.

- Da, a spus generalul oprindu-se în fata noastră. Se pare că voi sustineti existenta unei baze sovietice de război. Este adevărat?

- Noi nu sustinem nimic, a spus Nostadame. Noi afirmăm că există o concentrare umană subterană în acel loc din Asia pe care l-am arătat. Ce este în interior şi cine sunt ocupantii, nu ştim.

- Acolo nu pot fi decât sovietici, care abia aşteaptă să ne radă de pe fata pământului dacă află de noi, a spus căpitanul Atkins, dar a tăcut imediat, la o privire a generalului.

- "Este exact una din tintele noastre, una care a rămas în functiune", gândea generalul, apoi a vorbit cu voce tare: Într-un fel, corespunde cu informatiile noastre. S-ar putea să nu vă fi înşelat. Este o problemă gravă... Foarte gravă...

Căpitanul Atkins a lăsat capul în jos. Îi venea să spună: "Ar fi bine să îi distrugem, să nu ne distrugă ei. Doar suntem singura bază operatională din lumea liberă".

- Dacă luăm măsuri împotriva lor, ar trebui să distrugem şi Oraşele Galbene, am spus. Aşa vom rămâne conducătorii întregii omeniri.

- Ce ne trebuie nouă să conducem omenirea? a întrebat surprins generalul Pillar. Ce dracu să mai conducem, când nu mai există decât nişte locuitori nevolnici, atinşi în cea mai mare parte de boli de radiatii. Şi dacă-i omorâm şi pe ăştia, pe cine mai conducem? De ce să-i distrugem? Rahat! Mai bine ne împăcăm cu ei şi punem stavilă pentru totdeauna la ura dintre natiile noastre. Ar fi mai bine.

- Nu e bine să le dăm motive, a spus căpitanul Atkins. Tineti minte că totul a pornit de la întâlnirea care trebuia să aibă loc la Malta, între preşedintele Bush şi secretarul general Gorbaciov? Altfel poate nu ar fi apărut scânteia care să declanşeze holocaustul.

- Malta... Vă referiti la acea micută insulă din Mediterana? a întrebat Nostadame.

- Da, a răspuns generalul Pillar. Numai că nu este doar o insulită, ci un întreg arhipelag, din care doar trei insule sunt locuite: Malta, Gozo şi Comiro. Sunt cam la 93 kilometri spre sud de Sicilia şi la 290 kilometri nord de Libia. Nici acum nu am reuşit să înteleg de ce au găsit cei doi şefi acest loc să se întâlnească, când ştiau că

sunt în raza de actiune a oricărui avion libian. Oare de ce a refuzat Gorbaciov invitatia lui Bush de a avea întâlnirea la Camp Davis, în America? Poate erau prea siguri pe informatiile furnizate de serviciile secrete, că libienii se vor abtine de la acte reprobabile. Numai că, la 2 decembrie 1989, în timp ce preşedintele american şi cel sovietic se pregăteau de întâlnirea ce urma să aibă loc la bordul crucişetorului american Belknap sau pe crucişetorul sovietic Slava, nişte vase bătrâne, bune de dat la reformă, ce erau ancorate în Marsaxlokk Bay, o furtună puternică a generat functionarea defectuoasă a radarelor şi a sitemelor de urmărire prin satelit, astfel că abia în ultimele clipe au fost sesizate două escadrile libiene care au aruncat în aer lumea, atunci când au lovit cu rachete ambele nave. Conducătorul libian, colonelul Muammar el Gaddafi, a amenintat că dacă cineva va îndrăzni să ia măsuri de "pedepsire" a faptelor sale, va extermina pe toti cei 1000 de americani şi peste 10000 de europeni aflati pe teritoriul libian.

- Atunci, a spus Nostadame, ce rost au avut luptele între americani şi ruşi? Ar fi trebuit să se coalizeze amândouă tările contra libienilor...

- Gaddafi nu s-a tinut de cuvânt şia făcut dispăruti pe toti cetătenii americani şi vest europeni, pe ceilalti, socialiştii şi comuniştii din tările lagărului sovietic, protejându-i. Asta a determinat creşterea încordării între America şi Uniunea Sovietică. S-a afirmat chiar că atentatul fusese pus la cale de către sovietici, pentru a doborâ doi iepuri dintr-o lovitură: preşedintele american şi premierul sovietic.

- Sovieticii să-şi omoare conducătorul? am întrebat.

- Situatia sovietelor era la limită în acele momente. Gorbaciov era convins de necesitatea disparitia comunismului, fapt care nu era pe placul celorlalti membri ai Biroului Politic şi în special a militarilor sovietici. De aici, concluzia noastră. şi cel mai bun fapt că avem dreptate, este că la o săptămână după evenimente, atunci când fortele navale americane şi ale aliatilor din NATO au atacat Tripoli, capitala Libiei, pentru a-l aresta pe Gaddafi, trupele sovietice şi ale aliatilor lor au trecut frontiera dintre cele două Germanii, cu toate că zidul Berlinului abia fusese desfiintat cu numai trei săptămâni înainte. Au înaintat într-un ritm nemaiîntâlnit. În mai putin de trei luni ajunseseră la Atlantic şi amenintau cu invazia în Anglia. Din păcate, ne prinseseră nepregătiti. Fusesem prea siguri pe invulnerabilitatea sistemelor noastre de apărare. Cel mai greu a fost atunci când armatele mai multor state arabe au atacat Israelul şi, după ce l-au pârjolit, au avansat de-a lungul Mediteranei în Grecia, Italia şi Spania. Toată flota noastră de nave şi submarine a fost dirijată aproape de teritoriul sovieticilor, dar faptul că fuseserăm atacati pe atâtea fronturi, ne-a pus în dificultate.

- Dacă n-ar fi murit cei doi şefi de state, a spus căpitanul Atkins, poate n-am fi avut război şi nu s-ar fi distrus lumea. Dacă cele trei elicoptere prezidentiale şi avioanele F-14 ale U.S. Air Force ar fi protejat din timp locul întâlnirii, escadrilele libiene nu ar mai fi putut să se apropie la distanta de tragere.

- Apoi au plecat încărcăturile nucleare, a continuat generalul Pillar, atât din partea noastră cât şi ale sovieticilor. Asta a fost nebunia supremă, dar ce era să facem?

Să-i lăsăm să distrugă toată lumea civilizată? Să le permitem generalizarea comunismului?

Valsa avea o figură tristă şi am simtit-o supărată.

- Ce s-a întâmplat, am întrebat-o.

- Fetele sunt nefericite. S-au plictisit aici, în catacomba asta. Ar vrea să iasă la suprafată, dar generalul a dat ordin să nu mai apară nici o mişcare sus. A dispus chiar şi demolarea ruinelor. Se zice că vom fi atacati de sovietici.

- N-o să fim atacati de nimeni. Stai liniştită.

- Vezi, a spus Nostadame, uite ce înseamnă panica. Cum au aflat că este posibil să existe supravietuitori ai vechilor duşmani, au şi început să pună la cale o nouă conflagratie. Uite ce înseamnă educatie războinică. Acum întelegi de ce ideologia noastră, atlantă, de convietuire paşnică, este cea mai bună? Nouă nici nu ne-ar fi dat prin cap să punem în functiune armele.

- Şi toată lumea şi-ar fi bătut joc de voi, am spus.

- Nu, nu ne-ar fi supărat nimeni. Poate doar whronii, care sunt o altă specie. Ia gândeşte-te ce s-ar fi întâmplat dacă avioanele libiene ar fi fost descurajate să atacat navele în timpul acelei întâlniri?

- Poate nu ar mai fi început războiul.

- Şi nu era mai bine? Ar fi existat conditii pentru a rămâne şi ceva urme atlante. Degeaba conduci lumea, dacă eşti stăpân peste o sărăcie totală. Cine ştie unde ar fi ajuns tehnica în acest secol dacă nu ar fi fost războiul? Poate găseau şi interpretau semnalele atlante... Aşa, nu mai e nici o şansă.

- Şi ce vrei? Să mă întorc în timp şi să-l rog pe Gaddafi să nu atace crucişetoarele la Malta?

- Poate ar fi o solutie, a spus Nostadame pe gânduri. Oricum, trebuie să încercăm influentarea generalului să nu dezlăntuie un alt război atomic. Ar distruge şi urmele de civilizatie care mai există pe planetă.

Mă deranja strictul regim militar introdus pe teritoriul bazei. Practic nu mai aveam voie să ieşim din cameră. Valsa era din ce în ce mai tristă.

- Nu putem să fugim de aici? m-a întrebat.

- Ştii foarte bine că putem oricând să plecăm. Pe noi nu ne poate opri nimeni. şi

vom putea să fim noi aceia care vom pune steagul cu stele şi dungi pe care ni l-a arătat generalul, deasupra bazei sovietice. Sau, aşa cum îşi doreşte căpitanul Atkins, vom pune un steag roşu pe care să scrie cu alb "COCA COLA".

- N-aş vrea să participăm la distrugerea definitivă a speciei umane, a spus Nostadame. Este de datoria noastră să facem ceva... Ceva care să-i oprească la timp.

- Şi dacă ne atacă ei, sovieticii, între timp? l-am întrebat.

- Putem să mergem noi şi să-i influentăm să nu dezlăntuie ei războiul. Să-i împăcăm...

Nostadame a avut o scurtă ezitare, apoi m-a privit în ochi şi mi-a spus:

- Dar, dacă eu plec acum înapoi, îmi promiti că-i vei opri să arunce rachetele?

Cum puteam să-i promit aşa ceva, când mie îmi plăcea foarte mult ideea de a rămâne cel mai puternic? N-aveam nici o grijă că generalul Pillar s-ar fi opus deciziilor mele de a conduce lumea şi nu mi-ar fi devenit un sclav desăvârşit. ştiam eu cum să-l conving. Dar ce făceam cu toate Oraşele Galbene? De unde atâtea rachete? Trebuia să distrug măcar oraşele rămase pe teritoriul fostei Uniuni Sovietice şi cele care mai existau în China şi Japonia, teritorii afectate mai putin de conflagratie şi de unde galbenele ocupaseră apoi lumea. Altfel nu-mi puteam desăvârşi cucerirea planetei. De unde atâtea rachete? Nu era, oare, nici o posibilitate de a folosi şi rachetele sovietice în interesul meu? Asta era poate o solutie...

-Mâine plec, a spus Nostadame. Mergem la sfera de cristal. O luăm şi pe Valsa?

Am stat o clipă pe gânduri:

- Da. Nu mă deranjează dacă pleci. O să mă descurc. Sigur că o să meargă şi ea cu noi. N-am s-o las singură aici.

Am găsit o pajişte aflată putin deasupra întrării în peşteră şi am aşezat lin piramida între două tufe. Nostadame a ieşit primul şi a privit de jur împrejurul nostru, de parcă şi-ar fi luat la revedere de la natură. Am ajutat-o pe Valsa să strângă nişte vreascuri din crângul aflat la marginea versantului şi am aprins focul. Învătasem de la Nostadame concentrarea privirii pe cele câteva frunze uscate, ridicându-le temperatura până la incandescentă.

- Adio Valsa, a spus Nostadame strângând-o cu amândouă mâinile de umeri. Nu ne vom mai vedea niciodată. Îti urez numai şi numai bine.

- O să-mi lipseşti, a spus Valsa cu lacrimi în ochi. O să-ti ducem dorul... Îti multumesc, eşti un om foarte bun. Adio.

Nostadame nu a mai pierdut timpul şi a planat uşor spre deschizătura din stâncă. L-am urmat. Era mai bine că pleacă.

Sfera s-a încetoşat destul de greu şi a prins în fine acea culoare roşietică. Parcă a trecut un veac până când în adâncimea cristalului a început să se formeze o figură umană. Era un atlant pe care nu-l cunoscusem, îmbrăcat în roba stelară, dar fără cască pe cap.

Nostadame şi-a apropiat fata de suprafata sferei, încordându-şi mintea. M-am tras putin de-o parte.

- Iudeno, ce s-a întâmplat? Unde e Tzeo? a întrebat Nostadame.

Fata din cristal era tristă şi atunci când a vorbit, abia l-am auzit.

- Tzeo nu mai e... Tzeo s-a sacrificat pentru noi... Inutil, dar a încercat.

- Ce s-a întâmplat, a întrebat din nou Nostadame.

- Whronii...

- Ce este cu whronii? Sunt încă la mare depărtare.

- Nu, nava lor orbitează în jurul Geei. Poate nu ti-ai dat seama, dar au trecut aproape trei ani de când ati plecat..

- Trei ani? a întrebat Nostadame surprins.

- Da. Whronii au ajuns în sistem şi ne-au cerut să le dăm coordonatele planetei Inorog. Acolo se găsesc zăcăminte naturale de raviran, acel super-metal pe care-l folosesc ei la propulsia navelor interstelare. Tzeo nu a vrut să le spună. Asta însemna moartea tuturor inorogilor. I-ar fi exterminat pe toti în timpul procesului de activare şi topire a raviranului. Tzeo nu a vrut să le spună...

- Şi l-au omorât...

- Mai întâi, whronii au evaporat planeta Safir. N-o să-ti vină să crezi, dar au o armă cu care au spart în bucătele Safirul. Nu au mai rămas decât câteva stânci ce s-au răspândit în spatiu. Tzeo le-a cerut să termine cu distrugerile şi s-a oferit să meargă pe nava lor pentru tratative. Whronii l-au omorât. Acum nava orbitează în jurul Geei şi ne-au comunicat că urmează evaporarea Atlantidei şi apoi a întregii Gee dacă nu le spunem coordonatele Inorogiei.

- Ceilalti părinti...

- Ceilalti părinti au plecat fiecare în tările lor. Am rămas eu şi câtiva orăşeni. Vom încerca să ne combinăm mintile pentru a capta nava whronilor şi a o arunca de pe orbită.

- Vin şi eu, a spus Nostadame. Vin să vă ajut...

- Nu cred că avem energie suficientă. ştii că întoarcerile nu ne-au reuşit...

- Vin. Trebuie să vin înapoi, să-i oprim pe whroni. Doar n-o să-i lăsăm să evapore Geea....

Am simtit că mi se urcă sângele în cap; dacă whronii distrug pământul, dispărem cu toti: eu, Valsa, americanii, sovieticii, galbenii, semi-oamenii şi negri. Nu

mai rămâne nimic... Nimic. Trebuie să-i oprească. TREBUIE OPRITI!

- Trebuie opriti, a spus Nostadame. În orice mod trebuie opriti. Pregăteşte-te să mă ajuti la salt.

Am văzut figura lui Iudeno încordându-se şi Nostadame a început să se dizolve în aer, până la disparitia totală.

Au trecut câteva secunde bune. Iudeno era tot concentrat. Lângă el trebuia să apară Nostadame, dar timpul trecea şi nu se vedea nimic deosebit.

- Am ratat întoarcerea, a spus încet Iudeno, la fel ca şi în alte situatii similare. Nostadame s-a pierdut undeva în timp. Nu am putut să-l prind...

- A murit? l-am întrebat.

- Cine ştie? Poate doar a nimerit în altă epocă istorică, undeva pe parcursul saltului. Vezi, asta e consecinta petei care nu e resorbită în totalitate, ca la tine...

- Ce facem? am întrebat.

- Ce facem? a spus Iudeno îngândurat. Cred că singura solutie de a salva omenirea, este să divulgăm whronilor coordonatele Inorogiei.

- Dacă le spui, îi condamni la moarte.

- Dacă le spun... Voi aştepta să văd cum intentuionează ei să actioneze asupra Atlantidei. Dacă se tin de cuvânt cu privire la insulă, le voi transmite coordonatele Inorogiei, pentru a salva Geea.

- Îti dai seama că aşa vei deveni trădător al atlantilor?

- Nu, nu-mi voi trăda natia. Le voi da nişte coordonate greşite. Până vor ajunge ei în partea cealaltă a galaziei şi vor vedea că i-am mintit, până se vor întoarce înapoi să ne pedepsească, vor trece o sută de mii de ani şi omenirea va reuşi în mod cert să găsească o armă care să-i oprească de a mai face rău. Este singura solutie. Adio, OMULE!

- Adio, Iudeno. Adio.

Valsa mă aştepta lângă foc. Prăjise câteva rădăcini pe care le culesese din jur.

- A plecat?

- A plecat, am spus aşezându-mă lângă ea. Ar trebui să mergem şi noi, să ne întoarcem la civilizatie.

- Eşti sigur că a ajuns cu bine?

Nu i-am răspuns la întrebare. Eram contrariat de situatia în care mă aflam: cel mai puternic om de pe pământ nu putea să facă nimic pentru a-i salva pe atlanti. Nu puteam şi nu intuiam ce trebuie să fac. Oricum, ştiam că Iudeno se tinuse de cuvânt: după ce whronii distruseseră Atlantida, Iudeno le trădase amplasamentul în spatiu al Inorogiei. Asta deoarece Geea, Pământul, încă exista şi eu trăiam pe el. Aveam deci la dispozitie încă 70-80000 de ani, timp în care trebuia să găsim arma care să-i oprească

pe whroni să distrugă planeta asta, aşa amărâtă cum era. Totuşi, reprezenta casa noastră.

- "*Cine ştie unde ar fi ajuns tehnica în acest secol dacă nu ar fi fost războiul? Poate găseau şi interpretau semnalele atlante... Aşa, nu mai e nici o şansă.*" .

Vocea lui Nostadame mi-a apărut deodată în minte fără să-mi dau seama cum. Ce-a spus? Că tehnica ar fi avansat foarte mult dacă nu ar fi fost războiul? Poate acest război ne-a prăbuşit în imposibilitatea de a ne apăra contra navelor whronilor.

Dacă nu ar fi fost războiul, poate ar fi fost găsite deja armele necesare contra invadatorilor din spatiu. Dacă nu ar fi fost războiul... Dacă nu ar fi fost războiul...

Valsa m-a urmat în piramidă şi am decolat uşor. Eram obsedat de ideea care-mi venise: 'Dacă nu ar fi fost războiul"...

Ce s-ar fi întâmplat dacă săream în timp, cu tot cu piramidă şi cu Valsa? Puteam să induc în mintea militarilor care conduceau apărarea celor doi preşedinti, ai Americii şi ai Sovietelor, să ia măsuri pentru a descuraja intentiile libienilor de a ataca în decembrie 89. Dacă reuşeam, nu ar mai fi fost motivul de începere al războiului... Poate.

Poate, dar altfel nu ştiam cum să actionez. Tineam în mâini nu numai viitorul, ci şi trecutul omenirii. Însă era necesar să renunt la gândurile de mare conducător.

Trebuia să-i las pe altii să-şi facă treaba. Eu voi rămâne fericit, cu Valsa.

- Nu-i aşa, Valsa?

- Ce să fie?

- O să fii fericită cu mine? Numai cu mine?

Valsa m-a privit şi a lăsat capul în jos. Nici ea nu era fericită cu mine, aşa cum mă purtam şi gândeam în ultima vreme. Mă transformasem într-un om rău... Trebuia să fac ce mi-am propus.

Am deplasat piramida deasupra mării Mediterane şi, cu mare greutate, am identificat ceea ce puteau fi insulele Maltei.

Dumnezeu să mă ajute şi să ajute întreaga omenire în încercarea ce o voi face.

Dar, oare voi mai exista dacă schimb istoria? Mă voi mai naşte?

Şi mă voi mai putea întoarce în timp ca să schimb viitorul?

S F Â R Ş I T